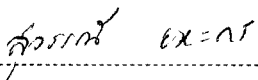
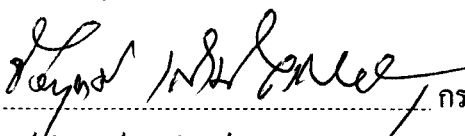


หัวข้อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ผลการใช้แบบฝึกที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กพิเศษ
เรียนร่วม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปันจ้าว
จังหวัดลำปาง


ชื่อและนามสกุล นางวิเศษ พุดตรง
แขนงวิชา หลักสูตรและการสอน
สาขาวิชา ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช
อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.สุวรรณณี ยะหะกร

คณะกรรมการสอบการศึกษาค้นคว้าอิสระได้ให้ความเห็นชอบการศึกษาค้นคว้าอิสระ
ฉบับนี้แล้ว


..... ประธานกรรมการ
(อาจารย์ ดร.สุวรรณณี ยะหะกร)


..... กรรมการ
(รองศาสตราจารย์ ธีรยุทธ์ เสนีวงศ์ ณ อยุธยา)

คณะกรรมการบัณฑิตศึกษา ประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์ อนุมัติให้รับการศึกษา
ค้นคว้าอิสระฉบับนี้ เป็นส่วนหนึ่งของการศึกษาตามหลักสูตรปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต
แขนงวิชาหลักสูตรและการสอน สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมาธิราช


.....
(รองศาสตราจารย์ ดร.ทวีศักดิ์ จินดานุรักษ์)
ประธานกรรมการประจำสาขาวิชาศึกษาศาสตร์
วันที่ 17 เดือน มิถุนายน พ.ศ. 2551

ชื่อการศึกษาค้นคว้าอิสระ ผลการใช้แบบฝึกที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กพิเศษเรียนร่วม
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปิ่นแก้ว จังหวัดลำปาง
ผู้ศึกษา นางวิเศษ พุดตรง ปริญญา ศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต (หลักสูตรและการสอน)
อาจารย์ที่ปรึกษา อาจารย์ ดร.สุวรรณี ยะหะกร ปีการศึกษา 2550

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้มีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาผลการใช้แบบฝึกที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทย
ของเด็กพิเศษเรียนร่วม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปิ่นแก้ว จังหวัดลำปาง

กลุ่มตัวอย่างที่ใช้ในการวิจัยเป็นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 จำนวน 1 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้ง
นี้ประกอบด้วยแผนการสอนเฉพาะบุคคล แบบฝึกทักษะการพูดภาษาไทย แบบสังเกตการพูด
การวิเคราะห์ข้อมูลใช้ค่าร้อยละ และการบรรยายเชิงพรรณนา

ผลการวิจัยพบว่า เด็กพิเศษเรียนร่วมที่ได้เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะการพูดภาษาไทย
มีทักษะการพูดดีขึ้น โดยสามารถพูดคำจำนวนทั้งสิ้น 72 คำ ได้ถูกต้องชัดเจน 61 คำ คิดเป็น
ร้อยละ 84.72

คำสำคัญ เด็กพิเศษเรียนร่วม ทักษะการพูด ประถมศึกษา

กิตติกรรมประกาศ

การทำการศึกษาค้นคว้าอิสระฉบับนี้ ผู้วิจัยได้รับความอนุเคราะห์อย่างยิ่งจาก อาจารย์ ดร.สุวรรณี ยะหะกร ซึ่งเป็นอาจารย์ที่ปรึกษาการค้นคว้าอิสระ ที่ได้กรุณาให้คำแนะนำ และติดตามการทำการศึกษาค้นคว้าอิสระนี้อย่างใกล้ชิดเสมอมา นับตั้งแต่เริ่มต้นจนสำเร็จเรียบร้อย สมบูรณ์ ผู้วิจัยรู้สึกซาบซึ้งในความกรุณาของท่านและกราบขอบพระคุณเป็นอย่างสูง

ขอขอบพระคุณผู้ทรงคุณวุฒิทั้ง 3 ท่าน คือ อาจารย์สมคิด ศรีแก้ว อาจารย์พิมพ์ใจ นิสาววัฒนานันท์ อาจารย์อรพินท์ ภักดีสุภผล ที่ได้กรุณาตรวจสอบให้คำแนะนำในการแก้ไข เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยครั้งนี้

ผู้วิจัยขอขอบพระคุณท่านผู้อำนวยการปริญญา ธนาบดินทร์กุล ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านปิ่นงิ้ว ที่ได้กรุณาให้ความช่วยเหลือสนับสนุนอย่างยิ่ง ขอขอบพระคุณคณะครู โรงเรียนบ้านปิ่นงิ้ว คณะครูโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จิตต์อารี ที่ให้ความสะดวกและให้ความช่วยเหลือในการศึกษาทดลอง นอกจากนี้ผู้วิจัยขอขอบพระคุณ อาจารย์อุดม พุดตรง อาจารย์สุนทรี เหลืองโพยมนิมิต และเพื่อนนักศึกษاپริญญาโททุกท่านที่ให้ความช่วยเหลือ ให้กำลังใจ ด้วยดีตลอดมา

คุณค่าและประโยชน์ที่จะได้รับจากการวิจัยนี้ ขอมอบเป็นเครื่องบูชาพระคุณของ มารดา และบิดา ซึ่งได้ล่วงลับไปขณะกำลังเริ่มทำงานวิจัย ตลอดจนครู อาจารย์และผู้มีพระคุณทุกท่าน

วิเกษ พุดตรง

พฤษภาคม 2551

สารบัญ

	หน้า
บทคัดย่อภาษาไทย	ฉ
กิตติกรรมประกาศ	ช
สารบัญตาราง	ซ
บทที่ 1 บทนำ.....	1
ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา.....	1
วัตถุประสงค์ของการวิจัย.....	4
สมมติฐานของการวิจัย.....	5
ขอบเขตของการวิจัย.....	5
นิยามศัพท์เฉพาะ.....	5
ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ.....	6
บทที่ 2 วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง.....	7
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษ.....	8
เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก.....	25
งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง.....	31
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย.....	34
ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง.....	34
เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย.....	34
การเก็บรวบรวมข้อมูล.....	37
การวิเคราะห์ข้อมูล.....	38
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูล.....	40
ตอนที่ 2 ข้อเสนอแนะจัดกิจกรรมโดยใช้แบบฝึก.....	42
บทที่ 5 สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ.....	43
สรุปการวิจัย.....	43
อภิปรายผล.....	43
ข้อเสนอแนะ.....	47

สารบัญ (ต่อ)

	หน้า
บรรณานุกรม.....	50
ภาคผนวก.....	53
ก รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ.....	54
ข แบบบันทึกข้อมูลประวัตินักเรียน แบบสัมภาษณ์.....	56
ค แบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ แบบสังเกต.....	61
ง แผนการสอนเฉพาะบุคคล.....	68
จ แบบฝึกทักษะภาษาไทยเด็กพิเศษเรียนร่วม.....	93
ประวัติผู้ศึกษา.....	118

๗

สารบัญตาราง

หน้า

ตารางที่ 4.1 คะแนนความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กพิเศษเรียนร่วม เปรียบเทียบ ก่อนและหลังการทดลอง.....	40
---	----

บทที่ 1

บทนำ

1. ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2542 หมวดสิทธิและหน้าที่ทางการศึกษา มาตรา 10 วรรค 2 ได้กล่าวถึง การจัดการศึกษาสำหรับบุคคลที่มีความบกพร่องทางร่างกาย จิตใจ สติปัญญา อารมณ์ สังคม การสื่อสารและการเรียนรู้ไว้ว่าต้องจัดให้บุคคลดังกล่าวได้รับการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นพิเศษและให้จัดตั้งแต่แรกเกิดหรือพบความพิการ โดยไม่เสียค่าใช้จ่าย โดยได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษาตามหลักเกณฑ์และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง จากพระราชบัญญัตินี้ดังกล่าวนำไปสู่การกำหนดกฎกระทรวงว่าด้วยสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พุทธศักราช 2545 ซึ่งในกฎกระทรวงบัญชี ค ได้ระบุให้มีการสอนเสริมตามกลุ่มสาระการเรียนรู้ ซึ่งเป็นบริการตามความต้องการจำเป็น เพื่อให้นักเรียนได้รับประโยชน์สูงสุดจากการศึกษาที่สถานศึกษาจัดให้ โดยมีแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) เป็นหลักฐานในการบ่งชี้ความต้องการจำเป็นดังกล่าว

การจัดการศึกษาเพื่อคนพิการมุ่งเน้นการให้โอกาสการศึกษาที่เท่าเทียมกันทั้งการศึกษาในระบบ นอกระบบและการศึกษาตามอัธยาศัยต่อเนื่องตลอดชีวิต โดยยึดหลักการการศึกษาเพื่อปวงชนที่กำหนดไว้อย่างชัดเจนในรัฐธรรมนูญแห่งราชอาณาจักรไทย พุทธศักราช 2540 มาตรา 43 ซึ่งบัญญัติว่า “บุคคลย่อมมีสิทธิเสมอกันในการรับการศึกษาขั้นพื้นฐานไม่น้อยกว่า 12 ปีที่รัฐจัดให้อย่างทั่วถึง และมีคุณภาพโดยไม่เก็บค่าใช้จ่าย” และมาตรา 55 ที่กล่าวว่า “บุคคลซึ่งพิการหรือทุพพลภาพ มีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวกอันเป็นสาธารณะ และความช่วยเหลือจากรัฐทั้งนี้ตามที่กฎหมายบัญญัติ” ประเทศไทยได้ให้ความสนใจต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กหูหนวกขึ้น โดยกระทรวงศึกษาธิการได้จัดตั้งหน่วยทดลองสอนคนหูหนวกขึ้นเป็นครั้งแรก ในวันที่ 10 ธันวาคม 2494 ซึ่งตรงกับวันฉลองครบรอบปีแห่งการประกาศปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ หน่วยทดลองนี้ได้จัดขึ้นใน โรงเรียนเทศบาล 7 (โรงเรียนวัดโสมนัสวรวิหาร) และทางรัฐบาลยังได้จัดทำแผนการศึกษาแห่งชาติ พุทธศักราช 2520 ซึ่งเน้นการศึกษาแก่เด็กพิการ

โดยกำหนดว่า “รัฐพึงจัดการและสนับสนุนผู้ยากไร้ ผู้มีความผิดปกติทางร่างกาย จิตใจ หรือ สติ และผู้ด้อยโอกาสทางการศึกษาให้ได้รับการศึกษาโดยทั่วถึง ในเรื่องการค้าเงินการให้ นักเรียนที่มีความต้องการพิเศษได้รับการศึกษานั้นอาจจะจัดให้เฉพาะหรือจัดในโรงเรียนปกติได้ตามความเหมาะสม สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ได้จัดการศึกษาร่วมกับ กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา และในปีงบประมาณ 2529 ได้มีการทดลองหารูปแบบการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติขึ้น โดยมีสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานครดำเนินการทดลองกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 2 ประเภท คือ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่โรงเรียนราชวินิตและโรงเรียนวัดเวตวันธรรมาวาส จนกระทั่งในปี 2542 ได้จัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ 9 ประเภทในโรงเรียนประถมศึกษา คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม เด็กออทิสติก เด็กสมาธิสั้น เด็กพิการซ้ำซ้อน จะเห็นได้ว่า การจัดการศึกษารูปแบบการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาตินั้นมีการวางแผนและมีนโยบายตั้งแต่ระดับชาติถึงระดับท้องถิ่นและเป็นการสร้างเจตคติที่ดีเกี่ยวกับการจัดการศึกษาเพื่อคนพิการ ดังนั้นการจัดการศึกษาเรียนร่วมในระดับประถมศึกษาของสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จึงเป็นการเปิดโอกาสให้เด็กพิการเข้ามาร่วมเรียนรู้และทำกิจกรรมกับเด็กปกติอื่นๆ

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ(อ้างใน สำนักนิเทศและพัฒนา มาตรฐานการศึกษา 2543 หน้า 6-7) ได้จัดการศึกษาในรูปแบบต่างๆให้สอดคล้องกับความต้องการให้เด็กพิการหรือที่มีความบกพร่องระดับน้อยหรือปานกลางได้เรียนร่วมกับเด็กปกติ ให้เด็กได้เรียนรู้ร่วมกัน ช่วยเหลือซึ่งกันและกัน จัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมตามระดับความรู้ ความสามารถและความแตกต่างของแต่ละบุคคล โดยสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติได้ดำเนินการเพื่อตอบสนองความต้องการ ดังนี้

1. ปรับเนื้อหาของหลักสูตร โปรแกรมการเรียนการสอน การวัดผลประเมินผลให้เหมาะสมกับการเรียนรู้ของเด็กแต่ละกลุ่ม
2. พัฒนาเทคโนโลยีเพื่อช่วยในการสื่อสาร เพื่อการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับกลุ่มเด็กแต่ละประเภท
3. ผลิตพัฒนาครูและบุคลากรให้มีความรู้ความเข้าใจที่จะสอนเด็กกลุ่มนี้ได้
4. วิจัยเชิงปฏิบัติการเพื่อหายุทธศาสตร์การเรียนการสอนที่เป็นนวัตกรรม

5. สร้างระบบเครือข่ายความร่วมมือระหว่างผู้ที่เกี่ยวข้องทั้งในเรื่องของครูที่ปรึกษา นักจิตวิทยาการศึกษา นักบำบัด นักสังคมสงเคราะห์ องค์กรอาสาสมัครต่างๆ

6. ระดมทรัพยากรเพื่อจัดตั้งกองทุนและมูลนิธิช่วยเหลือ ส่งเสริม สนับสนุน

7. สร้างองค์ความรู้ต่างๆเกี่ยวข้องกับการเรียนการสอน

โดยให้บริการแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษอย่างทั่วถึงและมีคุณภาพภายใต้นโยบายพัฒนาการศึกษา 4 ประกัน คือ การประกันโอกาสทางการศึกษา การประกันคุณภาพทางการศึกษา การประกันประสิทธิภาพ และการประกันความปลอดภัย

ศรียา นิยมธรรม (2539 หน้า 36) ได้กล่าวถึงการเรียนร่วมว่าไม่ได้หมายความว่าเอาเด็กพิการเข้าไปนั่งเรียนร่วมกับเด็กปกติในห้องเรียนเดียวกันเท่านั้น แต่หมายถึงการเรียนรู้อะไรและการเจริญเติบโตในสิ่งแวดล้อมซึ่งเด็กพิการจะได้มีปฏิสัมพันธ์กับเด็กปกติ ในการร่วมทำกิจกรรมต่างๆ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นเป็นเด็กที่มีความสามารถใกล้เคียงกับเด็กปกติที่สามารถเรียนร่วมได้ และการเรียนร่วมในโรงเรียนปกติเป็นการจัดการศึกษาที่เหมาะสมและให้ความเสมอภาคแก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษทุกประเภทมีโอกาสเรียนมากที่สุดแต่ต้องคำนึงถึงความแตกต่างความสามารถของแต่ละบุคคล

การเรียนร่วมทำให้เด็กและผู้มีส่วนเกี่ยวข้องได้รับประโยชน์ คือ (สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา 2543: 11)

1. ด้านการเรียน เด็กได้มีโอกาสเรียนตามระดับชั้นในโรงเรียนปกติ โดยไม่มีข้อบกพร่องและไม่ต้องเดินทางไกลไปเรียนในโรงเรียนการศึกษาพิเศษที่อยู่ห่างไกล
2. การมีชีวิตอยู่ในครอบครัวกับบิดามารดาและญาติพี่น้อง เด็กมีโอกาสประพฤติปฏิบัติหน้าที่ในฐานะเป็นสมาชิกของครอบครัวโดยไม่เกิดความรู้สึกว่าแยกออกไปด้วยเหตุแห่งความพิการ เป็นการช่วยครอบครัวให้เกิดสำนึกและตระหนักในการรับผิดชอบเด็กที่มีความต้องการพิเศษโดยไม่พยายามผลักภาระให้แก่ผู้อื่น
3. ช่วยเปลี่ยนเจตคติ การที่เด็กมีปฏิสัมพันธ์กับเด็กที่มีความต้องการพิเศษจะช่วยให้เด็กปกติและผู้ปกครองเด็กได้มองโลกให้กว้างขึ้นและเข้าใจความแตกต่างระหว่างบุคคลได้ดีขึ้น เด็กเรียนรู้ที่จะเข้าใจความต้องการเพื่อนและรู้จักวิธีการช่วยเหลือกันและอยู่ร่วมกันเนื่องจากทุกสังคมมีทั้งคนปกติและคนที่มีความต้องการพิเศษ
4. ด้านสังคมและชุมชน เด็กสามารถปรับตัวและควบคุมอารมณ์ให้เข้ากับสังคมปกติได้ การอยู่ร่วมกันก็จะช่วยให้สังคมเรียนรู้วิถีปฏิบัติที่เหมาะสมต่อเด็กที่มีความต้องการพิเศษและผู้ปกครองของเด็กที่มีความต้องการพิเศษด้วย

การจัดการเรียนรู้เป็นหัวใจสำคัญของการจัดการศึกษา โดยเฉพาะเด็กที่มีความบกพร่องให้ได้รับการเรียนรู้ที่เหมาะสมกับสภาพร่างกาย จิตใจ และความสามารถ การจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษจะประสบผลสำเร็จมีประสิทธิภาพ ผู้เรียนได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพ เพื่อให้อยู่ในสังคมได้อย่างมีศักดิ์ศรีและดำรงชีวิตอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุขนั้น ครูผู้สอนต้องมีความรู้ ความเข้าใจและสามารถจัดการเรียนการสอนให้เด็กพิเศษได้อย่างมีคุณภาพ ต้องอาศัยความร่วมมือและทำความเข้าใจกับผู้ปกครอง เพื่อนำมาวางแผนพัฒนาผู้เรียนที่มีความบกพร่องในด้านต่างๆ ได้รับการพัฒนาเต็มตามศักยภาพและถูกวิธี

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาขั้นพื้นฐานเป็นหน่วยงานที่รับผิดชอบการจัดการศึกษาขั้นพื้นฐานให้เด็กไทยทุกคนรวมทั้งเด็กพิการและเด็กด้อยโอกาส จึงกำหนดยุทธศาสตร์เร่งรัดจัดการศึกษาให้ครอบคลุมเด็กพิการและเด็กด้อยโอกาสทุกประเภท ทั้งจัดการศึกษาในโรงเรียนเฉพาะความพิการและในโรงเรียนเรียนร่วม แต่เนื่องจากบุคลากรครูผู้สอนในโรงเรียนที่จัดการเรียนร่วมยังไม่มีความรู้ความเข้าใจในนโยบายการจัดการศึกษาพิเศษ วิธีสอน ตลอดจนสภาพปัญหาและสาเหตุของความพิการ การป้องกัน บำบัดรักษาและการฟื้นฟูสมรรถภาพต่างๆ จึงได้มีการเร่งรัด พัฒนาครูผู้สอนให้มีความรู้ความสามารถในการจัดการเรียนร่วม จัดการเรียนการสอนให้เหมาะสมตามระดับความรู้ความสามารถและความแตกต่างของแต่ละบุคคล

นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้นเป็นความพิการประเภทหนึ่งที่โรงเรียนในสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำปางเขต 1 ได้จัดการเรียนร่วมและเป็นความพิการที่ผู้ปกครองประสงค์จะให้นักเรียนมาเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ รวมทั้งรัฐบาลได้จัดงบประมาณค่าวัสดุครุภัณฑ์ และมีการจัดหาอุปกรณ์ต่างๆ เช่น เครื่องช่วยฟังให้กับนักเรียนที่สูญเสียการได้ยินในระดับที่ไม่รุนแรงและสามารถพัฒนาศักยภาพของเด็กได้เช่นเดียวกับนักเรียนปกติ เพื่อให้ได้รับการศึกษา ได้ถูกต้องกับขีดความสามารถของนักเรียนที่สามารถทำได้เหมือนๆนักเรียนปกติทั่วไปที่จะนำไปสู่การพัฒนาเพื่อให้ผู้รับผิดชอบหรือหน่วยงานที่เกี่ยวข้องปรับปรุงการจัดการเรียนการสอนที่มีรูปแบบและวิธีการที่ก่อให้เกิดการเรียนรู้ให้กับนักเรียนเพื่อให้เขาเหล่านั้นมีคุณค่าอยู่ในสังคมได้อย่างมีความสุข

2. วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดก่อนและหลังการใช้แบบฝึกของเด็กเรียนร่วมชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านบันจ้าว อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง

3. สมมติฐานของการวิจัย

ทักษะทางการพูดของเด็กพิเศษเรียนร่วมหลังการเรียนโดยใช้แบบฝึก มีทักษะการพูดสูงขึ้น

4. ขอบเขตของการวิจัย

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาการดำเนินการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิเศษ ในกลุ่มเครือข่ายเพื่อพัฒนาการศึกษากลุ่มอนันตยศ อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง

1. ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ เด็กพิเศษเรียนร่วมในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาการศึกษากลุ่มอนันตยศ อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 10 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปิ่นจ้าว จำนวน 1 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

2. ขอบเขตด้านเนื้อหา

การศึกษาครั้งนี้มุ่งศึกษาผลการใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะทางการพูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน โดยศึกษาในด้านการจัดการเรียนการสอนสำหรับฝึกการพูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

3. ตัวแปรที่ศึกษา

- ตัวแปรต้น ได้แก่ การจัดการเรียนการสอนโดยใช้แบบฝึกทักษะ ภาษาไทย สำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
- ตัวแปรตาม ได้แก่ ทักษะการพูดภาษาไทย

5. นิยามศัพท์เฉพาะ

เด็กพิเศษเรียนร่วม หมายถึง เด็กที่ไม่อาจพัฒนาความสามารถได้จากการเรียนการสอนปกติ อันเนื่องมาจากความบกพร่องทางการได้ยินในระดับหูตึงรุนแรง แล้วจัดให้เรียนร่วมกับเด็กปกติเต็มเวลา โดยอยู่ในความรับผิดชอบของครูประจำชั้น

ทักษะทางการพูด หมายถึง ความสามารถในการพูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ซึ่งแสดงออกภายหลังการใช้แบบฝึก

6. ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

1. ทราบสภาพที่แท้จริงเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนบ้านปันง้าว อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง
2. เป็นประโยชน์ในการพัฒนาการจัดการเรียนร่วมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านการจัดการเรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษาให้เหมาะสมและมีประสิทธิภาพ
3. นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีทักษะทางการพูดหลังการใช้แบบฝึกดีขึ้น

บทที่ 2

วรรณกรรมที่เกี่ยวข้อง

ในการศึกษาครั้งนี้ผู้ศึกษาได้ศึกษาเอกสารงานวิจัยที่เกี่ยวข้องดังหัวข้อต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาพิเศษเรียนร่วม

1.1 ความหมายของการศึกษาพิเศษ

1.2 ประเภทและลักษณะของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

1.3 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.3.1 ความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.3.2 ลักษณะความบกพร่องทางการได้ยิน

1.3.3 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน

1.3.4 พัฒนาการทางจิตวิทยาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.4 การจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.4.1 ความหมายของการเรียนร่วม

1.4.2 รูปแบบการเรียนร่วม

1.4.3 การจัดหลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ

1.4.4 หลักการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ

1.4.5 การสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.4.6 การวัดและประเมินผลการเรียน

1.4.7 การจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล(IEP) และแผนการสอนเฉพาะ

บุคคล(IIP)

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

2.1 ความหมาย ความสำคัญของแบบฝึก

2.2 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

2.3 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

2.4 หลักในการสร้างแบบฝึก

2.5 ประโยชน์ของแบบฝึก

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาพิเศษเรียนร่วม

1.1 ความหมายของการศึกษาพิเศษ

เมื่อกล่าวถึง “การศึกษาพิเศษ” นักการศึกษาได้ให้นิยามไว้หลายลักษณะดังนี้ ผดุง อารยะวิญญู (2533: 3) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การศึกษาพิเศษ หมายถึง การศึกษาที่จัดสำหรับเด็กปัญญาเลิศ ปัญญาอ่อน เด็กที่มีความบกพร่องทางสายตา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายและสุขภาพ เด็กที่มีความบกพร่องทางอารมณ์หรือพฤติกรรม เด็กที่มีปัญหาในการเรียนรู้และเด็กพิการซ้ำซ้อน ซึ่งเด็กเหล่านี้ไม่ได้รับประโยชน์อย่างเต็มที่จากการศึกษาที่จัดให้กับเด็กปกติ ดังนั้นการศึกษาพิเศษจึงแตกต่างไปจากการศึกษาสำหรับเด็กปกติ

กรมสามัญศึกษา (2536: 1) ได้ให้ความหมายว่า การศึกษาพิเศษเป็นการจัดการศึกษาให้กับเด็กที่มีความผิดปกติทางร่างกายและสติปัญญา ให้มีโอกาสดำเนินการศึกษาขั้นพื้นฐาน มีความรู้ความสามารถและทักษะในวิชาชีพรวมทั้งได้รับการพัฒนาร่างกาย สติปัญญา จิตใจและสังคม เพื่อให้ช่วยตนเองและอยู่ในสังคมได้อย่างดีสามารถปรับตัวเข้ากับสังคมได้

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (อภิรักษ์ ไชยสร 2543: 11) ได้ให้ความหมายไว้ว่า การศึกษาพิเศษ หมายถึง การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษซึ่งหมายถึงเด็กที่มีความต้องการทางการศึกษาและต้องการความช่วยเหลือแตกต่างไปจากเด็กปกติเนื่องจากสาเหตุความบกพร่องของร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ และรวมถึงเด็กที่มีสติปัญญาสูงกว่าเด็กปกติ คือเด็กปัญญาเลิศ ซึ่งเด็กเหล่านี้ไม่อาจได้รับประโยชน์จากการศึกษาที่จัดให้กับเด็กปกติ

จากความหมายดังกล่าว พอสรุปได้ว่า การศึกษาพิเศษนั้นเป็นการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่ไม่สามารถเรียนได้ตามการศึกษาปกติทั่วไปจำเป็นต้องต้องได้รับการทางการศึกษาเรียกว่า การศึกษาพิเศษ ซึ่งเน้นเกี่ยวกับวิธีการ กระบวนการ วัสดุอุปกรณ์การสอนที่จำเป็นแตกต่างไปจากปกติ

1.2 ประเภทและลักษณะของเด็กที่มีความต้องการพิเศษ

เด็กพิเศษ (Special Children) หมายถึง เด็กที่ไม่อาจพัฒนาความสามารถได้เท่าที่ควรจากการเรียนการสอนปกติ ทั้งนี้มีสาเหตุจากความบกพร่องทางร่างกายและอารมณ์โดยจัดให้เรียนร่วมในชั้นเรียนปกติเต็มเวลา (สุกัญญา บุญเรืองเศษ 2547) เด็กพิเศษบางครั้งมักจะใช้คำว่า เด็กที่มีความบกพร่องหรือด้อยโอกาส จะไม่เรียกเด็กเหล่านี้ว่า เด็กพิการ เช่น เด็กที่มีความ

บกพร่องทางการได้ยิน คือเด็กที่เกิดการสูญเสียการได้ยิน เกิดความสับสนไม่เข้าใจ เกิดความวิตกกังวลไม่แน่ใจในพฤติกรรมของตนเอง ก่อให้เกิดความคับข้องใจ ซึ่งส่งผลต่อการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน (รจนา ทรรทรานนท์ 2526:56)

สำหรับความหมายของเด็กพิเศษ ได้มีนักวิชาการหรือนักวิจัยเสนอทัศนะไว้ต่าง ๆ กัน ดังนี้

ไวไลลปี แสททวิสุข (2547) ได้ให้ความหมายว่า เด็กปกติที่มีลักษณะทางกายภาพ หรือพฤติกรรมเบี่ยงเบนไปจากสภาพปกติทางร่างกาย สติปัญญา อารมณ์ หรือสังคม ซึ่งความเบี่ยงเบนนี้ถึงขั้นกระทบกระเทือนต่อพัฒนาการต่างๆของเด็ก

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (นัยนา ทองอยู่ 2543:10-14) แบ่งประเภทและลักษณะของเด็กที่มีความต้องการพิเศษจำแนกได้ดังนี้

1. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเห็น หมายถึงเด็กที่มองไม่เห็น หรือพอเห็นแสงเลือนราง และมีความบกพร่องทางสายตาทั้ง 2 ข้าง โดยมีความสามารถทางการเห็นไม่ถึงเศษหนึ่งส่วนสิบของสายตาปกติ จำแนกได้ 2 ประเภท

1.1 เด็กตาบอด หมายถึงเด็กที่มองไม่เห็น หรือมองเห็นบ้างแต่ไม่มากนัก

1.2 เด็กสายตาลีวนราง หมายถึง เด็กที่สามารถมองเห็นได้บ้างหรือมองเห็นเลือนราง แก้ไขโดยใช้อุปกรณ์บางอย่างช่วย จึงสามารถใช้สายตาในการเรียนหนังสือได้บ้าง

2. เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน หมายถึง เด็กที่สูญเสียการได้ยินไม่สามารถรับฟังเสียงได้เหมือนกับเด็กปกติ แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

2.1 เด็กหูตึง หมายถึง เด็กที่มีการได้ยินเหลือบ้าง มีระดับการได้ยินอยู่ระหว่าง 26-28 เดซิเบล แบ่งเป็น 4 ระดับ

2.1.1 หูตึงเล็กน้อย ไม่สามารถได้ยินเสียงพูดนานๆ แต่ได้ยินเสียงพูดปกติ หรือสูญเสียการได้ยินระหว่าง 26 - 40 เดซิเบล

2.1.2 หูตึงปานกลาง ไม่ได้ยินเสียงพูดปกติ ต้องพูดดังกว่าปกติจึงจะได้ยิน หรือสูญเสียการได้ยินระหว่าง 41 - 55 เดซิเบล

2.1.3 หูตึงมาก พูดเสียงดังแล้วยังไม่ได้ยิน หรือสูญเสียการได้ยินระหว่าง 56 - 70 เดซิเบล

2.1.4 หูตึงรุนแรง ต้องตะโกนหรือใช้เครื่องขยายเสียงจึงได้ยินและได้ยินไม่ชัด หรือสูญเสียการได้ยินระหว่าง 71 - 90 เดซิเบล

2.2 เด็กหูหนวก หมายถึง ไม่ได้ยินเสียง อาจรับรู้เสียงบางเสียงได้จากการสั่นสะเทือนหรือสูญเสียการได้ยินระหว่าง 91 เดซิเบลขึ้นไป

3. เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา คือ มีความสามารถทางสติปัญญาดำ ร่วมกับความจำกัดของทักษะการปรับตัว อีกอย่างน้อย 2 ทักษะ จาก 10 ทักษะ คือ 1.ทักษะการ สื่อความหมาย 2.การดูแลตนเอง 3.การดำรงชีวิตในบ้าน 4.ทักษะทางสังคมและความสัมพันธ์กับ ผู้อื่น 5.การรู้จักใช้ทรัพยากรในชุมชน 6.การควบคุมตนเอง 7.การนำความรู้มาใช้ในการดำรงชีวิต ประจำวัน 8.การทำงาน 9.การใช้เวลาว่าง 10.สุขภาพอนามัยและความปลอดภัย ซึ่งภาวะความ บกพร่องจะปรากฏขึ้นเมื่อความจำกัดทางสติปัญญาและการปรับตัวมีผลกระทบต่อความสามารถใน การดำรงชีวิต ในทางการศึกษาจะแบ่งภาวะความบกพร่องทางสติปัญญาไว้ 3 ระดับ คือ

3.1 ระดับเรียนได้ เป็นเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับน้อย สามารถ ช่วยเหลือตนเองได้จะมีพัฒนาการด้านการฟัง การพูด การเขียนล่าช้า สามารถทำงานเชิงปฏิบัติการ มากกว่าด้านวิชาการ

3.2 ระดับฝึกได้ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับปานกลาง มีความ จำกัดอยู่เฉพาะทักษะพื้นฐานที่จำเป็นในการฟัง การพูด อ่านและเขียน นับจำนวนเท่านั้น

3.3 ระดับที่ไม่สามารถเรียนได้ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาระดับ รุนแรงมาก ช่วยเหลือตนเองได้น้อยหรือไม่ได้เลย ต้องอยู่ในความดูแลของบุคลากรทางการแพทย์ และต้องมีคนคอยดูแลช่วยเหลืออย่างใกล้ชิด

4. เด็กที่มีความบกพร่องทางร่างกายหรือการเคลื่อนไหว หมายถึง เด็กที่มีความ ผิดปกติทางร่างกายหรือการได้ยิน ทำให้มีปัญหาในการเคลื่อนไหว รวมทั้งเด็กที่เจ็บป่วยเรื้อรัง มี โรคประจำตัว เช่น หืด หอบ หัวใจ เบาหวาน

5. เด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ (Learning Disabilities) หรือเด็ก LD หมายถึง เด็กที่มีความผิดปกติที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการจิตวิทยาในเรื่องใดเรื่องหนึ่ง หรือ มากกว่าหนึ่งเรื่องขึ้นไปจะเกี่ยวข้องกับความเข้าใจภาษา การพูด หรือการเขียน ซึ่งอาจส่งผลที่ บกพร่องเกี่ยวกับการฟัง การคิด การพูด การอ่าน การเขียนสะกดคำ ตลอดจนการคิดคำนวณทาง คณิตศาสตร์ รวมถึงสภาวะความพิการด้านการรับรู้

6. เด็กที่มีปัญหาทางพฤติกรรม (Behavior Disorder) หรือ BD หมายถึงเด็กที่ แสดงพฤติกรรมที่เบี่ยงเบนไปจากเด็กทั่วไป และพฤติกรรมดังกล่าวส่งผลกระทบต่อการเรียนรู้ ของเด็กและผู้อื่น พฤติกรรมที่เบี่ยงเบนนี้เป็นผลมาจากความขัดแย้งระหว่างเด็ก สภาพแวดล้อม รอบตัว

7. เด็กออทิสติก (Autistic Children) เป็นเด็กที่มีพฤติกรรมอย่างหนึ่ง พฤติกรรม ของเด็กประเภทนี้ คือ ชอบอยู่คนเดียว ไม่ชอบพูดกับคนอื่น ไม่สบตาคน ไม่รู้สึกและตอบสนอง ต่อสิ่งเร้ารอบด้าน

8. **เด็กสมาธิสั้น (Hyper Active)** เป็นเด็กที่มีปัญหาพฤติกรรมอย่างหนึ่ง อาจมี ปัญหาทางอารมณ์และพฤติกรรม 3 ลักษณะ คือ

8.1 **สมาธิบกพร่อง** เช่น เสียสมาธิง่าย ให้ความสนใจได้ไม่นาน มีปัญหาในการปฏิบัติตามคำสั่งที่ซ้ำซ้อน

8.2 **ความผิดปกติ** เช่น พุดหรือแสดงออกก่อนคิด ขาดความระมัดระวัง ชุกชุกผิดปกติ

8.3 **พฤติกรรมอยู่ไม่สุข** เช่น นั่งนิ่งๆไม่ได้ มีความลำบากในการรอคอย และการอยู่ในกฎกติกา ระเบียบ กฎเกณฑ์

9. **เด็กพิการซ้ำซ้อน** หมายถึง เด็กที่มีสภาพบกพร่องในขั้นรุนแรงมากกว่า 1 อย่าง ในบุคคลเดียวกัน เช่น หูหนวก และปัญญาอ่อน ตาบอดและขาพิการ

10. **เด็กปัญญาเลิศ** หมายถึง เด็กที่เรียนรู้ได้ง่ายและรวดเร็ว มีการโต้ตอบและหยั่งรู้อย่างชาญฉลาด มีความสามารถเรียนรู้ในสิ่งที่เป็นามธรรมสูง ใช้คำศัพท์สูงเกินวัย เรียนรู้และมีความสามารถที่สูงกว่าวัย (นัยนา ทองอยู่ 2543: 9- 14)

จากทรรศนะต่างๆ ดังกล่าวจึงพอสรุปได้ว่า เด็กพิเศษ หมายถึง เด็กที่ไม่อาจพัฒนาความสามารถเท่ากับเด็กปกติ อาจมีสาเหตุมาจากความบกพร่องทางร่างกาย ทางอารมณ์ สังคม หรือทางสติปัญญา

1.3 นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

1.3.1 ความหมายของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

frisina (Frisina) (อ้างใน ดารณี อุทัยรัตนกิจ 2541: 64) ให้คำจำกัดความคนหูหนวกและคนหูตึงไว้ว่า คนหูหนวก หมายถึง คนพิการทางการได้ยินที่ทำให้หมดโอกาสที่จะเข้าใจภาษาพูดจากการได้ยินด้วยหูเพียงอย่างเดียว โดยไม่มีหรือมีเครื่องช่วยฟัง และคนหูตึง หมายถึง คนที่พิการทางการได้ยินที่ทำให้ยากลำบากแต่ไม่ถึงกับหมดโอกาสที่จะทำความเข้าใจภาษาพูดจากการได้ยินด้วยหูเพียงอย่างเดียวโดยไม่มีเครื่องช่วยฟัง

ผดุง อารยะวิญญู (อ้างใน ธัญลักษณ์ มุกดาภิรมย์ 2543: 9) ให้คำนิยามของคนหูหนวกและหูตึงไว้ดังนี้

คนหูหนวก ในทางการศึกษาหมายถึง คนที่สูญเสียการได้ยินในหูข้างที่ดีกว่า 90 เดซิเบลหรือมากกว่า การสูญเสียดังกล่าวทำให้คนหูหนวกไม่เข้าใจการพูดไม่ว่าจะใช้เครื่องช่วยฟังหรือไม่

คนหูตึง ในทางการศึกษาหมายถึง คนที่สูญเสียการได้ยินอยู่ระหว่าง 35 – 89 เดซิเบล บุคคลดังกล่าวมีปัญหาการฟังและการเข้าใจการพูด แต่เข้าใจการพูดบ้างไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟัง

1.3.2 ลักษณะความบกพร่องทางการได้ยิน

ลักษณะอาการหลายๆอย่างที่บ่งบอกให้เห็นอาการของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งสามารถมองเห็นได้โดยไม่ต้องใช้เครื่องมือละเอียดแต่เป็นการตั้งข้อสังเกตสำหรับครูและผู้ปกครองมีดังนี้ (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม 2525: 260-262)

1) *อาการทางกาย* เมื่ออยู่ในวัยทารกจะไม่มีปฏิกิริยาต่อเสียงรอบตัว แม้จะมีเสียงดังๆก็จะไม่สะดุ้งไม่มองตามทิศทางที่เกิดเสียง เมื่อเติบโตขึ้นสังเกตเห็นว่าเด็กไม่ค่อยตอบคำถามทันที หรือมักจะถามซ้ำอีกทีว่า “อะไร” อยู่เสมอ บางทีก็มักจะเอามือป้องหูเมื่อมีคนพูดด้วย

2) *อาการที่สังเกตจากการพูด* เด็กที่มีความบกพร่องทางการพูดมักจะเลี้ยวที่อาจพูดไม่ชัดก็ตาม บางกรณีเด็กจะพูดเสียงดังหรือเสียงเบาผิดปกติ อาการเช่นนี้จะปรากฏทำนองเดียวกับผู้ใหญ่ที่ต้องสูญเสียการได้ยิน บุคคลเหล่านี้มักจะหลีกเลี่ยงการสนทนากับผู้อื่น เมื่อพูดก็มักพูดประโยคที่ไม่ค่อยต่อเนื่องกันพูดขาดเป็นห้วงๆ ในกรณีที่สูญเสียการได้ยินโดยกำเนิดก็จะมีพัฒนาการทางภาษาล่าช้ามาก เช่น จะไม่ค่อยเล่นเสียงและไม่พูด จนพ่อแม่หรือผู้ปกครองรู้สึกและสังเกตความผิดปกติได้

3) *อาการที่สังเกตได้จากชั้นเรียน* ครูจะสังเกตได้ว่านักเรียนประเภทนี้มักมีความสนใจในการเรียนลดลง การงานที่ต้องอาศัยการพูดมักทำได้ไม่ดี เด็กมักจะไม่ค่อยร่วมมือในงานของโรงเรียนจะแยกตัวออกไปตามลำพัง เมื่อพูดด้วยมักจ้องหน้านานๆและเมื่อมีปัญหา มักจะเก็บความไม่เข้าใจหรือคำถามต่างๆไว้ เพื่ออำพรางว่าตนสามารถได้ยินและเข้าใจดีซึ่งล้วนเป็นผลเสียอย่างมากต่อการเรียนของเด็กเพราะเป็นส่วนที่ทำให้เด็กขาดความกระตือรือร้น ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นอะไรทั้งสิ้น

4) *อาการที่สังเกตได้ทางสังคม* ในโรงเรียนที่เด็กอยู่ร่วมกับเด็กปกติซึ่งจัดว่าเป็นสังคมย่อย เด็กที่บกพร่องทางการได้ยินจะไม่เข้าร่วมกลุ่มกับใคร ชอบปลีกตัวอยู่ตามลำพัง หวาดระแวง ขี้สงสัย ไม่ค่อยยอมรับความสนิทสนมของผู้อื่นอย่างมิตร

1.3.3 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน

สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินเกิดมาจากหลายสาเหตุด้วยกัน (วารี ธีระจิตร อ่างในรัชฎลักษณ์ มุกดาภิรมย์ 2543: 11-12) ที่สำคัญได้แก่

คนหูตึง ในทางการศึกษาหมายถึง คนที่สูญเสียการได้ยินอยู่ระหว่าง 35 – 89 เดซิเบล บุคคลดังกล่าวมีปัญหาการฟังและการเข้าใจการพูด แต่เข้าใจการพูดบ้างไม่ว่าจะใส่หรือไม่ใส่เครื่องช่วยฟัง

1.3.2 ลักษณะความบกพร่องทางการได้ยิน

ลักษณะอาการหลายๆอย่างที่บ่งบอกให้เห็นอาการของผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินซึ่งสามารถมองเห็นได้โดยไม่ต้องใช้เครื่องมือละเอียดแต่เป็นการตั้งข้อสังเกตสำหรับครูและผู้ปกครองมีดังนี้ (ศรียา นิยมธรรม และ ประภัสสร นิยมธรรม 2525: 260-262)

1) *อาการทางกาย* เมื่ออยู่ในวัยทารกจะไม่มีปฏิกิริยาต่อเสียงรอบตัว แม้จะมีเสียงดังๆก็จะไม่สะดุ้งไม่มองตามทิศทางที่เกิดเสียง เมื่อเติบโตขึ้นสังเกตเห็นว่าเด็กไม่ค่อยตอบคำถามทันที หรือมักจะถามซ้ำอีกทีว่า “อะไร” อยู่เสมอ บางทีก็มักจะเอามือป้องหูเมื่อมีคนพูดด้วย

2) *อาการที่สังเกตจากการพูด* เด็กที่มีความบกพร่องทางการพูดแม้จะเลยวัยที่อาจพูดไม่ชัดก็ตาม บางกรณีเด็กจะพูดเสียงดังหรือเสียงเบาผิดปกติ อาการเช่นนี้จะปรากฏทำนองเดียวกับผู้ใหญ่ที่ต้องสูญเสียการได้ยิน บุคคลเหล่านี้มักจะหลีกเลี่ยงการสนทนากับผู้อื่น เมื่อพูดก็มักพูดประโยคที่ไม่ค่อยต่อเนื่องกันพูดขาดเป็นห้วงๆ ในกรณีที่สูญเสียการได้ยินโดยกำเนิดก็จะมีพัฒนาการทางภาษาล่าช้ามาก เช่น จะไม่ค่อยเล่นเสียงและไม่พูด จนพ่อแม่หรือผู้ปกครองรู้สึกและสังเกตความผิดปกติได้

3) *อาการที่สังเกตได้จากชั้นเรียน* ครูจะสังเกตได้ว่านักเรียนประเภทนี้มักมีความสนใจในการเรียนลดลง การงานที่ต้องอาศัยการพูดมักทำได้ไม่ดี เด็กมักจะไม่ค่อยร่วมมือในงานของโรงเรียนจะแยกตัวออกไปตามลำพัง เมื่อพูดด้วยมักจ้องหน้านานๆและเมื่อมีปัญหา มักจะเก็บความไม่เข้าใจหรือคำถามต่างๆไว้ เพื่ออำพรางว่าตนสามารถได้ยินและเข้าใจดีซึ่งล้วนเป็นผลเสียอย่างมากต่อการเรียนของเด็กเพราะเป็นส่วนที่ทำให้เด็กขาดความกระตือรือร้น ไม่กล้าแสดงความคิดเห็นอะไรทั้งสิ้น

4) *อาการที่สังเกตได้ทางสังคม* ในโรงเรียนที่เด็กอยู่ร่วมกับเด็กปกติซึ่งจัดว่าเป็นสังคมย่อย เด็กที่บกพร่องทางการได้ยินจะไม่เข้าร่วมกลุ่มกับใคร ชอบปลีกตัวอยู่ตามลำพัง หวาดระแวง ขี้สงสัย ไม่ค่อยยอมรับความสนิทสนมของผู้อื่นอย่างมิตร

1.3.3 สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยิน

สาเหตุของความบกพร่องทางการได้ยินเกิดมาจากหลายสาเหตุด้วยกัน (วารี ธีระจิตร อ่างในรัชฎลักษณ์ มุกดาภิรมย์ 2543: 11-12) ที่สำคัญได้แก่

1) **หูหนวกก่อนคลอด (Congenital Deafness)** หมายถึง ทารกที่เกิดมานั้นมีความพิการของอวัยวะรับเสียงตั้งแต่ออยู่ในครรภ์มารดา เมื่อคลอดออกมาแล้วก็ปรากฏอาการหูหนวกตั้งแต่แรกเกิดทีเดียว ซึ่งแบ่งได้ 2 ประเภท คือ

(1.1) **หูหนวกตามกรรมพันธุ์** ความพิการสืบจากบิดาหรือมารดา หรือบรรพบุรุษ เช่น ไม่มีรูหู ไม่มีกระดูก 3 ชิ้น มีหูขนาดเล็กกว่าปกติ ไม่มีใบหูทั้ง 2 ข้าง หรือบางรายมีติ่งหูเล็กๆ เป็นต้น

(1.2) **หูหนวกที่ไม่ใช่กรรมพันธุ์** มีหลายสาเหตุ คือ

ก. **หูหนวกจากอันตรายต่อทารก** เช่น ขณะมารดาตั้งครรภ์ บังเอิญหกล้ม ถูกกระแทกอย่างแรงทำให้อวัยวะที่ได้ยินพิการได้หรือในกรณีที่แม่ทำแท้งไม่สำเร็จอาจส่งผลให้ทารกพิการได้เช่นกัน

ข. **การเจ็บป่วยของมารดาขณะตั้งครรภ์** เช่น ตกเลือด เป็นหัดเยอรมัน ไข้หวัด คางทูม รับประทานยาที่มีผลกระทบต่อระบบประสาทในช่วง 3 เดือนแรก ส่งผลกระทบต่อการเติบโตของเซลล์ประสาทมักส่งผลให้หูทารกในครรภ์ผิดปกติได้มากด้วยเป็นหูที่เริ่มประกอบเป็นรูปเป็นร่าง

2) **ความบอบช้ำหรือภาวะอื่นๆจากการคลอด** ช่วงเวลาขณะคลอดนั้นเป็นระยะที่เด็กอาจจะได้รับความกระทบกระเทือนบอบช้ำเป็นแผลได้ เช่น จากแรงบีบกดของอุ้งเชิงกราน การใช้เครื่องมือแพทย์ค้ำศีรษะเด็กเพื่อช่วยการคลอดของแม่ การตกเลือดภายในห้วงกะโหลก ภาวะเหล่านี้ล้วนเป็นสาเหตุการทำลายระบบประสาทซึ่งส่งผลให้การรับฟังเสื่อมลงไป อีกประการหนึ่งคือ ในช่วงระยะคลอดที่เป็นอันตรายต่อทารก เช่น การขาดออกซิเจน การให้ยาสลบแก่แม่มากเกินไป การคลอดที่ใช้ระยะเวลานาน

3) **สาเหตุเกิดขึ้นภายหลังคลอด** เชื้อโรคและอุบัติเหตุต่างๆที่เกิดขึ้นภายหลังการคลอดนั้นเป็นสาเหตุที่ทำให้เด็กเกิดความบกพร่องทางการได้ยินสูงมาก โดยเฉพาะถ้าเกิดขึ้นตั้งแต่วัยต้นของชีวิตก่อนที่เด็กจะเรียนรู้ภาษาและการพูดได้ เช่น โรคคางทูม คอตีบ ไอกรน หัด นิวมอเนีย ไขสันหลังอักเสบหรือเชื้อหุ้มสมองอักเสบ และโรคที่เกิดจากการอักเสบของช่องคอและจมูก คือ หนองหู หรือการอักเสบของกระดูกอ่อนในจมูกและไซนัส ที่ทำให้หูชั้นกลางอักเสบจนมีผลทำให้เกิดความบกพร่องทางการได้ยินทางอ้อม

ความพิการบางอย่างที่ไม่ทราบสาเหตุแน่นอนซึ่งกล่าวกันว่าเป็นเพราะหูชั้นในมีของเหลวมาก ทำให้ความดันหูชั้นในสูงกว่าปกติ เป็นเหตุให้เซลล์ที่รับเสียงถูกกดจนพิการไปที่ละน้อยจนหูหนวกไปในที่สุด

4) สาเหตุภายนอก เช่น การรับฟังเสียงดังๆหรือเสียงรบกวนที่เป็นอันตรายต่อหู ตั้งแต่ 85 เดซิเบลขึ้นไป เช่น เสียงเครื่องจักรในโรงงาน เครื่องยนต์ เสียงในสถานบันเทิง เสียงที่ได้ยินติดต่อกันนาน เสียงระเบิด ถึงแม้จะเป็นชั่วขณะ ชั่วระยะ แต่ก็ทำอันตรายแก่หูได้มาก

1.3.4 พัฒนาการทางจิตวิทยาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

พัฒนาการทางจิตวิทยาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในด้านต่างๆ สรุปได้ดังนี้ (อ้างในคาร์ณี อุทัยรัตนกิจ 2538: 67-69)

- 1) พัฒนาการทางสติปัญญา ความสัมพันธ์ระหว่างอาการหูหนวกและ พัฒนาการทางสติปัญญาเป็นเรื่องซับซ้อนในบางกรณี องค์ประกอบของสาเหตุทำให้เกิดหูหนวก อาจมีผลกระทบกับสมองทำให้เกิดความบกพร่องของพัฒนาการทางสติปัญญา ผลการศึกษาในปัจจุบันพบว่า การสูญเสียการได้ยินไม่ได้มีผลกระทบต่อพัฒนาการทางสติปัญญาโดยทั่วไปแต่มีผลกระทบเกี่ยวกับถ้อยคำสัญลักษณ์
- 2) พัฒนาการทางอารมณ์ ปัญหาของคนหูหนวกไม่ได้จำกัดอยู่เพียงปัญหา การสื่อสารและภาษา ทารกที่สูญเสียการได้ยินจะไม่ได้ยินคำปลอบโยนจากมารดา ไม่ได้ยินเสียง ของตนเองหรือเสียงของเด็กคนอื่นๆที่อยู่รอบข้าง และเด็กยังขาดการเลียนแบบภาษาท่าทาง การที่ เด็กขาดประสบการณ์ดังกล่าวจะมีผลกระทบต่อพัฒนาการทางอารมณ์ เด็กจะรู้สึกโดดเดี่ยว แยกตัว ขาดสิ่งกระตุ้น และขาดการเชื่อมโยงระหว่างพ่อแม่และเด็ก เด็กจะมีปัญหาการกำกับ ความรู้สึก ความคิดเห็นและเจตคติของตนเองและเด็กคนอื่นเนื่องจากไม่ได้รับการตอบสนองจึงทำ ให้เด็กหูหนวกค่อยๆแยกตัวออกมาอยู่คนเดียว
- 3) พัฒนาการทางสังคม วุฒิภาวะทางสังคม หมายถึงการดูแลตนเองและ ช่วยเหลือคนอื่น เครื่องมือที่ใช้วัดวุฒิภาวะทางสังคมประกอบด้วยข้อความที่เกี่ยวกับการช่วยเหลือ ตนเอง การเคลื่อนไหว การสื่อสารและความสัมพันธ์กับสังคม เด็กหูหนวกที่มีระดับวุฒิภาวะทาง สังคมต่ำอาจจะเกี่ยวข้องกับตัวแปรของอายุ คุณภาพการสื่อสารระหว่างพ่อแม่ ลูก และสถานศึกษา ของเด็ก
- 4) พัฒนาการทางการเคลื่อนไหว ความสัมพันธ์ระหว่างการสูญเสียการได้ยิน และการทำงานของกลไกการเคลื่อนไหวเกี่ยวข้องกับการเชื่อมโยงระหว่างความคิดปกติของหู ชั้นใน เช่น เด็กที่สูญเสียการได้ยินในระดับรุนแรงการทำงานของกล้ามเนื้อประสาทสายตาดำเนินไป มีการเปลี่ยนแปลง เด็กที่เดินลากเท้าหรือเดินกระชองกระแ่ง เนื่องจากเขาไม่ได้เรียนรู้ที่จะยกเท้าขึ้น เพราะไม่ได้ยินเสียงเดินของตนเองหรือของคนอื่น
- 5) พัฒนาการทางภาษา เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีข้อจำกัดทาง ภาษาและถ้อยคำ ทั้งด้านการรับรู้และการแสดงออก ประการแรกเด็กมีข้อจำกัดในการเชื่อมคำเข้า

กับประสบการณ์ ประการที่สองเด็กมีข้อจำกัดในทักษะการพูดที่จะเชื่อมโยงประสบการณ์ตนเองกับผู้อื่น เนื่องจากมีข้อจำกัดในการรับข้อมูลเข้าออกในด้านภาษาและการพูด เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่สามารถเรียนรู้ความหมาย สัญลักษณ์ มโนทัศน์ได้เช่นเดียวกับเด็กปกติ เด็กเรียนรู้ภาษาและความหมายของคำได้ยาก อาจต้องเรียนรู้ภาษาทางสายตาโดยการอ่านริมฝีปาก การใช้ภาษามือ การใช้เครื่องช่วยฟัง

1.4 การจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ความเป็นมาของการจัดการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกับการจัดการเรียนร่วม

โรงเรียนสอนคนหูหนวกกำเนิดมาจากหน่วยทดลองสอนคนหูหนวก ซึ่งมี ม.ร.ว. เสริมศรี เกษมศรี เป็นผู้รับผิดชอบดำเนินการสอนคนหูหนวกขึ้นเป็นครั้งแรกในประเทศไทย ณ โรงเรียนเทศบาล 17 วัดโสมนัสวิหาร เมื่อวันที่ 10 ธันวาคม 2494 ซึ่งตรงกับวันครบรอบปีแห่งปฏิญญาสากลว่าด้วยสิทธิมนุษยชนของสหประชาชาติ หน่วยทดลองนี้ขึ้นตรงกับแผนกการศึกษาสงเคราะห์ กองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา กระทรวงศึกษาธิการ ต่อมา มีนักเรียนเพิ่มขึ้นกระทรวงศึกษาธิการจึงได้เปิดโรงเรียนคนหูหนวก จนถึงปี พ.ศ.2518 เปลี่ยนชื่อเป็นโรงเรียนเศรษฐเสถียร (ภาคการศึกษาพิเศษ 2537:2-3) ต่อมาในปี พ.ศ.2512 - 2514 กรมการฝึกหัดครูอนุมัติการจัดตั้งศูนย์ทดลองสอนเด็กหูพิการชั้นเด็กเล็กขึ้นในวิทยาลัยครูสวนดุสิตพร้อมทั้งเปิดสอนวิชาการศึกษาพิเศษในระดับปริญญาเป็นแห่งแรกในปี พ.ศ.2513 และได้จัดตั้งกองทุนปกติเข้ามาเรียนร่วมกับเด็กอนุบาลหญิงซึ่งนับว่าเป็นวิธีการจัดการเรียนร่วมแบบหนึ่ง จนกระทั่งในปี พ.ศ.2516 จึงได้จัดส่งเด็กหูตึงเข้าเรียนร่วมในระดับชั้นประถมศึกษา ณ โรงเรียนพญาไท ต่อมา กระทรวงศึกษาธิการได้ขยายโครงการสอนเด็กเรียนช้าและเด็กหูตึงเรียนร่วมในระดับประถมศึกษาออกไปอีกหลายโรงเรียน เช่น โรงเรียนอนุบาลสามเสน โรงเรียนอนุบาลวัดนางนอน โรงเรียนประถมบางแค ฯลฯ ซึ่งส่วนใหญ่เป็นโรงเรียนในสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติและโรงเรียนศึกษาสงเคราะห์สังกัดกรมสามัญศึกษา และในปี พ.ศ.2521 กระทรวงศึกษาธิการได้เปลี่ยนชื่อโรงเรียนสอนคนหูหนวกเป็นโรงเรียนโสตศึกษา

ในปี พ.ศ.2529 สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ ดำเนินการจัดการเรียนร่วมภายใต้ชื่อโครงการพัฒนารูปแบบการจัดการประถมศึกษาสำหรับเด็กพิการร่วมกับเด็กปกติโดยมอบให้สำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานครดำเนินงานทดลองจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กพิการ 2 ประเภท คือ เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาที่โรงเรียนพญาไท โรงเรียนราชวินิต และโรงเรียนเวทวันธรรมมาวาส รวมทั้งศึกษาวิจัยสร้างเครื่องมือและสื่อต่างๆ ปี พ.ศ.2523 สำนักงานคณะกรรมการการ

ประถมศึกษาแห่งชาติได้ขยายการจัดการเรียนร่วมไปยังสำนักงานการศึกษาจังหวัดต่างๆ จนกระทั่งครบ 76 จังหวัดในปี พ.ศ.2538

1.4.1 ความหมายของการเรียนร่วม

ในการจัดการศึกษาสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ นักการศึกษาได้ให้ความหมายการเรียนร่วมไว้ ดังนี้

คัฟแมน และฮาลาแฮน (Kauffman และ Hallahan 1981: 1-12) ได้ให้ความหมายว่า การเรียนร่วมเป็นการให้เด็กพิเศษอยู่ร่วมกับเด็กปกติทั้งทางการเรียนการสอนและทางสังคม โดยมีพื้นฐานอยู่บนการวางแผนทางการศึกษา

ผดุง อารยะวิญญู (2533: 188) การเรียนร่วมหมายถึง วิธีการจัดการศึกษาให้แก่เด็กพิเศษได้เข้าเรียนในชั้นเรียนเดียวกันกับเด็กปกติ

วารี ถิระจิตร (2534: 11) ได้ให้ความหมายการเรียนร่วมไว้ว่า การเรียนร่วมหมายถึง การรวมเด็กพิเศษไว้กับเด็กปกติในด้านเวลา ด้านการเรียนการสอนและด้านสังคม ภายใต้พื้นฐานการจัดการศึกษาอย่างต่อเนื่อง และคำนึงถึงความแตกต่างระหว่างบุคคล เพื่อให้เด็กมีประสบการณ์ตรงและสามารถพัฒนาตนเองให้มากที่สุด

จากทฤษฎีต่างๆ ดังกล่าวจึงพอสรุปได้ว่า การเรียนร่วม หมายถึง การจัดการศึกษาให้เด็กพิเศษได้เข้าเรียนในชั้นเรียนเดียวกันกับเด็กปกติ แต่มีการกำหนดให้เด็กพิเศษเรียนเสริมวิชาการ

1.4.2 รูปแบบการเรียนร่วม

ในการศึกษาเกี่ยวกับการพัฒนาบุคลากรด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ ได้ศึกษาเกี่ยวกับรูปแบบการจัดการเรียนร่วม กระบวนการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP) และด้านการประเมินผล

ซีฮัท และคาร์เพนเตอร์ (Schutz และ Carpenter อ่างในอัญชลี ศาลากิจ 2542: 27) ได้กล่าวถึงการเรียนร่วมไว้ 2 ลักษณะ ดังนี้

1) *เมนสตรีนนิ่ง* (Mainstreaming) เป็นการจัดบริการทางการศึกษาให้เด็กที่มีลักษณะพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติโดยมีข้อกำหนดว่า เด็กที่มีลักษณะพิเศษจะต้องแยกเรียนในชั้นเรียนพิเศษ เพื่อเตรียมความพร้อมก่อนถึงเวลาเข้าเรียนร่วม

การจัดการเรียนร่วมในรูปแบบ Mainstreaming เป็นการจัดการเรียนร่วมแบบที่นิยมจัดกันมานานแล้ว เพราะสะดวกและไม่มีผลกระทบกับระบบการเรียนการสอนของเด็กปกติมากนัก แต่มีข้อบกพร่อง คือ เด็กที่มีความต้องการพิเศษจะถูกแบ่งแยกจากเด็กปกติทั่วไป

2) อินครุชชั่น (Inclusion) เป็นการจัดบริการทางการศึกษาให้แก่เด็กที่มีลักษณะพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติในทันที โดยมีข้อกำหนดว่า จะต้องแยกเด็กที่มีลักษณะพิเศษเรียนในชั้นพิเศษเพื่อเตรียมความพร้อมก่อนส่งเข้าเรียนร่วมในชั้นปกติ

การจัดการเรียนร่วมในรูปแบบ Inclusion นั้น เป็นรูปแบบใหม่ของการจัดบริการทางการศึกษาให้แก่เด็กที่มีความต้องการพิเศษ กล่าวคือ จัดให้เด็กที่มีลักษณะพิเศษเข้าเรียนในชั้นเรียนเดียวกันกับเด็กปกติทันที เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ร่วมกิจกรรมชีวิตประจำวันกับเด็กปกติตลอดเวลาที่เรียนอยู่ในโรงเรียน ข้อบกพร่องของการจัดการเรียนร่วมในลักษณะนี้ คือ เด็กที่มีความต้องการพิเศษเรียนไม่ทันเด็กปกติ จึงได้มีการกำหนดวิธีการจัดการศึกษาในรูปแบบของ Inclusion ไว้ 3 ลักษณะ ดังนี้

1) เรียนร่วมในชั้นปกติทุกรายวิชา (Full Inclusion) หมายถึง การจัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้ฝึกปฏิบัติ

2) เรียนร่วมในชั้นปกติและเรียนเสริมวิชาการบางรายวิชา (Moderate Inclusion) หมายถึง จัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนและฝึกกิจกรรมในชั้นปกติ แต่มีการกำหนดให้เด็กเรียนเสริมบางรายวิชา

3) เรียนร่วมในชั้นปกติและเรียนเสริมวิชาการทุกรายวิชา (Limited Inclusion) หมายถึง จัดให้เด็กที่มีความต้องการพิเศษได้เรียนและฝึกกิจกรรมในชั้นปกติ แต่กำหนดให้เด็กเรียนเสริมทุกรายวิชา

การจัดการเรียนร่วมในลักษณะใดนั้นขึ้นอยู่กับสภาพความบกพร่องและความพร้อมของเด็ก เด็กที่มีความบกพร่องน้อยและมีความพร้อมสูงอาจจัดให้เรียนร่วมเต็มเวลา เด็กที่มีความบกพร่องมากขึ้นและมีความพร้อมน้อย อาจจัดให้เรียนในชั้นเรียนพิเศษลดหลั่นกันไป ตามลำดับ

1.4.3 การจัดหลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ

สมพร หวานเสร็จ (2543) ได้กล่าวถึงหลักสูตรสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมไว้ดังนี้

1) หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ที่มีการได้ยินต่ำกว่า 90 เดซิเบล ต้องยึดหลักสูตรปกติของกระทรวงศึกษาธิการเป็นหลัก เพราะการสอนเด็กเหล่านี้โดยหลักใหญ่ๆเหมือนกับเด็กปกติ ต่างกันแต่เพียงรายละเอียดปลีกย่อย เช่น

(1) วิชาใดที่ขัดกับความสามารถของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน อาจตัดวิชานั้นออกไป แล้วให้นักเรียนฝึกฟัง ฝึกพูด ฝึกอ่านริมฝีปากหรือภาษามือทดแทน

(2) มีการปรับปรุงจุดประสงค์การเรียนรู้และการวัดผลบางวิชาที่เด็กไม่สามารถอ่านได้ สำหรับแผนการสอน ใช้แผนการสอนเช่นเดียวกับที่ใช้สอนในโรงเรียนทั่วไป แต่ในเรื่องฝึกฟัง ฝึกพูด ฝึกเขียน ฝึกอ่านริมฝีปาก ครูผู้สอนจำเป็นต้องจัดทำแผนพิเศษรายบุคคล เพื่อใช้ฝึกเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นกรณีพิเศษ

2) หลักสูตรสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญา ก็ยึดหลักสูตรของเด็กปกติเป็นหลัก แต่เนื่องจากเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญานั้น ไม่สามารถเรียนวิชาการต่างๆได้เท่ากับเด็กปกติ จึงจำเป็นต้องมีการจัดหลักสูตรเป็นพิเศษ ซึ่งไม่สามารถเรียนรู้ทางด้านวิชาการได้เท่าเทียมกับเด็กปกติ แต่อาจมีความสามารถในการใช้มือทำงานให้เกิดประโยชน์ได้ตามสมควรถ้าได้รับการอบรมที่ถูกต้อง

3) หลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน เป็นหลักสูตรการศึกษาเพื่อมวลชน ส่งเสริมการเรียนรู้ด้วยตนเอง การเรียนรู้ตลอดชีวิต มีมาตรฐานการเรียนรู้เป็นตัวกำหนดคุณภาพผู้เรียนดังต่อไปนี้

- (1) เสริมสร้างความเป็นเอกภาพของชาติไทย มุ่งเน้นความเป็นไทยควบคู่กับการเป็นสากล
- (2) เป็นการศึกษาเพื่อมวลชน ที่ประชาชนทุกคนจะได้รับการศึกษาอย่างเสมอภาคเท่าเทียมกัน โดยทุกส่วนของสังคมมีส่วนร่วมในการจัดการศึกษา
- (3) ส่งเสริมให้ผู้เรียนได้พัฒนาและเรียนรู้ด้วยตนเองอย่างต่อเนื่อง โดยถือว่าผู้เรียนมีความสำคัญที่สุดสามารถพัฒนาตามธรรมชาติและเต็มศักยภาพ
- (4) มีการกำหนดให้มีมาตรฐานการเรียนรู้ เมื่อจบการศึกษาขั้นพื้นฐานและมาตรฐานการเรียนรู้ระหว่างช่วงชั้นการศึกษา มีระบบประกันคุณภาพการศึกษาภายในของสถานศึกษา และมีการทดสอบตามมาตรฐาน
- (5) การจัดการเรียนรู้เน้นการบูรณาการตามความเหมาะสมของแต่ละระดับการศึกษา โดยให้มีการยืดหยุ่นในเรื่องการจัดสรรเวลาและยึดมาตรฐานการเรียนรู้เป็นหลัก
- (6) กำหนดให้สถานศึกษาขั้นพื้นฐานจัดทำหลักสูตรของสถานศึกษาให้สอดคล้องกับความต้องการของผู้เรียน ชุมชน สังคม และประเทศชาติ
- (7) เป็นหลักสูตรที่จัดการศึกษาได้ทุกรูปแบบครอบคลุมทุกเป้าหมาย สามารถเทียบโอนผลการเรียนรู้และประสบการณ์

1.4.4 หลักการจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติ

การที่จะจัดการเรียนการสอนเด็กพิเศษ เด็กพิเศษแต่ละประเภทจะพัฒนาได้มากหรือน้อยขึ้นอยู่กับความฉับไวของการค้นพบปัญหา และต้องเข้าใจการเรียนรู้ของเด็ก

เพื่อจะได้พัฒนาเด็กตามศักยภาพตามความสามารถของเด็กแต่ละคน การจัดการเรียนการสอนต้องคำนึงถึงสิ่งต่อไปนี้

- 1) การเรียนรู้ไม่มีวันจบสิ้น การเรียนรู้จะพัฒนาต่อไป ความรู้เดิมอาจเปลี่ยนแปลงไปเนื่องจากประสบการณ์ใหม่
- 2) การเรียนรู้เป็นเรื่องเฉพาะบุคคล การเรียนรู้ที่เกิดขึ้นในเด็กแต่ละคนจะแตกต่างกันถึงแม้ว่าเด็กจะเรียนรู้เรื่องเดียวกัน เพราะเด็กจะนำประสบการณ์ใหม่ประสมกับความรู้อเดิม ซึ่งเด็กแต่ละคนมีประสบการณ์ไม่เหมือนกัน
- 3) การเรียนรู้เป็นสิ่งที่สนุกได้ การเรียนรู้ทำให้ยากหรือสนุกก็ได้ ควรเน้นการเรียนรู้จากการปฏิบัติจริง
- 4) การเรียนรู้เป็นกระบวนการทางสังคม กลุ่มเป็นตัวกระตุ้นกระบวนการเรียนรู้ที่ดี โดยเฉพาะการเรียนรู้การแบ่งปัน การรู้จักหน้าที่ของตน
- 5) การเรียนรู้ไม่อยู่นิ่ง การเรียนรู้สามารถเรียนแทนกันได้ จะต้องให้ผู้เรียนเรียนรู้ได้ร่วมคิด ร่วมทำด้วยกัน เพื่อเรียนรู้ไปด้วยกัน
- 6) การเรียนรู้คือการเปลี่ยนแปลง การเรียนรู้จะมุ่งสู่การเปลี่ยนแปลง อาจเป็นประสบการณ์ที่เจ็บปวด หรือน่าตื่นเต้น หรือท้อแท้ก็ได้

การจัดการเรียนการสอนเด็กพิเศษให้บรรลุจุดมุ่งหมาย ผู้สอนจะต้องรู้หลักการและวิธีสอนเด็กพิเศษ ซึ่งมีหลักการดังนี้

- (1) สอนจากสิ่งที่ย่างที่สุด การสอนครูจะต้องเริ่มจากระดับต่ำกว่าความสามารถของเด็กเล็กน้อย เพื่อให้เกิดความรู้สึกว่าตนประสบความสำเร็จในการเรียน ทำให้มีกำลังใจในการเรียน
- (2) ใช้ประสบการณ์ตรง ควรใช้ประสบการณ์ตรงกับเด็กให้มากที่สุด การใช้ประสบการณ์ตรงนี้มีข้อจำกัดอยู่ที่การไปพบกับสิ่งที่ปรากฏการณ์จริง แต่รวมกับการให้เด็กได้มีโอกาสศึกษาหาความรู้ด้วยตนเอง
- (3) ส่งเสริมให้เด็กเรียนรู้ตามความสามารถของตน ควรสอนเป็นรายบุคคล เพราะเด็กแต่ละคนอาจเรียนไม่เท่ากัน ขึ้นอยู่กับความสามารถของเด็ก
- (4) ใช้การเสริมแรงอย่างมีประสิทธิภาพ คือ คำชมหรือสิ่งของที่ครูให้แก่เด็ก แสดงพฤติกรรมที่พึงประสงค์ โดยเด็กพอใจในแรงเสริมที่ครูให้
- (5) กระตุ้นให้เด็กได้ใช้ความคิด ครูอาจใช้ประสบการณ์ ใช้คำถามฝึกให้เด็กคิดอย่างมีเหตุผล คิดแบบสร้างสรรค์ ฝึกการหาทางแก้ปัญหาที่มีการคิดหาคำตอบหลายทาง

(6) ให้เด็กได้มีโอกาสการเป็นผู้นำ การเปิดโอกาสให้เด็กแสดงออกเป็นทางหนึ่งที่จะส่งเสริมความเป็นผู้นำของเด็ก

(7) ให้เด็กได้เรียนจากเพื่อน การเรียนจากเพื่อนเป็นวิธีหนึ่งที่สามารถนำมาใช้ได้ผลกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ โดยเฉพาะเด็กปกติจะช่วยเหลือการเรียนรู้เด็กพิเศษได้มาก แต่ครูต้องควบคุมอย่างใกล้ชิด ครูต้องพิจารณาคัดเลือกเด็กปกติที่มีคุณสมบัติเฉพาะบางประการ เช่น เป็นเด็กที่เรียนดี มีจิตใจเอื้อเฟื้อพ่อแม่ ช่วยเหลือผู้อื่นโดยไม่หวังสิ่งตอบแทน

(8) ให้โอกาสเด็กเลือกเรียนและทำกิจกรรมที่ตนสนใจจะทำให้เด็กสามารถเรียนได้ดีและเรียนรู้ได้มาก จะต้องอยู่ภายใต้การดูแลของครูอย่างใกล้ชิด

(9) สอนจากสิ่งที่คุ้นเคยไปหาสิ่งที่ไม่คุ้นเคย เด็กจะเรียนรู้ได้ดีหากเด็กมีประสบการณ์เกี่ยวกับเรื่องที่เรียนอยู่ก่อนแล้ว สิ่งที่สำคัญที่สุดครูต้องศึกษาเด็กเป็นรายบุคคลและควรรู้ว่าเด็กมีประสบการณ์ระดับใด

(10) ทบทวนบทเรียนบ่อยๆ เด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาหรือเด็กเรียนช้ามักจะลืมสิ่งที่เรียนไปแล้ว ครูจำเป็นต้องทบทวนบทเรียนบ่อยๆ

(11) แสดงผลการเรียนให้เด็กเห็นโดยเร็ว หลังจากสอบควรแจ้งผลการเรียนให้เด็กทราบ เด็กจะได้รู้ว่าตนพัฒนาหรือไม่ เพราะความสำเร็จเป็นแรงจูงใจอย่างหนึ่ง ถ้าบกพร่องจะไปปรับปรุงตนเอง

(12) จัดห้องเรียนให้เอื้ออำนวยต่อการเรียนรู้ เด็กพิเศษเป็นจำนวนมากที่ไม่มีสมาธิในการเรียน ดังนั้นห้องเรียนควรเป็นห้องมิดชิด จัดห้องสวยงามปราศจากสิ่งรบกวนจากภายนอก

(13) สังเกตเด็กควบคู่กันไปกับการสอน สังเกตในแง่ของพฤติกรรมและการเรียนรู้ของเด็ก การสังเกตขณะเรียนจะช่วยให้ครูสามารถวินิจฉัยเด็กได้แม่นยำขึ้น และสามารถจัดกิจกรรมการเรียนการสอนให้สอดคล้องกับความต้องการและความสามารถของเด็กได้ดียิ่งขึ้น

2.5 การสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ปัญหาใหญ่ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินคือ การขาดภาษา โดยเฉพาะเด็กที่สูญเสียการได้ยินมาแต่กำเนิดหรือก่อน 3 ขวบ ยังไม่เคยเรียนรู้เกี่ยวกับภาษาพูดมาก่อน การสอนครั้งแรกคือ การฝึกและสามารถใช้ภาษาได้ควรมุ่งถึงการฝึกพูดเป็นสำคัญเพื่อสามารถติดต่อกับผู้อื่นได้ขณะเดียวกันต้องฝึกฟังและแปลความหมายของเสียงที่ได้ยิน ดังนั้นวิธีสอนสำหรับเด็กที่บกพร่องทางการได้ยินที่เป็นพื้นฐานที่จะช่วยให้เขาพัฒนาตนเองอยู่ในสังคมอย่างมีความสุขมีหลายวิธีซึ่ง โรเบิร์ตและซันเดรส (Robert & Sundress) ได้เขียนไว้ในนิตยสาร "The Hoosier" (อ้างใน วารี ธีระจิตร 2541: 50-56) มีดังนี้

2.5.1 วิธีสอนพูด (Oral Method) วิธีการสอนพูดให้กับเด็กที่บกพร่องทางการได้ยินให้ยึดหลักที่ว่าผู้สอนพูดกับเด็กให้มากที่สุด ให้เด็กเห็นความสำคัญของการพูดทักษะที่เกี่ยวข้องกับการพูด ได้แก่ การดูโดยอ่านจากริมฝีปากของผู้พูดด้วย สิ่งสำคัญสำหรับครูประจำชั้นที่เตรียมตัวสอนการพูด คือ

1) พูดให้ดังพอเหมาะกับการได้ยินของเด็ก ครูประจำชั้นต้องมีความรู้เกี่ยวกับระดับการได้ยินของเด็ก

2) ครูควรพูดโดยใช้จังหวะพูดตามปกติ พูดเป็นวลี ไม่ควรเน้นเสียงหรือพูดซ้ำจนเกินไป

3) ครูไม่ควรปล่อยให้เด็กพูดผิดๆ โดยมาแก้ไขและเมื่อเด็กเข้าใจภาษาพูดแล้ว ควรฝึกเด็กตามฐานที่เกิดเสียง 6 ฐาน เริ่มจากง่ายไปหายากจนกว่าเด็กจะพูดชัด

4) การสอนพูดเริ่มสอนทีละคำ สอนคำใหม่คู่กับคำเก่าที่ฟังเรียน ไปและให้จำแนกเสียงของพยัญชนะหรือสระ เช่น ชื่อเรื่อง ชื่อนักกลในครอบครัว

วิธีการสอน - นำภาพพ่อแม่ให้นักเรียนดู

- ครูบอกชื่อแล้วชี้ภาพ
- ให้นักเรียนดูภาพและฟัง
- ให้นักเรียนพูดตาม
- ให้นักเรียนแยกภาพ 2 ภาพ ตามคำพูดที่ครูบอก
- ให้นักเรียนฝึกอ่านริมฝีปาก

2.5.2 วิธีสอนแบบรวม หมายถึง วิธีสอนที่ใช้การพูด ภาษามือ การอ่านริมฝีปาก การใช้เครื่องช่วยฟัง และการเขียนกระดานดำประกอบกันไปขณะสอน

2.5.3 การใช้วิธีสอนต่างวิธีพร้อมกันสลับกันไป คือ การใช้การพูด ภาษามือ การใช้เครื่องช่วยฟัง และการเขียนกระดานดำ

2.5.4 วิธีสอนแบบรวมหลายวิธี คือ การสอนที่ใช้การพูด การใช้เครื่องช่วยฟัง ภาษามือ ภาษาสะกดด้วยนิ้วมือ และการเขียนกระดานดำ โดยใช้ในการสอนพูดสลับกับการสอนด้วยภาษามือ สะกดด้วยนิ้วมือและการเขียนกระดานดำ

2.5.5 วิธีสอนแบบระบบรวม คือการสอนการฝึกฟัง ฝึกการอ่านคำพูด ฝึกการอ่าน ฝึกการเขียน ภาษามือ การสะกดนิ้วมือ และการสังเกตท่าทาง วิธีสอนนี้เป็นวิธีสอนโดยรวมเอาวิธีการติดต่อสื่อสารความหมายทุกประเภทเข้ามารวมไว้อย่างครบถ้วน ซึ่งนับว่าเป็นวิธีสอนที่มีประสิทธิภาพที่สุดในปัจจุบันนี้

2.6 การวัดและประเมินผลการเรียน

การประเมินผลเด็กที่มีความต้องการพิเศษเป็นการประเมินผลในด้านการเรียน การสอน เพื่อนำผลมาใช้ในด้านการวางแผนการสอนของครู เนื่องจากเด็กพิเศษมีความต้องการและความสามารถต่างกัน การเรียนรู้ไม่เท่ากัน การที่จะช่วยให้ครูทราบว่าความสามารถของเด็กแต่ละคนเท่ากันหรือไม่ ควรมีการกำหนดจุดประสงค์ที่ชัดเจนว่าจะทำการประเมินผลเด็กด้านใด จะเริ่มต้นอย่างไร การเลือกเครื่องมือในการประเมินควรใช้วิธีหลากหลายเพราะจะได้ผลที่ใกล้เคียงมากที่สุด ครูควรมีการเตรียมพร้อมที่ดีเมื่อลงมือประเมินจริงจะได้ทำการประเมินได้อย่างราบรื่น

ศรียา นิยมธรรม (2541: 10-11) ได้กล่าวว่า กระบวนการวัดและประเมินผลทางการศึกษามี 5 ขั้น คือ

ขั้นที่ 1 การคัดแยก/ระบุ/บ่งชี้ ควรทำโดยครูประจำชั้นและนักวินิจฉัยประจำโรงเรียน เพื่อพิจารณาคัดแยกว่าเด็กคนใดควรได้รับการบริการทางการศึกษาพิเศษ

ขั้นที่ 2 การตรวจวินิจฉัย เป็นการทำงานร่วมกันของบุคลากรหลายฝ่ายที่เรียกว่า สหวิทยาการเป็นการตรวจวินิจฉัยเพื่อตัดสินใจว่าเด็กคนใดควรได้รับการบริการการศึกษาพิเศษแบบใด

ขั้นที่ 3 การทำโปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) เป็นการวางเป้าหมายวิธีการประเมินผลและการเข้าไปช่วยเหลือโดยเร็ว ผู้รับผิดชอบและเวลาดำเนินงานก็ขึ้นอยู่กับการทำโปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล

ขั้นที่ 4 การวางแผนการสอน อยู่ในความรับผิดชอบของครู ซึ่งจะใช้วิธีการวัดและประเมินผล ตลอดจนกระบวนการรวบรวมข้อมูลหลายรูปแบบ โดยเริ่มจากชั้นเรียนเป็นหลัก

ขั้นที่ 5 การประเมินความก้าวหน้า รวมเอาการดูผลจากโปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล และประเมินผลการเรียนการสอนที่จำเป็นจากครูประจำชั้น

เทคนิคการประเมินผลเด็กพิเศษ

1. **การสัมภาษณ์นักเรียน** เป็นการเปิดโอกาสให้ครูได้ทราบความต้องการของเด็ก ครูต้องสร้างความคุ้นเคยให้เด็กรู้สึกสบายและเป็นกันเอง
2. **การใช้ข้อทดสอบ** ความยากง่ายของข้อทดสอบควรคำนึงถึงระดับการเรียนรู้ของเด็กที่มีความบกพร่องทางสติปัญญาเป็นอย่างมาก
3. **การตรวจผลงานเด็กในแต่ละวัน** เป็นเครื่องมือที่ช่วยในการประเมินผลเด็กได้เป็นอย่างดี เพราะครูจะรู้พัฒนาการของเด็กว่าผลงานดีขึ้นมาอย่างน้อยเพียงใด
4. **การบันทึกพฤติกรรมของเด็กจากการสังเกต** เป็นเครื่องมือที่จะช่วยในการประเมินผลจากการบันทึก ครูจะทราบความต้องการของเด็กว่าผลงานดีขึ้นมาอย่างน้อยเพียงใด

ดังนั้นการประเมินผลจึงเป็นการต่อเนื่องจากกิจกรรมการเรียนการสอน จะเห็นได้ว่าการประเมินผลกระทำควบคู่กันไปกับการเรียนการสอน เมื่อสิ้นสุดการเรียนการสอนควรทำการประเมินอีก และกำหนดจุดประสงค์ใหม่เป็นวงจรไปเรื่อยๆจึงกล่าวได้ว่าการประเมินผลต้องทำควบคู่กันไปกับการเรียนการสอน

สรุปได้ว่า การวัดและประเมินผลสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษที่ไม่สามารถเรียนตามเนื้อหาในหลักสูตรเช่นเดียวกับเด็กปกติ การวัดและประเมินผลให้เป็นไปตามแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล สำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษสามารถเรียนตามเนื้อหาในหลักสูตรได้ เช่นเดียวกับเด็กปกติ วัดและประเมินผลโดยให้เป็นไปเปรียบเทียบกระทรวงศึกษาธิการว่าด้วยการวัดและประเมินผลการเรียน

2.7 การจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) และแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IP)

ในการจัดทำแผนการสอนสำหรับนักเรียนเด็กพิเศษเรียนร่วมกับนักเรียนปกติ อาจมีบางจุดประสงค์ที่ต้องปรับให้เหมาะสมกับความต้องการของนักเรียน ในบางกรณีที่ต้องใช้แผนเฉพาะบุคคล (Individualized Education Program : IEP) เป็นแผนการศึกษาสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษเป็นรายบุคคล เพื่อเป็นแนวทางในการจัดการศึกษาให้สอดคล้องเหมาะสมกับความต้องการและความสามารถของนักเรียน โดยปกติเป็นแผนในระยะ 1 ปี และมีการทบทวนทุกภาคเรียน รายละเอียดแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลอาจแตกต่างกันตามความเหมาะสมโดยทั่วไปมีรายละเอียด ดังนี้ (สำนักนิเทศและพัฒนามาตรฐานการศึกษา 2543ข 39-40)

เนื้อหาสาระของ IEP ประกอบด้วย

- 2.7.1 ข้อมูลส่วนตัวเกี่ยวกับผู้เรียน ได้แก่ ชื่อ เพศ อายุ ทักษะพื้นฐานที่มีความบกพร่อง
- 2.7.2 ระยะเวลา ในการเริ่มใช้และระยะเวลาสิ้นสุดการใช้แผน
- 2.7.3 ลำดับความสามารถของเด็ก ความก้าวหน้าของการพัฒนาทักษะพื้นฐานด้านต่างๆ
- 2.7.4 จุดมุ่งหมายระยะยาว โดยทั่วไปกำหนด 1 ปี แล้วนักเรียนสามารถเรียนรู้อะไรบ้างและสามารถแสดงพฤติกรรมอะไรบ้างและจุดมุ่งหมายระยะสั้น
- 2.7.5 สำหรับนักเรียนที่เรียนร่วม ต้องระบุว่าเรียนร่วมเมื่อใด อย่างไร
- 2.7.6 บริการพิเศษที่จำเป็น

2.7.7 การประเมินผล ต้องระบุว่าใช้วิธีใด มีขั้นตอนในการจัดการประเมินอย่างไร

2.7.8 การรับรองแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล โดยผู้บริหาร ครู ผู้ปกครอง กระบวนการการเรียนการสอนตามรูปแบบโปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล โปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคล เป็นโปรแกรมการศึกษาที่จัดทำขึ้นได้ตรงกับสภาพความต้องการจำเป็นของบุคคลแต่ละคน โดยมีวัตถุประสงค์การใช้ 2 ประการ คือ

- 1) เพื่อจัดเด็กเข้ารับบริการการศึกษาและบริการอื่นที่เกี่ยวข้องตามความคิดเห็นคณะกรรมการที่ประชุมเด็กเป็นรายกรณี
- 2) เพื่อเป็นเครื่องมือสำหรับใช้ในการตรวจสอบกระบวนการเรียนการสอน ขั้นตอนการตรวจสอบ กระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบโปรแกรมการศึกษาเฉพาะบุคคลแบ่งออกเป็น 3 ขั้นตอน

ขั้นตอนที่ 1 ขั้นส่งต่อ (Referral Stages) แบ่งเป็นขั้นตอนย่อย กิจกรรมก่อนการส่งต่อ (Prereferral Activities) คือการช่วยเหลือระยะแรกเริ่มที่ครูผู้ปกครองใช้เมื่อพบว่าผู้เรียนมีปัญหาและความบกพร่อง โดยการรวบรวมข้อมูลของผู้เรียนจากครูและผู้ปกครอง แล้วจึงวิเคราะห์ปัญหาของผู้เรียนพร้อมทั้งให้การช่วยเหลือในระยะแรกเริ่มโดยกลุ่ม บุคคล 2 กลุ่ม คือ

1. ครูผู้สอน มีหน้าที่รับผิดชอบเกี่ยวกับ
 - 1.1) จัดหาข้อมูลเกี่ยวกับผู้เรียน
 - 1.2) แสวงหาวิธีช่วยเหลือผู้เรียน
 - 1.3) ดำเนินการช่วยเหลือผู้เรียนตามข้อมูลที่ครูผู้สอนมีอยู่แล้ว และประเมินผล
 - 1.4) ครูผู้สอนนำข้อมูลมาประชุมหารือกับผู้ปกครองและผู้เกี่ยวข้อง
 - 1.5) ผลการแก้ไขยังไม่เป็นที่พอใจให้ส่งผู้เรียนไปยังคณะกรรมการดำเนินงานพิจารณาแก้ไขต่อไป

2. คณะกรรมการดำเนินงาน หมายถึง คณะบุคคลจากหน่วยงานต่าง ๆ ที่มีความเชี่ยวชาญในสาขาต่าง ๆ ซึ่งจะรับปัญหาที่เกิดขึ้นตามที่ครูนำเสนอพิจารณาหาวิธีการช่วยเหลือแก้ไขปัญหาต่าง ๆ ที่เกิดขึ้นกับผู้เรียน

การส่งต่อ (Referral and Initial Planning) การส่งต่อผู้เรียนไปยังหน่วยงานที่เกี่ยวข้องจะต้องได้รับการยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรจากผู้ปกครอง

ขั้นตอนที่ 2 ขั้นตรวจสอบ (Assessment Stages)

เป็นขั้นตอนสำคัญของกระบวนการเรียนการสอนตามรูปแบบ IEP ซึ่งจะเกี่ยวข้องกับการพัฒนาและการเรียน IEP ซึ่งมี 2 ขั้นตอนย่อย ดังนี้

1) การประเมินโดยคณะสหวิทยาการ (Multidisciplinary Evaluation) ในขั้นตอนนี้จะมีผู้เชี่ยวชาญหลาย ๆ ด้าน เช่น นักจิตวิทยา พยาบาล สถานศึกษา นักแก้ไขการพูด ผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับเด็กที่มีปัญหาการเรียนจะทำงานร่วมกันและรวบรวมข้อมูลที่จำเป็นจากการตรวจสอบทางวิชาการ และพฤติกรรมที่สงสัยว่าจะเป็นความบกพร่องของเด็ก การทดสอบต้องกระทำโดยบุคลากรที่ได้รับการฝึกอบรมต้องเที่ยงตรง มีค่าความเชื่อมั่นในระดับสูง ผลที่ได้รับจากการทดสอบจะต้องสะท้อนให้เห็นถึงความสามารถจริงหรือระดับผลสัมฤทธิ์เด็กจริง ๆ ที่แบบทดสอบนั้นต้องการประเมิน

2) การประชุมเพื่อเขียน IEP หลังจากที่ได้มีการรวบรวมข้อมูลโดยคณะสหวิทยาการแล้ว ขั้นตอนต่อไปให้จัดประชุมเขียน IEP ซึ่งประกอบด้วย ผู้ปกครอง และครูพร้อมกันนี้ต้องจัดเตรียมประวัตินักเรียนให้มีความพร้อมสำหรับใช้เป็นข้อมูลในการเขียน IEP ด้วย

2. เอกสารที่เกี่ยวข้องกับแบบฝึก

2.1 ความหมาย ความสำคัญของแบบฝึก

มีนักการศึกษาได้ให้ความหมายและความสำคัญของแบบฝึก ดังนี้

นิคยา ฤทธิโยธี (2520: 29) ได้ให้ความหมายของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกหรือแบบฝึกหัด หรือแบบฝึกเสริมทักษะ หมายถึง สื่อการเรียนประเภทหนึ่งสำหรับให้นักเรียนฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจและมีทักษะเพิ่มขึ้น

อนงค์ศิริ วิชาลัย (2535: 27) ได้กล่าวถึงแบบฝึกเสริมทักษะไว้ว่า เป็นสื่อการสอนที่สนุกสนานอีกอย่างหนึ่งที่จะช่วยให้นักเรียนมีพัฒนาการทางภาษาดีขึ้น เพราะนักเรียนได้นำความรู้ที่เรียนมาแล้วมาฝึกให้เข้าใจอย่างกว้างขวางยิ่งขึ้น

สำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ (2539 : 147) ได้กล่าวถึงความหมายของแบบฝึกไว้ว่า หมายถึง สื่อการเรียนการสอนประเภทหนึ่งที่ให้นักเรียนได้ฝึกปฏิบัติเพื่อให้เกิดความรู้ความเข้าใจในเนื้อหาที่เรียนมาแล้ว และมีทักษะเพิ่มขึ้น

กุศยา แสงเดช (2545 : 5) กล่าวว่า แบบฝึก คือ สื่อการเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่ฝึกทักษะให้กับผู้เรียนหลังจบเนื้อหา แบบฝึกจะช่วยให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ มีทักษะสามารถเข้าใจในบทเรียนได้ดียิ่งขึ้น

แบบฝึกเป็นอุปกรณ์การเรียนการสอนอย่างหนึ่งที่สร้างขึ้นเพื่อฝึกทักษะหลังเรียนเนื้อหาไปแล้ว แบบฝึกเป็นสิ่งที่จะช่วยการสอนของครูให้ประสบผลสำเร็จ เพราะการใช้แบบฝึกที่ครอบคลุมเนื้อหาทั้งหมดจะช่วยทุ่นเวลาในการสอนกฎเกณฑ์ การยกตัวอย่างและยังเป็นการวัดผลการเรียนการสอนแต่ละเรื่องด้วย (ศศิธร วิสุทธิแพทย์ 2518: 63) และในการฝึกทักษะจำเป็นต้องอาศัยแบบฝึกหัดเพื่อให้ผู้เรียนเกิดทักษะมากขึ้น (ขจีรัตน์ หงส์ประสงค์ 2519: 13)

สรุปได้ว่า แบบฝึกมีความสำคัญช่วยให้ผู้เรียนเกิดทักษะต่างๆ ได้เป็นอย่างดี และเกิดการเรียนรู้อย่างมีประสิทธิภาพ

2.2 หลักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการสร้างแบบฝึก

การนำหลักจิตวิทยามาใช้ในการสร้างแบบฝึกจะทำให้ได้แบบฝึกที่มีความสมบูรณ์และเหมาะสมที่จะนำไปใช้กับนักเรียน และนักเรียนได้มีโอกาสตอบสนองสิ่งเร้าด้วยการแสดงออกทางความสามารถ ความเข้าใจ ในการสร้างแบบฝึกที่สอดคล้องกับวัย ความสามารถ และความสนใจของนักเรียน หลักจิตวิทยาการศึกษาที่เกี่ยวกับการสร้างแบบฝึกมีหลายประการ ดังที่ สุจริต เพียรชอบ และสายใจ อินทร์พรรษ์ (2522: 52-62) ได้แนะนำหลักจิตวิทยาที่ควรนำมาสร้างแบบฝึก พอสรุปได้ดังนี้

1. **กฎการเรียนรู้ของธอร์นไดค์** (Thorndike) กล่าวถึงการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนอง โดยมีหลักเบื้องต้นว่า การเรียนรู้เกิดจากการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้าและการตอบสนอง ซึ่งสอดคล้องกับการทดลองของวัตสัน (Watson) นั่นคือสิ่งใดก็ตามที่มีการฝึกหัดหรือกระทำบ่อยๆ ยิ่งทำให้ผู้ฝึกคล่องแคล่วสามารถทำได้ดี ในทางตรงกันข้ามสิ่งใดก็ตามที่ไม่ได้รับการฝึกหรือทอดทิ้งไปนานย่อมทำได้ไม่เหมือนเดิม

สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ (2540: 99-100 อ้างใน ปรียาพร วงศ์อนุตรโรจน์) กล่าวว่า กฎการเรียนรู้ตามทฤษฎีเชื่อมโยงประกอบด้วยกฎ 3 ข้อ ดังนี้

1) **กฎแห่งความพร้อม** (Law of Readiness) กฎนี้กล่าวถึงสภาพความพร้อมของผู้เรียนทั้งทางร่างกายและจิตใจ ความพร้อมทางร่างกาย หมายถึง ความพร้อมทางวุฒิภาวะและอวัยวะต่างๆของร่างกาย ทางด้านจิตใจ หมายถึง ความพร้อมที่เกิดจากความพึงพอใจเป็นสำคัญ ถ้าเกิดความพึงพอใจย่อมนำไปสู่การเรียนรู้ ถ้าเกิดความไม่พึงพอใจจะทำให้ไม่เกิดการเรียนรู้ หรือทำให้การเรียนหยุดชะงักไป

2) **กฎแห่งการฝึกหัด** (Law of Exercise) กล่าวถึงการสร้างความมั่นคงของการเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองที่ถูกต้อง โดยการฝึกหัดกระทำบ่อยๆ ย่อมทำให้เกิดการเรียนรู้ได้นานและคงทนถาวร แบ่งเป็นกฎย่อยๆ ได้อีก 2 ข้อ คือ

(2.1) กฎแห่งการใช้ (Law of Used) เมื่อเกิดความเข้าใจหรือเรียนรู้แล้ว มีการกระทำหรือนำสิ่งที่เรารู้ไปใช้บ่อยๆ จะทำให้การเรียนรู้มั่นคงถาวร

(2.2) กฎแห่งการไม่ใช้ (Law of Disused) เมื่อเกิดความเข้าใจหรือเรียนรู้แล้ว ไม่มีการกระทำหรือนำสิ่งที่เรารู้ไปใช้บ่อยๆ จะทำให้การเรียนรู้ไม่คงทนถาวร หรือในที่สุดเกิดการลืมจนไม่เรียนรู้อีกเลย

3) กฎแห่งผลที่ได้รับ (Law of Effect) กล่าวถึงผลที่ได้รับเมื่อแสดงพฤติกรรมการเรียนรู้แล้วว่าถ้าได้รับผลที่พึงพอใจผู้เรียนย่อมอยากจะเรียนรู้ต่อไป แต่ถ้าได้รับผลที่ไม่พึงพอใจผู้เรียนย่อมไม่อยากเรียนรู้ หรือเกิดความเบื่อหน่ายต่อการเรียนรู้ ดังนั้นถ้าจะทำให้การเชื่อมโยงระหว่างสิ่งเร้ากับการตอบสนองความมั่นคงถาวร ต้องให้ผู้เรียนได้รับผลที่พึงพอใจ ซึ่งขึ้นอยู่กับความพึงพอใจของแต่ละบุคคล

2. ความแตกต่างระหว่างบุคคล ควรคำนึงว่านักเรียนแต่ละคนมีความรู้ ความสามารถ ความถนัด และความสนใจแตกต่างกัน ฉะนั้นในการสร้างแบบฝึกจึงต้องพิจารณาถึงความเหมาะสม คือ ต้องไม่ยากและง่ายเกินไป และควรมีหลายรูปแบบ

3. การจูงใจผู้เรียน ควรจัดแบบฝึกจากง่ายไปหายาก เพื่อดึงดูดความสนใจของผู้เรียน ซึ่งจะช่วยให้เกิดความสำเร็จในการฝึกและช่วยขจัดความกลัวการฝึกต่อไป

4. ใช้แบบฝึกสั้น ๆ เพื่อไม่ให้เกิดความเบื่อหน่าย

ซึ่งสอดคล้องกับ เพ็ญศรี วงษ์ไวยโรจน์ (2539: 34) ได้เสนอหลักในการสร้างแบบฝึกดังนี้

1. สร้างให้สอดคล้องกับหลักจิตวิทยาต่างๆ เช่น ทฤษฎีของธอร์นไคด์
2. จูงใจผู้เรียนโดยมีกิจกรรมที่ให้นักเรียนฝึกเป็นกลุ่มและรายบุคคล มุ่งสร้างบรรยากาศในการเรียนการสอนอย่างสนุกสนาน

3. แบบฝึกเรียงลำดับจากง่ายไปหายาก

2.3 ลักษณะของแบบฝึกที่ดี

แบบฝึกที่ดีนั้นต้องดึงดูดความสนใจและสมาธิของเด็ก ฝึกเฉพาะอย่าง ใช้ภาษาเหมาะสมกับวัย วัฒนธรรม ประเพณี ภูมิหลังทางภาษาของเด็กควรแบบฝึกที่ดี ควรเป็นแบบฝึกสำหรับเด็กเก่งและซ่อมเสริมสำหรับเด็กอ่อนในขณะเดียวกัน นอกจากนี้แล้วควรใช้หลายลักษณะ และมีความหมายต่อผู้ฝึกอีกด้วย

สมชัย ไชยกุล (2526 : 14-15) ได้เสนอลักษณะที่ดีของแบบฝึกไว้ดังนี้

1. สร้างขึ้นเพื่อฝึกสิ่งที่สอนไม่ใช่ทดสอบว่านักเรียนเรียนรู้อะไรบ้าง
2. ควรเกี่ยวกับโครงสร้างเฉพาะสิ่งที่สอนเพียงอย่างเดียว

3. สิ่งฝึกเป็นสิ่งที่นักเรียนพบเห็นอยู่แล้ว
4. ควรเป็นข้อความสั้นๆ
5. ไม่ควรใช้ศัพท์มากเกินไป
6. ต้องออกเสียงทุกแบบฝึกก่อนนำไปอ่านหรือไปเขียน
7. ควรเป็นแบบฝึกที่กระตุ้นให้เด็กเกิดการตอบสนองสิ่งที่ฟังปรารถนา
8. แต่ละแบบฝึกควรออกเสียงให้มากที่สุด
9. ควรใช้คำสัมผัสคล้องจอง

ริเวอร์ (Rivers 1970: 103-104) กล่าวว่า ลักษณะของแบบฝึกควรจะประกอบด้วย

1. ต้องมีการฝึกนักเรียนมากพอควรในเรื่องหนึ่งๆ ก่อนจะมีการฝึกเรื่องอื่นๆ
- ต่อไป ทั้งนี้ทำขึ้นเพื่อการสอนไม่ใช่เพื่อทดสอบ
2. แต่ละบทควรฝึกโดยใช้เพียงหนึ่งแบบเท่านั้น
 3. ฝึกโครงสร้างใหม่กับสิ่งที่เรียนรู้แล้ว
 4. ประโยคที่ฝึกควรเป็นประโยคสั้นๆ
 5. ประโยคและคำศัพท์ควรเป็นแบบที่ใช้พูดกันในชีวิตประจำวันที่นักเรียนรู้จัก

ดีแล้ว

6. เป็นแบบฝึกที่นักเรียนใช้ความคิดด้วย
 7. แบบฝึกควรมีหลายๆแบบ เพื่อไม่ให้นักเรียนเกิดความเบื่อหน่าย
 8. ควรฝึกให้นักเรียนสามารถใช้สิ่งที่เรียนไปแล้วไปใช้ในชีวิตประจำวันได้
- วลิ สุมิพันธ์ (2530: 189-190) ได้สนับสนุนริเวอร์ โดยกล่าวถึงลักษณะของแบบฝึกที่ดีว่า ต้องมีลักษณะดังนี้

1. เกี่ยวข้องกับบทเรียนที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับระดับวัย และระดับความสามารถของเด็ก
3. มีคำชี้แจงสั้นๆ ที่จะทำให้เด็กเข้าใจวิธีทำได้ง่ายขึ้น คำชี้แจงหรือคำสั่งต้องกะทัดรัด

4. ใช้เวลาเหมาะสม คือ ไม่ใช่เวลานานหรือเร็วเกินไป
5. เป็นที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ

กุศยา แสงเดช (2545: 6) ได้เสนอแนะลักษณะของแบบฝึกที่ดี เพื่อเป็นแนวทางการสร้างแบบฝึกที่ดี ดังต่อไปนี้

1. เกี่ยวข้องกับเรื่องที่เรียนมาแล้ว
2. เหมาะสมกับระดับชั้น หรือวัยของผู้เรียน

3. มีคำชี้แจงสั้นๆ เพื่อให้เข้าใจง่าย
4. ใช้เวลาที่เหมาะสม
5. เป็นสิ่งที่น่าสนใจและท้าทายให้แสดงความสามารถ
6. ควรมีข้อเสนอแนะการใช้
7. มีให้เลือกตอบอย่างจำกัดและตอบอย่างเสรี
8. ถ้าเป็นแบบฝึกหัดที่ต้องการให้ผู้เรียนศึกษาด้วยตนเอง แบบฝึกหัดควรมี

หลายรูปแบบ

9. ควรใช้สำนวนภาษาต่างๆ ฝึกให้คิดและสนุกสนาน

2.4 หลักในการสร้างแบบฝึก

ในการสร้างแบบฝึกทักษะ โดยทั่วไปนั้น มีนักการศึกษาหลายท่านได้เสนอแนะหลักการสร้างไว้ดังนี้

วรนาถ พวงสุวรรณ (2518: 34-37) ได้กล่าวถึงหลักในการสร้างแบบฝึกซึ่งสรุปไว้ดังนี้

1. ตั้งวัตถุประสงค์
2. ศึกษาเกี่ยวกับเนื้อหา
3. ขั้นตอนในการสร้างแบบฝึก ควรศึกษาในเรื่องต่อไปนี้
 - 3.1 ศึกษาปัญหาในการเรียนการสอน
 - 3.2 ศึกษาจิตวิทยาเกี่ยวกับการเรียนการสอนและจิตวิทยาพัฒนาการ
 - 3.3 ศึกษาเนื้อหาวิชา
 - 3.4 ศึกษาลักษณะของแบบฝึก
 - 3.5 วางโครงเรื่องและกำหนดรูปแบบการฝึกให้สัมพันธ์กับโครงสร้างเรื่อง
 - 3.6 เลือกเนื้อหาต่างๆ ที่เหมาะสมมาบรรจุในแบบฝึกตามที่กำหนดไว้

กล่าวโดยสรุป โครงสร้างโดยทั่วไปของแบบฝึกทักษะจะคล้ายคลึงกัน จะแตกต่างกันในรายละเอียดของเนื้อหา และวัตถุประสงค์เฉพาะของการฝึก การที่จะสร้างแบบฝึกแบบฝึกที่ดีได้นั้น จะต้องศึกษาให้เข้าใจถูกต้อง ชัดเจน แม่นยำในเรื่องนั้นๆ แบบฝึกที่สร้างขึ้นจึงจะเกิดประโยชน์ต่อผู้เรียนอย่างแท้จริง

2.5 ประโยชน์ของแบบฝึก

ได้มีนักการศึกษาและนักวิชาการหลายท่านกล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ดังนี้ รัชนี ศรีไพรวรรณ (2517: 416) กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. ทำให้นักเรียนเข้าใจบทเรียนยิ่งขึ้น

2. ทำให้ครูทราบความเข้าใจของนักเรียนที่มีต่อการเรียนอันเป็นแนวทางในการปรับปรุงการเรียนการสอนต่อไป ตลอดจนช่วยให้นักเรียนได้ดูความสามารถของตนเองด้วย

3. ฝึกให้นักเรียนทำงานตามลำพัง โดยมีความรับผิดชอบต่องานที่ได้รับมอบหมาย

อาคม จันทสุนทร และชาวลิต ชำนาญ (2521: 243) ได้กล่าวถึงประโยชน์ที่ได้จากแบบฝึกสำหรับนักเรียน ดังนี้

1. ครูสามารถกำหนดงานให้นักเรียนไปศึกษาหาความชำนาญ ศึกษางานเอง หลังจากที่ได้เรียนบทเรียนที่ครูสอนเข้าใจดีแล้ว

2. แบบฝึกที่เป็นแบบเรียนที่มีตัวอย่างและแบบฝึกหัดที่เลียนแบบตัวอย่าง ซึ่งเมื่อนักเรียนนำไปศึกษาด้วยตนเองแล้วสามารถเรียนและทำแบบฝึกหัดได้ด้วยตนเองโดยไม่ต้องมีครูควบคุมหรือมีผู้อื่นช่วยเหลือ

3. สนองความสามารถของนักเรียนได้ด้วยตนเอง เมื่อต้องการจะเรียนหรือศึกษาด้วยตนเอง เป็นการสนองความต้องการของผู้เรียนอันจะส่งผลให้นักเรียนสามารถเรียนรู้และจดจำได้ดีและรวดเร็ว เพราะเป็นการศึกษาด้วยความสนใจ สนุกใจและพร้อมที่จะเรียนอีกทั้งเป็นการสร้างทักษะนิสัยชอบ ศึกษาค้นคว้าด้วยตนเองให้เกิดขึ้น

ยุพา ยัมพงษ์ (2522: 27) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกทักษะไว้ดังนี้

1. เป็นส่วนเพิ่มเติมหรือเสริมหนังสือในการเรียน

2. ช่วยเสริมทักษะการใช้ภาษาให้ดีขึ้น แต่ทั้งนี้จะต้องอาศัยการส่งเสริมและความเอาใจจากครูผู้สอนด้วย

3. ช่วยในเรื่องความแตกต่างระหว่างบุคคล เพราะการที่ให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดที่เหมาะสมกับความสามารถของเขาจะช่วยให้นักเรียนประสบผลสำเร็จทางด้านจิตใจมากขึ้น

4. แบบฝึกหัดช่วยเสริมให้ทักษะทางภาษาคงทน ลักษณะของการฝึกที่จะช่วยให้เกิดผลดังกล่าว ได้แก่

4.1 ฝึกทันทีหลังจากนักเรียนได้เรียนรู้เรื่องนั้นๆ

4.2 ฝึกซ้ำหลาย ๆ ครั้ง

4.3 เน้นเฉพาะเรื่องที่ฝึก

5. การให้นักเรียนทำแบบฝึกหัดช่วยให้ครูมองเห็นจุดเด่นหรือข้อบกพร่องของนักเรียนได้ชัดเจน ซึ่งจะช่วยให้ครูดำเนินการในการปรับปรุงปัญหานั้น ๆ ได้

6. แบบฝึกหัดที่พิมพ์ไว้เรียบร้อยแล้วจะช่วยให้ครูประหยัดเวลา แรงงานในการเตรียมสร้างแบบฝึก ในด้านนักเรียนไม่ต้องเสียเวลาในการคัดลอกแบบฝึก ทำให้ได้มีเวลาและโอกาสในการฝึกแบบฝึกทักษะต่าง ๆ มากขึ้น

สิริพร กอบแก้ว (2543: 57) ได้กล่าวถึงประโยชน์ของแบบฝึกไว้ว่า แบบฝึกมีประโยชน์ต่อครูและนักเรียนเป็นอย่างยิ่ง โดยเฉพาะแบบฝึกเป็นสื่อการสอนที่จะช่วยลดภาระของครู เป็นเครื่องมือวัดผลการเรียนหลังจากจบบทเรียนแต่ละครั้ง ช่วยให้เห็นปัญหาของนักเรียนแต่ละคน ส่วนนักเรียนนั้นแบบฝึกจะช่วยให้นักเรียนได้แก้ไขข้อบกพร่องของตนเอง และจะเป็นสิ่งสำคัญในการให้นักเรียนได้ทบทวนความรู้

ดังนั้น จึงพอจะสรุปประโยชน์ของแบบฝึกได้ดังนี้

- 1) เป็นส่วนช่วยเพิ่มเติมทักษะในด้านต่าง ๆ ของผู้เรียน
- 2) เป็นสื่อการสอนที่ช่วยลดภาระของครู
- 3) เป็นส่วนช่วยแก้ไขข้อบกพร่องของผู้เรียน
- 4) เป็นเครื่องมือวัดผลทางการเรียนรู้
- 5) เป็นเครื่องมือในการทบทวนความรู้

3. งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

สุธินี จิตราพิทักษ์กุล (2540 : 56) ได้วิจัยเรื่องการศึกษาความสามารถในการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ระดับ หูตึง ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 ที่ฝึกทักษะการพูดโดยวิธีสอนพูดแบบสนทนาร่วมกับเกมสรุปผลได้ว่า นักเรียนที่ฝึกทักษะการพูดแบบสนทนาร่วมกับเกมมีความสามารถในการพูดสูงขึ้น นักเรียนที่ได้รับการจัดประสบการณ์ความคิดรวบยอดประกอบกับการสนทนาในกิจกรรมนั้น มีความพร้อมทางภาษาคิดว่าเด็กที่ไม่ได้รับการจัดประสบการณ์ การจัดกิจกรรมเกมประกอบการสอนยังช่วยให้นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ในการเรียนสูงขึ้น

จากผลการวิจัยนี้ แสดงให้เห็นว่าการฝึกทักษะการพูด โดยวิธีสอนพูดแบบสนทนาร่วมกับเกมช่วยให้เด็กมีความรู้ มีประสบการณ์ มีความสนุกสนาน และมีการพัฒนาการด้านภาษาพูดมากขึ้น

สุชาดา ชัยวรศิลป์ (2541: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาสภาพความต้องการเกี่ยวกับการปรับตัวของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร พบว่า เด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินส่วนมากใช้เครื่องช่วยฟังแบบทัดหลังหู นักเรียนส่วนมากผ่านการศึกษาในระดับอนุบาลมาแล้ว เด็กจะใช้การสื่อสารทุกวิธี ความต้องการเด็กส่วน

ใหญ่ต้องการฝึกอ่าน ฝึกเขียน ต้องการหนังสือที่มีรูปภาพมากๆ เป็นที่ยอมรับของเพื่อนๆ ต้องการให้เพื่อนสื่อสารด้วยคำพูดซ้ำๆและทำท่าทางประกอบคำพูด และในส่วนของ การปรับตัว กับครูส่วนใหญ่เข้าใจที่ครูสอน ครูประจำชั้นส่วนใหญ่ไม่เคยได้รับการอบรมเกี่ยวกับการสอนเด็ก พิการและครูประจำชั้นมีงานอื่นๆมากนอกเหนือจากการสอน การติดต่อกับผู้ปกครองมีแต่ ผู้ปกครองไม่กล้าบอกปัญหาที่แท้จริงของเด็กเมื่อมีปัญหา

ส่วนงานวิจัยของสุภาพร รูปจำดี (2542: บทคัดย่อ) นั้น ได้ศึกษาโอกาสทางการ ศึกษาของเด็กพิการในจังหวัดเชียงใหม่ พบว่า การศึกษาทั้งในระบบและนอกระบบของคนพิการ ในจังหวัดเชียงใหม่มีโอกาสเข้ารับการศึกษาครบทั้ง 4 ประเภท คือ การจัดการศึกษาในระบบ โดยกองการศึกษาพิเศษ กรมสามัญศึกษา ซึ่งมี 3 ประเภท สำหรับคนตาบอด สำหรับคนพิการ หูหนวก สำหรับคนพิการปัญญาอ่อน และการศึกษานอกระบบซึ่งจัดสอนด้านวิชาชีพเฉพาะ ควบคู่กันไปกับการศึกษานอกโรงเรียน แต่โอกาสต่างกันตามสภาพของความพิการ โดยคนพิการหู หนวกเข้ารับการศึกษามากที่สุด รองลงมาคือ คนพิการปัญญาอ่อน คนพิการตาบอด และน้อย ที่สุดคือ คนพิการแขน ขา ลำตัว ซึ่งโอกาสทางการศึกษามีมากน้อยขึ้นอยู่กับนโยบายขยายโอกาส ทางการศึกษาของรัฐบาล ในการขยายการศึกษาในรูปแบบต่างๆมีการพัฒนารูปแบบ วิธีการที่ เหมาะสมกับสภาพความพิการของร่างกาย และยังมีเงื่อนไข ปัจจัยทางด้านฐานะ เศรษฐกิจ สังคม ความพิการ ความพร้อมของคนพิการที่ส่งผลต่อโอกาสการศึกษาของคนพิการ

สำหรับการจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียน ประถมศึกษาของสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่ ของกรองจิตร เตชะวงศ์ (2544: บทคัดย่อ) นั้น พบว่า การจัดการเรียนร่วมยังขาดบุคลากรที่มีความชำนาญเฉพาะด้าน และ ครูไม่มีความพร้อมด้านจิตใจที่จะรับผิดชอบนักเรียนพิเศษ แต่ความจำเป็นด้านนโยบายของต้น สังกัดที่จะให้มีการจัดการเรียนร่วม ซึ่งนักเรียนพิเศษเหล่านี้ควรจะเข้าโรงเรียนพิเศษเฉพาะ ใน ส่วนของเพื่อนร่วมชั้นนั้นให้ความช่วยเหลือนักเรียนพิเศษโดยตลอด แต่นักเรียนพิเศษบางคนจะ แสดงพฤติกรรมภาวะทางอารมณ์ไม่ปกติ

ส่วนงานวิจัยของจุมพล บุญน้ำ (2548: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาผลการสอนอ่านคำ ภาษาไทยด้วยวิธีการจำผ่านสายตาจากการใช้บัตรภาพ เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านคำ ภาษาไทยของเด็กที่บกพร่องทางการเรียนรู้ โดยทำการทดลองแบบเฉพาะรายกรณี (Single Subject Design) ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ที่มีปัญหาด้านการอ่าน ระดับชวชนปัญญา ปกติและไม่มีคามพิการซ้อน ระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 โรงเรียนวัดวงน้ำเย็น สังกัดสำนักงาน เขตพื้นที่การศึกษาสุพรรณบุรี เขต 1 จำนวน 1 คน ผลการวิจัยพบว่า ความสามารถในการอ่านคำ ภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ช่วงก่อนการใช้วิธีการสอนอ่านคำภาษาไทย

โดยใช้วิธีการจำผ่านสายตาจากการใช้บัตรภาพอยู่ในระดับต้องแก้ไข และความสามารถในการอ่านคำภาษาไทยของเด็กที่มีความบกพร่องทางการเรียนรู้ ช่วงหลังการใช้วิธีการสอนอ่านคำภาษาไทย โดยใช้วิธีการจำผ่านสายตาจากการใช้บัตรภาพอยู่ในระดับดี

ต่อมงานวิจัยของ วิไลพร สายจันทร์บุร (2549: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเกี่ยวกับการสอนโดยใช้สื่อภาพลายเส้นเพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำ ของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ โดยทำการทดลองแบบเฉพาะรายกรณี (Single Subject Design) ของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ที่มีปัญหาด้านการอ่านสะกดคำและการเขียนสะกดคำ โดยนักเรียนมีระดับเขาวนปัญญาปกติและไม่มีความพิการอื่นใดทางร่างกาย เรียนอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่ 2 สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาปทุมธานี เขต 1 จำนวน 1 คน ผลการวิจัยพบว่าการสอนโดยใช้สื่อภาพลายเส้น เพื่อเพิ่มความสามารถในการอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้ ช่วงก่อนการทดลองการสอนโดยใช้สื่อภาพลายเส้น ความสามารถในการอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้อยู่ในระดับต่ำ และช่วงหลังการทดลองการสอนโดยใช้สื่อภาพลายเส้น ความสามารถในการอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้เพิ่มขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาผลการใช้แบบฝึกที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กพิเศษเรียนร่วม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปิ่นจ้าว จังหวัดลำปาง มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางการพูดก่อนและหลังการใช้แบบฝึกของเด็กเรียนร่วม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปิ่นจ้าว อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง ปีการศึกษา 2550 ผู้ศึกษาได้ดำเนินการ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย
3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล

1. ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ เด็กพิเศษเรียนร่วมในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาการศึกษากลุ่มอนันตยศ อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 10 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปิ่นจ้าว จำนวน 1 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

2. เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่

1. แผนการสอนเฉพาะบุคคล จำนวน 12 แผน
2. แบบฝึกทักษะภาษาไทย ใช้ฝึกทักษะทางการพูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 12 ชุด

3. แบบสังเกตการพูด

ขั้นตอนการสร้างและหาคุณภาพของเครื่องมือ

1. การสร้างแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล ดำเนินการตามลำดับดังนี้

- 1.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน มาตรฐานการเรียนรู้ สาระการเรียนรู้ ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เอกสารทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพูด การเขียนพยัญชนะ สระ
- 1.2 ศึกษากฎกระทรวงกำหนดหลักเกณฑ์และวิธีการให้คนพิการมีสิทธิได้รับสิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ บริการ และความช่วยเหลืออื่นใดทางการศึกษา พ.ศ. 2545
- 1.3 ศึกษาเอกสาร คู่มือ ทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ
- 1.4 ศึกษาคู่มือประกอบการอบรมการสร้างเจตคติที่ดีต่อการจัดเรียนร่วม การเขียนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล การเขียนแผนการสอนเฉพาะบุคคล
- 1.5 เขียนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล และเขียนแผนการสอนเฉพาะบุคคล จำนวน 12 แผน
- 1.6 นำแผนแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล และแผนการสอนเฉพาะบุคคล ไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบเพื่อหาค่าความตรงในด้านความสอดคล้องของเนื้อหา สื่อ วิธี ดำเนินกิจกรรม และการประเมินผล แล้วนำมาปรับปรุงแก้ไข
- 1.7 ปรับแผนการสอนเฉพาะบุคคล ตามคำแนะนำและข้อเสนอแนะของผู้เชี่ยวชาญ

1.8 ขันทดลองภาคสนาม โดยใช้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปิ่นแก้ว ปีการศึกษา จำนวน 1 คน

2. แบบฝึกทักษะภาษาไทย มีขั้นตอนในการสร้าง ดังนี้

- 2.1 ศึกษาหลักสูตรการศึกษาขั้นพื้นฐาน สาระการเรียนรู้ภาษาไทย ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 เอกสารทฤษฎีที่เกี่ยวข้องกับการพูด การเขียนพยัญชนะ สระ
- 2.2 ศึกษาหนังสือ ตำรา และเอกสารที่เกี่ยวข้องกับการจัดสร้างแบบฝึกสำหรับเด็กพิเศษ
- 2.3 สร้างแบบฝึกทักษะภาษาไทย สำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมจำนวน 12 ชุด จะใช้ครั้งละ 1 ชุด โดยเริ่มใช้ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระ แล้วจึงนำมาพูดเป็นประโยค มีดังนี้
 - ชุดที่ 1 1.1 ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระอา
 - 1.2 รูปภาพแล้วพูดเป็นประโยค

- ชุดที่ 2 2.1 ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระอะ
2.2 รูปภาพแล้วพูดเป็นประโยค
- ชุดที่ 3 3.1 ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระอี
3.2 รูปภาพแล้วพูดเป็นประโยค
- ชุดที่ 4 4.1 ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระอิ
4.2 รูปภาพแล้วพูดเป็นประโยค
- ชุดที่ 5 5.1 ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระอือ
5.2 รูปภาพแล้วพูดเป็นประโยค
- ชุดที่ 6 6.1 ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระออ
6.2 รูปภาพแล้วพูดเป็นประโยค
- ชุดที่ 7 7.1 ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระอุ
7.2 รูปภาพแล้วพูดเป็นประโยค
- ชุดที่ 8 8.1 ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระอู
8.2 รูปภาพแล้วพูดเป็นประโยค
- ชุดที่ 9 9.1 ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระเอ
9.2 รูปภาพแล้วพูดเป็นประโยค
- ชุดที่ 10 10.1 ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระเอ
10.2 รูปภาพแล้วพูดเป็นประโยค
- ชุดที่ 11 11.1 ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระเอ
11.2 รูปภาพแล้วพูดเป็นประโยค
- ชุดที่ 12 12.1 ภาพที่เป็นคำที่ผสมด้วยสระโอ
12.2 รูปภาพแล้วพูดเป็นประโยค

2.4 นำแบบฝึกทักษะภาษาไทยสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมไปให้ผู้เชี่ยวชาญจำนวน 3 ท่าน ตรวจสอบความสอดคล้องของแบบฝึกทักษะภาษาไทยกับจุดประสงค์ในแผนการสอนเฉพาะบุคคล เป็นการหาคุณภาพของเครื่องมือที่วิเคราะห์ผลด้วยดัชนี IOC (Index Of Congruence) ถ้าค่า IOC ของแบบฝึกมีค่ามากกว่าหรือเท่ากับ 0.5 แสดงว่า แบบฝึกสามารถใช้ทดสอบได้ แต่ถ้าค่า IOC ต่ำกว่า 0.5 ต้องนำไปปรับปรุงแก้ไข โดยนิยมให้เกณฑ์การให้คะแนนดังนี้

ให้ +1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อความหรือคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ 0 ถ้าไม่แน่ใจว่า ข้อความหรือคำถามสอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด

ให้ -1 ถ้าแน่ใจว่า ข้อความหรือคำถามไม่สอดคล้องกับจุดประสงค์ที่ต้องการวัด
สถิติที่ใช้ในการคุณภาพเครื่องมือ ค่าความเที่ยงตรงเชิงเนื้อหาและโครงสร้างจาก
ผู้เชี่ยวชาญ ใช้สูตรดังนี้ (วรรณดี แสงประทีปทอง 2548: 332)

$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

เมื่อ IOC หมายถึง ดัชนีความสอดคล้องระหว่างข้อความกับจุดประสงค์
 $\sum R$ หมายถึง ผลรวมของคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเนื้อหาทั้งหมด
N หมายถึง จำนวนผู้เชี่ยวชาญ

2.5 ปรับปรุงแก้ไขแบบฝึกทักษะภาษาไทยในกรณีที่มีค่าดัชนีน้อยกว่า 0.5 แล้ว
นำไปให้ผู้เชี่ยวชาญตรวจสอบใหม่อีกครั้ง จนกระทั่งได้ค่าดัชนีที่เหมาะสม และจัดทำเป็นฉบับ
สมบูรณ์ เพื่อนำไปใช้กับกลุ่มตัวอย่างต่อไป

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเก็บคะแนนก่อนเรียนและหลังเรียน
จากการใช้แบบฝึกที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กพิเศษเรียนร่วม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1
โรงเรียนบ้านปิ่นแก้ว ปีการศึกษา 2550 ดังนี้

3.1 วิธีดำเนินการทดลอง

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการไปพร้อมกับการจัดกิจกรรมการเรียน
การสอนโดยใช้แผนการสอนเฉพาะบุคคล และแบบฝึกทักษะภาษาไทย ทำการทดลองใน
ภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2550 เป็นเวลา 4 สัปดาห์ ๆ ละ 3 ครั้ง ๆ ละ 1 ชั่วโมง รวมทั้งสิ้น 12
ครั้ง โดยมีขั้นตอนการดำเนินการทดลอง ดังนี้

3.2 ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

ผู้วิจัยขอความร่วมมือผู้ปกครองนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
กรอกแบบบันทึกข้อมูลนักเรียน และใช้แบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้างสัมภาษณ์นักเรียนปกติที่เรียน
ร่วม โดยการสนทนาพูดคุยก่อนแล้วจึงซักถาม สัมภาษณ์นักเรียนในประเด็นที่ต้องการ

3.3 ขั้นตอนดำเนินการทดลอง

1) ทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาไทย ก่อนการทดลอง
(Pretest) โดยใช้การพูดคำจากแบบฝึก ครั้งละ 1 ชุด รวมทั้งสิ้น 12 ชุด

2) ใช้ชุดแบบฝึกทักษะภาษาไทยที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น โดยผู้วิจัยเป็นผู้ดำเนินการทดลองเป็นเวลา 4 สัปดาห์ สัปดาห์ละ 3 วัน วันละ 1 ชั่วโมง ตามแผนการสอน 12 แผนและชุดแบบฝึกทักษะภาษาไทย 12 ชุด

3.4 ขั้นหลังการทดลอง ดำเนินการตามลำดับ ดังนี้

1) ทำการทดสอบการพูดคำภาษาไทย หลังการทดลอง(Post test) โดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทยชุดเดิม

2) นำข้อมูลที่ได้จากการทดสอบการพูดคำภาษาไทยมาเปรียบเทียบ และวิเคราะห์ข้อมูล

4. การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้ศึกษาได้ดำเนินการหาคุณภาพของแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล แผนการสอนเฉพาะบุคคล แบบฝึกก่อนเรียน และหลังเรียน ดังนี้

4.1 นำข้อมูลจากการประเมินแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล แผนการสอนเฉพาะบุคคล ที่เป็นแบบมาตราส่วนประมาณค่า ใช้วิธีการหาค่าเฉลี่ย นำคะแนนมาแปลความหมายระดับปฏิบัติการดังนี้

ค่าเฉลี่ย	ระดับการปฏิบัติและความเหมาะสม
4.01 – 5.00 หมายถึง	มากที่สุด
3.01 – 4.00 หมายถึง	มาก
2.01 – 3.00 หมายถึง	ปานกลาง
1.01 – 2.00 หมายถึง	น้อย
0.01 – 1.00 หมายถึง	น้อยที่สุด

4.1.1 แผนการสอนเฉพาะบุคคล มีค่าความเหมาะสม โดยมีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์และแบบฝึกทักษะภาษาไทยจากความคิดเห็นของผู้ทรงคุณวุฒิ ดังนี้

ค่าความตรง เท่ากับ 0.80 หมายความว่า มีค่าความเหมาะสม โดยมีความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์และแบบฝึกทักษะภาษาไทย ในทางปฏิบัติค่าความตรงที่ถือว่าใช้ได้ จะกำหนดระดับค่าความตรงไว้ตั้งแต่ 0.5 ขึ้นไป

4.1.2 เปรียบเทียบความแตกต่างของการพูดคำภาษาไทย ของเด็กพิเศษเรียนร่วม โดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของผลการพูดก่อนและหลังทำการทดลอง

4.2 เปรียบเทียบทักษะทางการพูดก่อนและหลังการใช้แบบฝึก

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ใช้สถิติในการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ค่าเฉลี่ย (\bar{X}) ของคะแนนประเมินแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล แผนการสอนเฉพาะบุคคล
2. ค่าร้อยละ ของการวัดทักษะการพูดจากการพูดคำต่างๆในแบบฝึก
3. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD)

บทที่ 4

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การวิจัยเรื่อง ผลการใช้แบบฝึกที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยที่มีต่อเด็กพิเศษเรียนร่วม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านป่าน้ำจาว ผู้วิจัยดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลได้ผลการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

ตอนที่ 1 การวิเคราะห์ข้อมูล

สัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

เพื่อให้การวิเคราะห์ข้อมูลและการแปลความหมายการวิเคราะห์เป็นที่เข้าใจตรงกัน ผู้วิจัยจึงกำหนดสัญลักษณ์ที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล ดังนี้

X แทน ค่าเฉลี่ย

D แทน ค่าความแตกต่างของคะแนน X และ Y

X แทน คะแนนก่อนการทดลอง

Y แทน คะแนนหลังการทดลอง

เด็กพิเศษเรียนร่วมที่ได้เรียนโดยใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย จำนวน 12 แบบฝึก มีผลการพูดดังนี้

ตารางที่ 4.1 คะแนนความสามารถด้านทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กพิเศษเรียนร่วม
เปรียบเทียบก่อนและหลังการทดลอง

แบบฝึก	คะแนนก่อน การทดลอง	คะแนนหลัง การทดลอง	ผลต่างของคะแนน $D = Y - X$
แบบฝึกชุดที่ 1	4	12	8
แบบฝึกชุดที่ 2	2	10	8
แบบฝึกชุดที่ 3	2	10	8
แบบฝึกชุดที่ 4	2	10	8
แบบฝึกชุดที่ 5	0	6	6
แบบฝึกชุดที่ 6	2	10	8
แบบฝึกชุดที่ 7	4	12	8
แบบฝึกชุดที่ 8	2	10	8
แบบฝึกชุดที่ 9	2	12	10
แบบฝึกชุดที่ 10	2	10	8
แบบฝึกชุดที่ 11	2	10	8
แบบฝึกชุดที่ 12	2	10	8
รวม	26	122	96
คิดเป็นร้อยละ	18.05	84.72	66.67

หมายเหตุ คะแนนเต็ม 144 คะแนน

จากตารางที่ 4.1 พบว่า คะแนนก่อนการใช้แบบฝึกนักเรียนสามารถพูดคำได้ถูกต้อง 26 คำ คิดเป็นร้อยละ 18.05 และหลังการใช้แบบฝึกพูดคำได้ถูกต้อง 122 คำ คิดเป็นร้อยละ 84.72 เมื่อดูผลต่างของคะแนน พบว่า นักเรียนสามารถพูดคำได้ถูกต้องเพิ่มขึ้น 96 คำ คิดเป็นร้อยละ 66.67

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ความสามารถของเด็กพิเศษเรียนร่วมที่บกพร่องทางการได้ยิน มีความสามารถในด้านทักษะการพูดหลังใช้แบบฝึกสูงขึ้น โดยสามารถพูดคำอยู่ในระดับดี จากจำนวน 72 คำ พูดได้ถูกต้องชัดเจน จำนวน 61 คำ คิดเป็นร้อยละ 84.72

ตอนที่ 2 ข้อสังเกตขณะจัดกิจกรรมโดยใช้แบบฝึก

จากการสังเกตการร่วมกิจกรรมของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติ พฤติกรรมของนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินทั้งในห้องเรียนและนอกเวลาเรียนพบว่า นักเรียนอาศัยการถ่ายทอดคำพูดของครู โดยดูจากเพื่อนนักเรียนปกติ การฟังคำถามหรือการอธิบายจากครูผู้สอนต้องให้ครูพูดช้ามากกว่า 3 – 4 ครั้งจึงจะทำได้ถูกต้อง มีความตั้งใจเรียนดี การทำกิจกรรมกลุ่มร่วมกันนั้นนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินจะได้รับมอบหมายงานตกแต่ง ระบายสี ซึ่งนักเรียนสามารถทำได้ดีและสวยงาม เมื่อเพื่อนชมว่าสวยแล้วก็นำให้นักเรียนจะยิ้มอย่างภาคภูมิใจและตั้งใจทำงานมากยิ่งขึ้น นักเรียนสามารถเข้ากลุ่มทำงานและเล่นร่วมกับเพื่อนอย่างสนุกสนาน ไม่แยกตัวอยู่คนเดียว โดยเฉพาะชั่วโมงพลศึกษานักเรียนจะเล่นร่วมกันไม่มีการแบ่งแยก โดยเพื่อนนักเรียนปกติจะเข้ามาพูดคุยและคอยช่วยเหลือ มีบางครั้งที่จะได้ยินเสียงพูดล้อเลียนกันบ้าง โดยเฉพาะนักเรียนชาย ในกลุ่มนักเรียนหญิงไม่พบการล้อเลียนเพื่อน

การจัดกิจกรรมการเรียนการสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะใช้หลักสูตรเดียวกับนักเรียนปกติ เพราะนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถอยู่ร่วมกับนักเรียนปกติได้ แต่มีการเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล แผนการสอนเฉพาะบุคคลเพื่อฝึกทักษะทางด้านการพูดของนักเรียนให้นักเรียนสามารถฟัง พูดสื่อสารกับผู้อื่นให้เข้าใจ จากการสัมภาษณ์นักเรียนปกติ พบว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะสื่อสารกับเพื่อนและครูโดยใช้ทั้งภาษาพูด ท่าทาง เนื่องจากนักเรียนที่บกพร่องทางการได้ยินจะพูดค่อยเพื่อน ไม่ค่อยได้ยิน บางครั้งพูดภาษาที่เพื่อนไม่เข้าใจจึงต้องพูดซ้ำๆ หลายครั้งต้องใช้ท่าทางและภาษามือประกอบ ดังนั้นวิธีการสอนครูควรพูดหรืออธิบายให้กับนักเรียนช้าๆ และพยายามค้นหานวัตกรรม แบบฝึกต่างๆมาใช้กับนักเรียน หรือการวาดภาพประกอบเพื่อสื่อสารกับนักเรียนให้เข้าใจมากยิ่งขึ้น

บทที่ 5

สรุปการวิจัย อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

การวิจัยเรื่องผลการใช้แบบฝึกที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กพิเศษเรียนร่วม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปิ่นงิ้ว จังหวัดลำปาง มีวัตถุประสงค์เพื่อเปรียบเทียบทักษะทางการพูดก่อนและหลังการใช้แบบฝึกของเด็กเรียนร่วม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปิ่นงิ้ว อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง ปีการศึกษา 2550 ผู้วิจัยได้ดำเนินการ โดยมีรายละเอียด ดังนี้

1. สรุปการวิจัย

1.1 วัตถุประสงค์ของการวิจัย

เพื่อเปรียบเทียบทักษะการพูดก่อนและหลังการใช้แบบฝึกของเด็กเรียนร่วม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปิ่นงิ้ว อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง ปีการศึกษา 2550

1.2 วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยได้ดำเนินการเป็นขั้นตอน ดังนี้

1.2.1 ประชากร/กลุ่มตัวอย่าง

ประชากร ได้แก่ เด็กพิเศษเรียนร่วมในกลุ่มเครือข่ายพัฒนาการศึกษากลุ่มอนันตยศ อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง จำนวน 10 คน

กลุ่มตัวอย่าง ได้แก่ นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมกับนักเรียนปกติ ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปิ่นงิ้ว จำนวน 1 คน ได้มาโดยการเลือกแบบเจาะจง

1.2.2 เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้แก่

1. แผนการสอนเฉพาะบุคคล จำนวน 12 แผน

2. แบบฝึกทักษะภาษาไทย ใช้ฝึกทักษะทางการพูดของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จำนวน 12 ชุด

3. แบบสังเกต

1.2.3 การรวบรวมข้อมูล

การรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยดำเนินการรวบรวมข้อมูล ดังนี้

- 1) **ขั้นก่อนดำเนินการทดลอง** ผู้วิจัยขอความร่วมมือผู้ปกครองนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินกรอกแบบบันทึกข้อมูลนักเรียน และใช้แบบสัมภาษณ์ที่มีโครงสร้างสัมภาษณ์นักเรียนปกติที่เรียนร่วม
- 2) **วิธีดำเนินการทดลอง** ผู้วิจัยได้ดำเนินการสอนโดยใช้แผนการสอนเฉพาะบุคคล และแบบฝึกทักษะภาษาไทย เป็นเวลา 4 สัปดาห์ รวมทั้งสิ้น 12 ครั้ง
- 3) **ขั้นดำเนินการทดลอง** ทำการทดสอบความสามารถด้านการพูดภาษาไทย ก่อนการทดลอง ดำเนินการทดลองตามแผนการสอน 12 แผน และชุดแบบฝึกทักษะภาษาไทย 12 ชุด

4) นำผลไปวิเคราะห์ข้อมูล

1.2.4 การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลโดยการเปรียบเทียบความแตกต่างของคะแนนในด้านทักษะการพูดคำภาษาไทยของเด็กพิเศษเรียนร่วม ก่อนและหลังการทดลองการสอนพูดคำภาษาไทย ด้วยวิธีการใช้แบบฝึกทักษะภาษาไทย โดยหาค่า IOC ของแผนการสอนเฉพาะบุคคล เปรียบเทียบความแตกต่างของการพูดคำภาษาไทยของเด็กพิเศษเรียนร่วม ก่อนเรียนและหลังเรียน โดยหาค่าเฉลี่ย (X) ค่าร้อยละ

1.3 ผลการวิจัย

ความสามารถของเด็กพิเศษเรียนร่วมที่บกพร่องทางการได้ยิน มีความสามารถในด้านทักษะการพูดหลังใช้แบบฝึกสูงขึ้น โดยสามารถพูดคำอยู่ในระดับดี จากจำนวน 72 คำ พูดได้ถูกต้องชัดเจน จำนวน 61 คำ คิดเป็นร้อยละ 84.72

2. อภิปรายผล

ผลการใช้แบบฝึกที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กพิเศษเรียนร่วม สามารถพัฒนาทักษะทางการพูดของเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินได้ดี เป็นไปตามสมมติฐานที่ตั้งไว้ ซึ่งจากการวิเคราะห์ข้อมูลสามารถอภิปรายผลการวิจัยได้ดังนี้

ด้านผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาไทย นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมีคะแนนผลการทดสอบหลังเรียน มากกว่าก่อนเรียนทุกชุดฝึก โดยนักเรียนสามารถอ่านและเขียนพยัญชนะได้ถูกต้อง ยกเว้นพยัญชนะบางคำที่มีหลายพยางค์ที่นักเรียนออกเสียงเพี้ยนไม่ชัดเจน แสดงว่าแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลและชุดฝึกทักษะภาษาไทย เพื่อฝึกทักษะทางการพูดมีประสิทธิภาพดี และกิจกรรมการเรียนรู้ได้ผลดี

นอกจากนี้ผู้วิจัยได้วิเคราะห์ข้อมูลที่เกี่ยวข้อง ดังนี้

1. ข้อมูลทั่วไปของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียน

จากการวิเคราะห์ข้อมูลจากแฟ้มประวัตินักเรียนและจากการสอบถามผู้ปกครองของนักเรียนเพิ่มเติม ปรากฏว่านักเรียนเป็นบุตรลำดับที่ 1 ของครอบครัว ไม่มีบุคคลในครอบครัวที่พิการ บิดา มารดา หย่าร้างกันแล้วไปแต่งงานใหม่ นักเรียนอาศัยอยู่กับยายและน้ำ ไม่ยอมไปอยู่กับแม่ซึ่งแต่งงานใหม่แล้วไปเช่าบ้านอยู่อีกหลังหนึ่ง

ด้านประวัติทางการแพทย์ พบว่า ขณะตั้งครรภ์มารดามีครรภ์สมบูรณ์ดี ไม่มีอาการผิดปกติแต่อย่างใด ส่วนประวัติการคลอดและหลังการคลอดปกติ น้ำหนักหลังคลอดเท่ากับ 3200 กรัม จากการให้ข้อมูลเพิ่มเติมของผู้ปกครอง พบว่า หลังจากที่นักเรียนคลอดได้ประมาณ 1 เดือน พ่อของนักเรียนประสบกับอุบัติเหตุ ขาหัก ต้องนอนเข้าเฝือกอยู่ที่บ้าน แม่ก็เลยให้พ่อเลี้ยงลูกอยู่ที่บ้าน ส่วนตนเองก็ออกไปรับจ้างทำงานนอกบ้าน พ่อจะเปิดวิทยุเสียงดังให้ลูกฟัง บางครั้งเปิดวิทยุเสียงดังแข่งกับลูกที่ร้องไห้ บางครั้งก็เอาหูฟังของชาวค์เบาใส่หูให้ลูกฟังเป็นการกล่อมลูกให้นอนหลับ พอนักเรียนอายุได้ประมาณ 1 ขวบ แม่ซึ่งสังเกตเห็นความผิดปกติของลูกก็พาไปพบแพทย์ ซึ่งแพทย์ได้วินิจฉัยว่า นักเรียนมีความบกพร่องทางการได้ยินต้องรอให้โตกว่านี้ถึงจะใส่เครื่องช่วยฟังได้ พ่อกับแม่ก็เลยทะเลาะกันแล้วแยกทางกัน และก็ไปแต่งงานใหม่ทั้งคู่

ด้านพัฒนาการของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในด้านต่างๆ พบว่านักเรียนเริ่มเข้าเรียนในชั้นอนุบาลปีที่ 1 ด้านร่างกายแข็งแรงดี ชนมาก เอาแต่เล่น สื่อความหมายกับใครไม่รู้เรื่อง เรียกชื่อเพื่อนยังไม่ถูก ได้แต่ตะโกนเสียงดังเรียกเพื่อน ในการทำกิจกรรมสร้างสรรค์ต่างๆ นักเรียนสามารถทำได้ดีโดยการดูจากที่ครูอธิบายและทำให้ดูเพียงครั้งเดียว

2 การจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน

ในการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเด็กพิเศษเรียนร่วมนั้นจะประสบผลสำเร็จมากน้อยเพียงใด ทั้งนี้ก็ขึ้นอยู่กับความเอาใจใส่ของครูที่จะช่วยเหลือให้เด็กพิเศษสามารถอยู่ร่วมกับผู้อื่นในสังคมได้อย่างมีความสุข และโรงเรียนควรมีความพร้อมด้านอาคารสถานที่ ด้านครูผู้สอน เนื่องจากเด็กที่มีความบกพร่องสามารถช่วยเหลือตัวเองได้ ครูผู้สอนก็ผ่านการอบรมการสอนเด็กพิเศษเรียนร่วม แต่ครูผู้สอนส่วนใหญ่ไม่เคยผ่านการอบรมการศึกษาพิเศษและมีความรู้พื้นฐาน

เกี่ยวกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่เพียงพอ ซึ่งถ้าเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยินสามารถเรียนในชั้นสูงๆขึ้นไปก็อาจทำให้เกิดปัญหาเนื่องจากครูสอนไม่เป็น และครูที่จบเฉพาะเรื่องการศึกษาพิเศษในโรงเรียนระดับประถมศึกษาที่มีน้อย ซึ่งทางราชการจะจัดสรรให้กับโรงเรียนที่เป็นศูนย์การศึกษาพิเศษในแต่ละกลุ่มโรงเรียนที่มีจำนวนเด็กที่มีความบกพร่องในด้านต่างๆเรียนรวมเป็นจำนวนมากเท่านั้น ขณะเดียวกันในแนวนโยบายก็ต้องให้โรงเรียนทุกโรงเรียนรับนักเรียนที่มีความบกพร่องประเภทต่างๆตามที่กฎกระทรวงศึกษาธิการกำหนดไว้เข้าเรียนในโรงเรียนและให้มีการจัดการเรียนรวม ดังนั้นโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนรวมในระดับประถมศึกษา เมื่อรับนักเรียนที่มีความบกพร่องประเภทใดก็ต้องให้ครูประจำชั้นสอนนักเรียนที่มีความบกพร่องประเภทนั้นด้วย

ครูประจำชั้นบางคนไม่เคยผ่านการอบรมในเรื่องการศึกษาพิเศษและครูที่ได้รับการอบรมเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษในแต่ละโรงเรียนมีเพียงคนเดียวและสอนนักเรียนที่บกพร่องประเภทอื่นที่เรียนรวมอยู่ด้วย จึงสอดคล้องกับ สุภาพร รูปชาติ (2542: 91) ที่พบว่าแต่ละสถานศึกษาจะประสบกับปัญหาบุคลากรไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน ขาดบุคลากรที่มีความรู้ทางด้านการศึกษาพิเศษทั้งในด้านการเขียนแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล การเขียนแผนการสอนเฉพาะบุคคล ในแต่ละโรงเรียนต้องใช้ครูที่สอนนักเรียนปกติซึ่งในเรื่องนี้หน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาเกี่ยวกับการจัดสรรบุคลากรและงบประมาณควรมีการสำรวจข้อมูลให้แน่นอนและนิเทศติดตามให้ใกล้ชิดเพื่อจะได้จัดสรรบุคลากรและงบประมาณให้สอดคล้องกับความต้องการของโรงเรียนรวมทั้งจัดให้มีการอบรมเกี่ยวกับการศึกษาพิเศษในระยะสั้น หรือการจัดชุดฝึกอบรมด้วยตนเองให้ถึงตัวครูสอนเด็กพิเศษอย่างจริงจัง เพื่อให้การจัดการเรียนรวมมีความพร้อมด้านครูผู้สอน ด้านสื่อการสอน งบประมาณ และการนิเทศติดตามผล

ดังนั้นเมื่อรัฐบาลได้ให้มีการดำเนินการในเรื่องการจัดการเรียนรวมในโรงเรียนประถมศึกษาควรให้ความสำคัญต่อการจัดสรรงบประมาณ และสนับสนุนจัดหาสื่อการสอนที่พอเพียงกับความต้องการของนักเรียน รวมทั้งมีการจัดหาบริการเสริมจากนักแก้ไขการพูดเข้ามาช่วยเหลือให้คำแนะนำชี้แจงครู ผู้ปกครอง ในการพูดสื่อสารกับนักเรียน ซึ่งเรื่องนี้จากการศึกษาของ สุชาติ ชัยวรศิลป์ (2541: 192) พบว่า ความบกพร่องทางการพูดของนักเรียนที่หูพิการได้แก่การพูดที่ไม่ค่อยได้ใจความ นักเรียนมักไม่เข้าใจคำถาม หรือเข้าใจคำถามแต่ตอบไม่ได้ เนื้อความเพราะความบกพร่องทางภาษาเกี่ยวกับโครงสร้างของประโยค นอกจากนี้นักเรียนที่หูพิการพูดออกเสียงสระ พยัญชนะ ไม่ชัดเจน ควบคุมระดับเสียงไม่ได้ เพราะนักเรียนไม่สามารถรับฟังคำพูดของตนเองได้อย่างปกติจึงไม่รู้ว่าขณะที่ตนออกเสียง ค่อย หรือชัดเจนมากน้อยเพียงใด

การร่วมกิจกรรมระหว่างนักเรียนปกติและนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินนั้น ครูจะให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเข้าร่วมกิจกรรมกลุ่มกับเพื่อนปกติ โดยไม่มีการแบ่งแยก นักเรียนปกติจะให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินช่วยเหลืองานกลุ่มเท่าที่จะทำได้ เช่น การวาดภาพระบายสี ส่วนการเข้ากลุ่มเล่นกับเพื่อนนักเรียนปกตินั้นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินจะเล่นกับเพื่อนมากกว่าที่จะแยกตัวอยู่คนเดียว โดยมีเพื่อนนักเรียนปกติเข้ามาพูดคุยและคอยช่วยเหลือ ผลการวิจัยแสดงให้เห็นว่านักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินไม่ต้องการแยกตัวออกไปจากสังคมของนักเรียนปกติ ดังนั้นครูผู้สอนควรจัดกิจกรรมให้นักเรียนได้เรียนรู้ร่วมกันให้มากที่สุดโดยอาจจัดเป็นกลุ่มเล็ก หรือกลุ่มใหญ่ให้เหมาะสมกับสภาพและให้นักเรียนร่วมกิจกรรมอย่างทั่วถึงโดยไม่มีการแบ่งแยก ซึ่งศรียา นิยมธรรม (2539: 36) กล่าวถึงการเรียนร่วมว่าเป็นการเรียนรู้อะไรและเจริญเติบโตในสิ่งแวดล้อมที่เด็กพิการได้ร่วมกิจกรรมกับพัฒนาการต่างๆ ด้านเช่น ร่างกาย สังคม ภาษา และสติปัญญา โดยให้เด็กทุกคนได้มีปฏิสัมพันธ์ต่อกันและร่วมกิจกรรมต่างๆอย่างทั่วถึง

ส่วนความต้องการในด้านอุปกรณ์นั้นนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเคยได้รับเครื่องช่วยฟังจากองค์การบริหารส่วนตำบลห้วยฉัตร แต่เนื่องจากไม่พอดีกับขนาดหูของนักเรียนและยุ่งยากในการใช้จึงทำให้หลุดบ่อยๆ ดังนั้นครูประจำชั้นและผู้ปกครองต้องทำความเข้าใจเกี่ยวกับเครื่องช่วยฟังเพื่อจะได้ดูแลช่วยเหลือนักเรียนได้เมื่อพบปัญหาและเป็นผู้คอยสนับสนุนและคอยเตือนให้นักเรียนได้ใช้เป็นประจำ รวมทั้งการดูแลรักษาเครื่องช่วยฟังและมีการติดตามผลการใช้เพื่อจะช่วยให้นักเรียนสามารถบอกปัญหาที่เกิดจากการใช้เครื่องช่วยฟังและแนะนำปรับปรุงแก้ไขได้ ซึ่งสุมาลัย มารุ่งโรจน์ และอุษา วิสุทธิแพทย์ (2530: 102) กล่าวถึงการใช้เครื่องช่วยฟังว่า ระยะเวลาผู้ใช้ไม่เคยชินกับเสียงเนื่องจากเครื่องช่วยฟังจะรับเอาเสียงที่มีอยู่ในสิ่งแวดล้อมเข้าไปด้วย ทำให้ได้ยินเสียงดังไปหมดแยกไม่ออกกว่าเป็นเสียงพูดหรือเสียงสิ่งแวดล้อมก่อให้เกิดความรำคาญบางรายซื้อมาแล้วไม่ยอมใช้ เพื่อให้เกิดประโยชน์เต็มที่ควรมีการฝึกหัดการใช้เครื่องช่วยฟังก่อน ส่วนศรียา และประภัสสร นิยมธรรม (2535: 285) พบว่าเครื่องช่วยฟังเป็นประโยชน์ต่อผู้ที่มีความบกพร่องทางการได้ยินมาก ควรหาเครื่องช่วยฟังที่เหมาะสมให้โดยเร็วตั้งแต่อยู่ในวัยที่เป็นเด็กเล็กๆ ตั้งแต่ 3 ขวบแรก เนื่องจากการปล่อยให้อยู่กับความพิการจะทำให้ยากต่อการสอน ดังนั้นหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการจัดการศึกษาควรจัดหางบประมาณให้กับโรงเรียนเพื่อจัดซื้อเครื่องช่วยฟังให้กับนักเรียน ซึ่งจะช่วยฝึกนักเรียนให้เรียนรู้ได้มากขึ้น มีการนิเทศติดตามผลจากสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาอย่างสม่ำเสมอเพื่อคอยดูแลและให้คำแนะนำ

3. ข้อเสนอแนะ

3.1 ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

ผลการใช้แบบฝึกที่มีต่อทักษะการพูดภาษาไทยของเด็กพิเศษเรียนร่วม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1 โรงเรียนบ้านปิ่นจ้าว จังหวัดลำปาง ให้มีผลสัมฤทธิ์ มีทักษะทางการพูดดีขึ้น จำเป็นต้องอาศัยความร่วมมือจากหลายๆฝ่าย ดังนี้

1. ผู้บริหารโรงเรียน ควรจัดทำแผนปฏิบัติการประจำปีเพื่อเสนอของบประมาณ ด้านการเรียนร่วมต่อหน่วยงานบริหารที่รับผิดชอบ และประสานงานกับหน่วยงานเอกชนอื่นๆ ในการอุดหนุนการศึกษาแก่นักเรียนเพื่อจะได้จัดซื้อ วัสดุ อุปกรณ์ต่างๆในการจัดทำสื่อหรือนวัตกรรมใหม่ๆสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน และควรขอความร่วมมือหน่วยงานบริหารเพื่อให้ครูผู้สอนเข้ารับการอบรมความรู้พื้นฐานของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินและการอบรมเชิงปฏิบัติการเกี่ยวกับการเรียนร่วม โดยฝึกการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลและแผนการสอนรายบุคคลเพื่อให้ครูที่รับผิดชอบนำไปปฏิบัติจริงได้มากขึ้น

2. ครูผู้สอนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินควรเรียนการใช้ภาษามือและฝึกพูดสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน การจัดการเรียนการสอนครูผู้สอนควรจะใช้แผนการสอนรายบุคคลและเน้นการสอนซ่อมเสริมที่ใช้ภาษาสื่อสารการสอนวิชาภาษาไทยที่นักเรียนสามารถนำไปใช้เพื่อช่วยเหลือตนเองในการดำรงชีวิตอยู่ได้ในสังคม และครูควรได้รับการอบรมหรือศึกษาเกี่ยวกับวิธีการใช้เครื่องช่วยฟังเพื่อจะได้แก้ปัญหาเฉพาะหน้าได้หากเครื่องช่วยฟังบกพร่อง

3. ในการจัดการเรียนร่วม ครูผู้สอนมีความต้องการงบประมาณสนับสนุนในการจัดหาสื่อ วัสดุ อุปกรณ์ต่างๆ เช่น จัดทำชุดฝึกต่างๆให้กับนักเรียน ชุดหูฟังที่มีคุณภาพ ใช้ได้ทนทาน จัดอบรมครูให้มีความรู้ในการพัฒนานักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน จัดอบรมการใช้ภาษามือเพื่อให้ครูผู้สอนนำมาใช้จัดกิจกรรมให้กับนักเรียน นอกจากนั้นครูยังต้องการให้นักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเรียนกับครูที่มีความชำนาญเฉพาะด้าน เพื่อนักเรียนได้เรียนรู้และสื่อสารกับเพื่อนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเหมือนกันจะทำให้เกิดพัฒนาการทางภาษา นักเรียนจะมีความอบอุ่นมากกว่าอยู่กับเพื่อนๆ ที่มีความพร้อมทุกๆ ด้าน ซึ่งจะก่อให้เกิดสภาพจิตที่ดีต่อนักเรียน

4. นักเรียนปกติที่เรียนร่วมสามารถช่วยเหลือครูในการคอยดูแลนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินด้านการเรียน การเล่น การร่วมกิจกรรมและวิธีการติดต่อสื่อสาร คอย

ช่วยเหลือซึ่งกันและกันและขอรับเพื่อนนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเป็นการช่วยครูในการดูแลเพื่อนอีกทางหนึ่งด้วย

5. หน่วยงานที่เกี่ยวข้อง เช่น หน่วยงานบริหาร ควรมีการประสานงานเพื่อจัดอบรมสัมมนาเชิงปฏิบัติการ และวางแผนรูปแบบการนิเทศติดตามผลทุกภาคเรียน

3.2 ข้อเสนอแนะในการวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรศึกษาทัศนคติของครูผู้สอนต่อนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
2. ควรศึกษาผลกระทบเกี่ยวกับการจัดการเรียนร่วมที่มีต่อนักเรียนปกติ
3. ควรศึกษาความต้องการของผู้ปกครองต่อการจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน
4. ควรมีการพัฒนาแบบฝึกเพื่อใช้ในการส่งเสริมทักษะด้านอื่น ๆ ของเด็กพิเศษเรียนร่วมที่บกพร่องทางการได้ยิน เช่น ทักษะการอ่าน ทักษะการเขียน

บรรณานุกรม

บรรณานุกรม

- กรองจิตร เตชะวงศ์ (2544) “การจัดการเรียนร่วมสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษในโรงเรียน
ประถมศึกษา สังกัดสำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติอำเภอฮอด จังหวัดเชียงใหม่”
การค้นคว้าแบบอิสระศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยเชียงใหม่
- กุศยา แสงเดช (2545) แบบฝึก คู่มือการพัฒนาสื่อการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นสำคัญ ระดับ
ประถมศึกษา กรุงเทพฯ บริษัทสำนักพิมพ์แม็ค จำกัด
- จุมพล บุญน้า (2548) “ผลการสอนด้วยวิธีการจำผ่านสายตาจากการใช้บัตรภาพ เพื่อเพิ่มความ
สามารถในการอ่านคำภาษาไทย ของเด็กบกพร่องทางการเรียนรู้” บัณฑิตวิทยาลัย
มหาวิทยาลัยศิลปากร
- ทัศนีย์ สิทธิวงศ์ (2544) การจัดการเรียนการสอนสำหรับเด็กพิเศษเรียนร่วมกับเด็กปกติใน
สถานศึกษา สังกัดสำนักงานคณะกรรมการการประถมศึกษาแห่งชาติ จังหวัด
นครราชสีมา สำนักพัฒนาการศึกษาศาสนาและวัฒนธรรม
- ชัญลักษณ์ มุกดาภิรมย์ (2546) “การจัดการเรียนร่วมสำหรับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้
ยินในโรงเรียนสังกัดสำนักงานการประถมศึกษาอำเภอป่าซาง จังหวัดลำพูน”
วิทยานิพนธ์ ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
เชียงใหม่
- ไฉยนา ทองอยู่ (2543) การศึกษาแนวทางการพัฒนาคุณภาพนักเรียนที่มีความต้องการพิเศษใน
โรงเรียนศูนย์กลางทางวิชาการ สังกัดสำนักงานการประถมศึกษา จังหวัดสตูล
- ผดุง อารยะวิญญู (2533) การจัดการศึกษาสำหรับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ กรุงเทพฯ
กรุงธนพัฒนา
- พิสมัย พันธุ์ (2545) “ผลการให้คำปรึกษาแบบกลุ่มตามทฤษฎีเผชิญความจริงที่มีต่อการปรับตัว
ของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยิน” คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัย
มหาสารคาม
- รจนา ทรรทรานนท์ และเพื่อนๆ (2526) เมื่อถูกหุฬิการจะทำอย่างไร คณะแพทยศาสตร์
มหาวิทยาลัยมหิดล
- วารี ธีระจิตร (2534) เอกสารคำสอนวิชาการสำหรับเด็กพิการ ม.ป.ท.: ม.ป.พ.
- วิไลพร สายจันทร์บุร (2549) “การสอนโดยใช้สื่อภาพลายเส้น เพื่อเพิ่มความสามารถใน
การอ่านสะกดคำและเขียนสะกดคำ ของนักเรียนที่มีภาวะบกพร่องทางการเรียนรู้”
บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยศิลปากร

- วิไลศิลป์ แสนทวีสุข (2547) “การพัฒนาบุคลากรด้านการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนเด็กพิเศษ
เรียนร่วม” คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- วลี สุมิพันธ์ (2530) “การเปรียบเทียบความสามารถในการเขียนเรียงความของนักเรียนชั้น
มัธยมศึกษาปีที่ 1 ที่เรียนซ่อมเสริมโดยใช้แบบฝึกเสริมทักษะและครูเป็นผู้สอน”
ปริญญาานิพนธ์การศึกษามหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒประสานมิตร
- ศรียา นิยมธรรม (2539) *การเรียนร่วมสำหรับเด็กปฐมวัย* กรุงเทพฯ เลิฟ แอนด์ ลิฟ เพรส
- สุกัญญา บุญเรืองเศษ (2547) “การพัฒนาบุคลากรด้านการจัดการเรียนรู้เด็กพิเศษเรียนร่วม” คณะ
ศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- ส่งแสง สารบรรณ (2542) “ปัญหาการจัดการศึกษาพิเศษในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดสำนัก
งานการประถมศึกษา จังหวัดอุดรธานี” คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยมหาสารคาม
- สุชาดา ชัยวรศิลป์ (2541) “สภาพปัญหาและความต้องการเกี่ยวกับการปรับตัวของนักเรียนที่มี
ความบกพร่องทางการได้ยินที่เรียนร่วมในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพฯ”
วิทยานิพนธ์สังคมสงเคราะห์มหาบัณฑิต คณะสังคมสงเคราะห์ศาสตร์ มหาวิทยาลัย
ธรรมศาสตร์
- สุมาลัย มารุ่งโรจน์ และ อุษา สุทธิแพทย์ (2530) “ความรู้ทั่วไปเกี่ยวกับเครื่องช่วยฟัง” รายงาน
ประเมินผลโครงการทดลองเด็กหูหนวกปฐมวัย” โรงเรียนพระตำหนักสวนกุหลาบ
กรุงเทพฯ
- สรรเพ็ชญ์ อินทะพันธ์ (2546) “การพัฒนาหลักสูตรอบรมบุคลากรในโรงเรียนประถมศึกษา เพื่อ
การจัดการเรียนร่วมระหว่างเด็กปกติกับเด็กที่มีความต้องการพิเศษ” วิทยานิพนธ์
ปริญญาศึกษาศาสตรมหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ
- อัญชลี ศาลากิจ (2542) “ความคิดเห็นของผู้ปกครองที่มีต่อการจัดการศึกษาสำหรับเด็กออทิสติก
ในโรงเรียนปกติที่มีโครงการสอนเด็กออทิสติก” วิทยานิพนธ์ปริญญาศึกษาศาสตร
มหาบัณฑิต คณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์
- Berry Gwen Carol (1999) “Development and Validation of on Instructional Program of
Teaching Post Secondary Students with Learning Disabilities to Take and Study
Notes Dissertation Abstracts International” 69(09): 101-A
- Spotnitz Sharon Hertz (2001) “Intrinsic Motivation In Students Learning Disabilities as
Examined Through Computer Based Instructio in Nathematics” Dissertation
Abstracts International 62(02): 151-B

ภาคผนวก

ภาคผนวก ก

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

รายชื่อผู้เชี่ยวชาญ

- 1.ชื่อ นายสมดี ศรีแก้ว ศึกษานิเทศก์ ระดับ 9 วิทยฐานะเชี่ยวชาญ
 สถานที่ทำงาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ลำปาง เขต 1 ถนนลำปาง – งาว ตำบลพิชัย
 อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง 52100
 วุฒิการศึกษา ปริญญาโท ครุศาสตร์มหาบัณฑิต (นิเทศการศึกษาและพัฒนาหลักสูตร)
 มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ ได้รับการแต่งตั้งเป็นศึกษานิเทศก์ตั้งแต่ปี พ.ศ. 2527 รวม 24 ปี
 รับผิดชอบกลุ่มงานพัฒนาสื่อ นวัตกรรม เทคโนโลยีการจัดการศึกษา

- 2.ชื่อ นางสาวพิมพ์ใจ นิสาวพัฒนานันท์ ศึกษานิเทศก์ ระดับ 9 วิทยฐานะเชี่ยวชาญ
 สถานที่ทำงาน สำนักงานเขตพื้นที่การศึกษา ลำปาง เขต 1 ถนนลำปาง – งาว ตำบลพิชัย
 อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง 52100
 วุฒิการศึกษา ปริญญาโท มหาวิทยาลัยจุฬาลงกรณ์
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ ได้รับการแต่งตั้งเป็นศึกษานิเทศก์กลุ่มงานพัฒนาการวัดและ
 ประเมินผลการศึกษา รับผิดชอบเป็นหัวหน้ากลุ่มงานนิเทศติดตามและประเมินผล

- 3.ชื่อ นางอรพินท์ ภักดีสุภผล ครู คศ.2 วิทยฐานะชำนาญการ
 สถานที่ทำงาน โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จิตต์อารี ในพระอุปถัมภ์พระศรีนครินทร์ทราบรมราช
 ชนนี อำเภอเมือง จังหวัดลำปาง 52100
 วุฒิการศึกษา ปริญญาตรี วิชาภาษาไทย วิทยาลัยครูกำแพงเพชร จังหวัดกำแพงเพชร
 ประสบการณ์หรือความชำนาญ
 ปี พ.ศ. 2522 ถึง ปี พ.ศ.2536 สอนเด็กหูหนวกที่โรงเรียนโสตศึกษา จังหวัดตาก
 ปี พ.ศ. 2537 ถึง ปัจจุบัน สอนเด็กพิเศษเรียนร่วมที่โรงเรียนศึกษาสงเคราะห์จิตต์-
 อารี ในพระอุปถัมภ์พระศรีนครินทร์ทราบรมราชชนนี
 เกียรติบัตร/รางวัลที่ได้รับ
 ได้รับคัดเลือกเป็นครูต้นแบบ สาขาปฐมวัย สำนักงานคณะกรรมการการศึกษา
 ขั้นพื้นฐาน ปี 2547
 ได้รับคัดเลือกครูการศึกษาพิเศษ ระดับดี สาขาการสอนโรงเรียนเรียนร่วม เข้ารับ
 รางวัลพระราชทานจากสมเด็จพระเทพฯ รัตนราชสุดา ปี 2549

ภาคผนวก ข

- แบบบันทึกข้อมูลประวัตินักเรียน
- แบบสัมภาษณ์นักเรียนในโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วม
- แบบสังเกตการพูด

แบบบันทึกข้อมูลประวัตินักเรียน

1. ข้อมูลเกี่ยวกับนักเรียน

ชื่อนักเรียน.....นามสกุล.....เพศ.....

เกิดวันที่.....เดือน.....พ.ศ.....อายุ.....ปี

เป็นบุตรลำดับที่.....ในครอบครัวมีบุคคลพิการหรือไม่ ไม่มี มี

โปรตระกูลความพิการ.....

ชื่อบิดา.....ชื่อมารดา.....

สถานภาพของบิดา - มารดา	<input type="checkbox"/>	อยู่ร่วมกัน	<input type="checkbox"/>	หย่าร้าง
	<input type="checkbox"/>	บิดาเสียชีวิต	<input type="checkbox"/>	มารดาเสียชีวิต

ปัจจุบันนักเรียนอยู่ในความดูแลของ.....

2. ข้อมูลทางการแพทย์

ประวัติทางการแพทย์

ขณะตั้งครรภ์ ครรภ์สมบูรณ์ ผิดปกติ

มีโรคแทรกซ้อนคือ.....

การคลอด ปกติ ผิดปกติ เนื่องจาก.....หลังคลอดเด็กมีอาการ ปกติดี ผิดปกติ เนื่องจาก.....

สังเกตเห็นอาการผิดปกติได้ตั้งแต่อายุ.....ปี

หลังพบความผิดปกตินักเรียนได้รับการรักษาจาก.....

ปัจจุบันนักเรียน ไม่ใช้หูฟัง ใช้หูฟัง แบบ.....

3. ข้อมูลทางการศึกษา

 กำลังศึกษาในระดับชั้นอนุบาล เคยผ่านการศึกษาระดับชั้นอนุบาล ปัจจุบันศึกษาอยู่ในระดับชั้นประถมศึกษาปีที่.....

4. ข้อมูลการพบความบกพร่องทางการได้ยินของนักเรียน

- นักเรียนมีความบกพร่องทางการได้ยินก่อนมาเข้าเรียน
- ครูพบความบกพร่องทางการได้ยินหลังจากที่มาเรียนในชั้นเรียน

5. ข้อมูลเกี่ยวกับพัฒนาการของนักเรียน

- ด้านร่างกาย.....
- ด้านอารมณ์.....
- ด้านสังคม.....
- ด้านสติปัญญา.....

6. ปัญหาของนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเกี่ยวกับการพูดของนักเรียนที่ครูพบคือ

- พูดไม่ชัด
- พูดแล้วฟังไม่ค่อยเข้าใจ
- พูดด้วยเสียงค่อยหรือดังกจนเกินไป
- อื่นๆ (โปรดระบุ).....

แบบสัมภาษณ์นักเรียนในโรงเรียนที่มีการจัดการเรียนร่วม

ชื่อ.....เลขที่.....ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง แบบสัมภาษณ์นี้ใช้สัมภาษณ์นักเรียนปกติที่เรียนร่วมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินในโรงเรียนบ้านป็นง้าว อำเภอห้างฉัตร จังหวัดลำปาง

ข้อ	คำถาม	ใช่	ไม่ใช่
1	นักเรียนเรียนร่วมกับนักเรียนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินตั้งแต่ชั้นอนุบาล		
2	นักเรียนเริ่มเรียนร่วมกับเพื่อนที่บกพร่องทางการได้ยินในปีการศึกษานี้เป็นปีแรก		
3	นักเรียนเริ่มเรียนร่วมกับเพื่อนที่บกพร่องทางการได้ยินมากกว่า 2 ปีการศึกษาแล้ว		
4	นักเรียนช่วยเหลือเพื่อนที่บกพร่องทางการได้ยินเมื่อเขาขอให้ช่วยทุกครั้ง		
5	นักเรียนไม่อยากร่วมทำงานกลุ่มร่วมกับเพื่อนที่บกพร่องทางการได้ยิน		
6	นักเรียนไม่อยากเล่นกับเพื่อนที่บกพร่องทางการได้ยินเพราะเพื่อนก้าวร้าว		
7	นักเรียนไม่อยากเล่นกับเพื่อนที่บกพร่องทางการได้ยินเนื่องจากสื่อสารกันไม่ค่อยเข้าใจ		
8	นักเรียนไม่ต้องการให้เพื่อนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเอาแต่ใจตัวเอง		
9	นักเรียนอยากให้เพื่อนที่บกพร่องทางการได้ยินพูดคุยเล่นกับนักเรียน		
10	นักเรียนต้องการให้เพื่อนที่มีความบกพร่องทางการได้ยินเล่นกีฬากับนักเรียน		
11	นักเรียนรู้สึกสงสารเพื่อนที่บกพร่องทางการได้ยินที่เขาพูดไม่ค่อยได้		
12	นักเรียนช่วยอธิบายให้เพื่อนที่บกพร่องทางการได้ยินฟังอีกครั้งเมื่อครูสั่งงาน		

แบบสังเกตทักษะการพูด
ของเด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำจาว

ก่อนเรียน หลังเรียน

คำชี้แจง ให้ใส่เครื่องหมายถูก ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับคำและประโยคที่นักเรียนพูด
ถูกในแต่ละครั้ง ทั้งก่อนเรียนและหลังเรียน

ครั้งที่		คำที่อ่านถูก						รวม	หมายเหตุ
		1	2	3	4	5	6		
ครั้งที่ 1	พูดคำ								
	พูดประโยค								
ครั้งที่ 2	พูดคำ								
	พูดประโยค								
ครั้งที่ 3	พูดคำ								
	พูดประโยค								
ครั้งที่ 4	พูดคำ								
	พูดประโยค								
ครั้งที่ 5	พูดคำ								
	พูดประโยค								
ครั้งที่ 6	พูดคำ								
	พูดประโยค								
ครั้งที่ 7	พูดคำ								
	พูดประโยค								
ครั้งที่ 7	พูดคำ								
	พูดประโยค								
ครั้งที่ 9	พูดคำ								
	พูดประโยค								
ครั้งที่ 10	พูดคำ								
	พูดประโยค								
ครั้งที่ 11	พูดคำ								
	พูดประโยค								
ครั้งที่ 12	พูดคำ								
	พูดประโยค								

ภาคผนวก ก

- แบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
- ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

**แบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ
เกี่ยวกับคุณภาพแผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคล**

แผนการจัดการศึกษาเฉพาะบุคคลประกอบด้วย

- 1.แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Program : IEP)
- 2.แผนการสอนรายบุคคล (Individual Implementation Plan : IIP)

คำชี้แจง

1.โปรดทำเครื่องหมาย ✓ ในช่องระดับคะแนนที่ตรงกับสภาพการปฏิบัติ และผลงาน
ที่ปรากฏโดยตรวจสอบและประเมินค่าเป็นคะแนน

2.ระดับคะแนนที่กำหนด 5 ระดับ คือ

- 5 หมายถึงมีการปฏิบัติและความเหมาะสมมากที่สุด
- 4 หมายถึงมีการปฏิบัติและความเหมาะสมมาก
- 3 หมายถึงมีการปฏิบัติและความเหมาะสมปานกลาง
- 2 หมายถึงมีการปฏิบัติและความเหมาะสมน้อย
- 1 หมายถึงมีการปฏิบัติและความเหมาะสมน้อยที่สุด

1.แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (Individualized Education Program : IEP)

เกณฑ์การพิจารณา	ระดับคะแนน					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
การจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคลได้ ถูกต้องและเหมาะสมตามรายการ ดังนี้ 1. มีรายละเอียดข้อมูลความสามารถ พื้นฐานทุกด้านและกำหนดการให้บริการ 2. มีการกำหนดเป้าหมายระยะยาว 1 ปี และระยะสั้น (จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม) 3. บริการทางการศึกษาที่จัดให้ เช่น สิ่ง อำนวยความสะดวก สื่อ และการบริการ 4. มีการประเมินผล 5. มีการแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำ แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)						
รวมคะแนน						

2. แผนการสอนรายบุคคล (Individual Implementation Plan : IIP)

เกณฑ์การพิจารณา	ระดับคะแนน					หมายเหตุ
	5	4	3	2	1	
1.เนื้อหา 1.1 เหมาะสมกับเวลา 1.2 ส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาไทยของเด็กพิเศษ						
2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม 2.1 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่างชัดเจน						
3.กระบวนการจัดการเรียนรู้ 3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ 3.2 สอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหา 3.3 กิจกรรมเป็นไปตามลำดับขั้นตอน						
4.สื่อการจัดการเรียนรู้ 4.1 สอดคล้องกับเนื้อหาและมีคุณภาพ 4.2 ช่วยให้เด็กพิเศษได้พัฒนาทักษะทางด้านภาษาไทย						
5.การวัดผลประเมินผล 5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์ 5.2 วัดผลได้ครอบคลุมเนื้อหา						
รวมคะแนน						

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

แบบประเมินความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญ

เกี่ยวกับความสอดคล้องและเหมาะสมของแบบฝึกทักษะภาษาไทยเพื่อพัฒนาทักษะการพูด
ของเด็กพิเศษเรียนร่วม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

คำชี้แจง โปรดใส่เครื่องหมายถูก ✓ ลงในช่องว่างที่ตรงกับความคิดเห็นของท่าน ที่
ท่านเห็นว่ามีความเหมาะสม ไม่แน่ใจ หรือไม่เหมาะสม และหากมีข้อเสนอแนะเพิ่มเติมหรือสิ่งที่
ควรปรับปรุง โดยกรณาระบุท้ายแต่ละรายการ

ที่	องค์ประกอบของแบบฝึก	ระดับความคิดเห็น			ข้อคิดเห็น/ข้อเสนอแนะ
		-1	0	+1	
1	ส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาไทยของเด็กพิเศษ				
2	สอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหา				
3	สอดคล้องกับจุดประสงค์ในแผนฯ				
4	ระบุพฤติกรรมที่ต้องการฝึกได้อย่างชัดเจน				
5	ภาษาที่ใช้มีความชัดเจนเข้าใจง่าย				
6	มีความยากง่ายพอเหมาะ				
7	ภาพประกอบเหมาะสมกับวุฒิภาวะของเด็ก				
8	เร้าความสนใจของนักเรียน				
9	แบบฝึกช่วยให้เด็กเรียนรู้ได้ด้วยตนเอง				
10	เหมาะสมกับเวลา				

ความคิดเห็นเพิ่มเติม

.....

.....

.....

ลงชื่อ.....ผู้ประเมิน

(.....)

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ตาราง แสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการใช้แผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP)

ที่	องค์ประกอบของแผนการศึกษา เฉพาะบุคคล (IEP)	ผลการประเมิน ของผู้ทรงคุณวุฒิ			— X	S.D.	ระดับ คุณภาพ
		คนที่					
		1	2	3			
1	มีรายละเอียดข้อมูลความสามารถพื้นฐานทุกด้าน และกำหนดการให้บริการ	5	5	4	4.67	0.58	สูงมาก
2	มีการกำหนดเป้าหมายระยะยาว 1 ปี และระยะ สั้น (จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม)	5	5	5	5.00	0.00	สูงมาก
3	บริการทางการศึกษาที่จัดให้ เช่น สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ และการบริการ	5	5	4	4.67	0.58	สูงมาก
4	มีการประเมินผล	4	4	5	4.33	0.58	สูง
5	มีการแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนการศึกษา เฉพาะบุคคล (IEP)	5	4	5	4.67	0.58	สูงมาก
รวม		24	23	23	4.67	0.46	สูงมาก

จากตาราง พบว่า ด้านการประเมินแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ให้
คุณภาพสูงมาก ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.58) การกำหนดเป้าหมายระยะยาว 1 ปี และระยะสั้น ได้
ระดับคุณภาพสูงมาก ($\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00) รายละเอียดข้อมูลความสามารถพื้นฐานทุกด้าน
และบริการทางการศึกษาที่จัดให้ เช่น สิ่งอำนวยความสะดวก สื่อ และการบริการ มีการแต่งตั้งคณะกรรมการจัดทำแผนการศึกษาเฉพาะบุคคล (IEP) ได้ระดับคุณภาพสูง ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.58)

ตาราง แสดงความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญเกี่ยวกับการใช้แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP)
เด็กพิเศษเรียนร่วม ชั้นประถมศึกษาปีที่ 1

ที่	องค์ประกอบของแผน แผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP)	ผลการประเมิน ของผู้ทรงคุณวุฒิ			— X	S.D.	ระดับ คุณภาพ
		คนที่					
		1	2	3			
1	เนื้อหา						
	1.1 เหมาะสมกับเวลา	5	5	5	5.00	0.00	สูงมาก
	1.2 ส่งเสริมทักษะทางด้านภาษาไทยของเด็ก พิเศษ	5	5	5	5.00	0.00	สูงมาก
2	จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม						
	2.1 ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่าง ชัดเจน	5	5	5	5.00	0.00	สูงมาก
3	กระบวนการจัดการเรียนรู้						
	3.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์	5	5	5	5.00	0.00	สูงมาก
	3.2 สอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหา	5	5	4	4.67	0.58	สูงมาก
	3.3 กิจกรรมเป็นไปตามลำดับขั้นตอน	5	4	5	4.67	0.58	สูงมาก
4	สื่อการจัดการเรียนรู้						
	4.1 สอดคล้องกับเนื้อหาและมีคุณภาพ	5	5	4	4.67	0.58	สูงมาก
	4.2 ช่วยให้เกิดพิเศษได้พัฒนาทักษะทางด้าน ภาษาไทย	4	4	5	4.33	0.58	สูง
5	การวัดผลประเมินผล						
	5.1 สอดคล้องกับจุดประสงค์	4	5	4	4.33	0.58	สูง
	5.2 วัดผลได้ครอบคลุมเนื้อหา	5	5	4	4.67	0.58	สูงมาก
รวมคะแนน		48	48	46	4.73	0.35	สูงมาก

จากตาราง ปรากฏว่าผู้ทรงคุณวุฒิประเมินแผนการสอนเฉพาะบุคคล (IIP)
ให้คุณภาพสูง ($\bar{X} = 4.73$, S.D. = 0.35) แต่องค์ประกอบของแผนการสอนเฉพาะบุคคล
อยู่ในระดับที่ใกล้เคียงกันคือ ระบุพฤติกรรมที่ต้องการวัดได้อย่างชัดเจน ส่งเสริมทักษะทางด้าน
ภาษาไทยของเด็กพิเศษ สอดคล้องกับจุดประสงค์ เหมาะสมกับเวลา ระดับคุณภาพสูงมาก

($\bar{X} = 5.00$, S.D. = 0.00) กระบวนการจัดการเรียนรู้สอดคล้องและเหมาะสมกับเนื้อหา
กิจกรรมเป็นไปตามลำดับขั้นตอน สื่อการจัดการเรียนรู้สอดคล้องกับเนื้อหาและมีคุณภาพ วัดผล
ได้ครอบคลุมเนื้อหา ระดับคุณภาพสูง ($\bar{X} = 4.67$, S.D. = 0.58) สื่อการจัดการเรียนรู้ช่วยให้
เด็กพิเศษได้พัฒนาทักษะทางด้านภาษาไทย การวัดผลประเมินผลสอดคล้องกับจุดประสงค์
ระดับคุณภาพสูง ($\bar{X} = 4.33$, S.D. = 0.58)

1.2 ผลการวิเคราะห์ประสิทธิภาพของ แบบฝึกทักษะภาษาไทยสำหรับเด็กพิเศษ เรียนร่วม

ตาราง แสดงค่าความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์และแบบฝึกทักษะภาษาไทยเด็กพิเศษ
เรียนร่วม (IOC)

ข้อที่	ผลการประเมิน			ΣR	IOC
	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 1	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 2	ผู้เชี่ยวชาญคนที่ 3		
1	+1	+1	+1	+3	1
2	+1	0	+1	+2	0.67
3	+1	0	+1	+2	0.67
4	+1	+1	+1	+3	1
5	0	+1	+1	+2	0.67
6	+1	+1	0	+2	0.67
7	+1	0	+1	+2	0.67
8	+1	0	+1	+2	0.67
9	+1	+1	+1	+3	1
10	+1	+1	+1	+3	1
ค่าเฉลี่ยทั้งหมด					0.80

จากตาราง ความสอดคล้องระหว่างจุดประสงค์และแบบฝึกทักษะภาษาไทยเด็กพิเศษ
เรียนร่วม พบว่ามีความตรงเท่ากับ 0.80 แสดงว่าแบบฝึกชุดนี้ตรงตามจุดประสงค์ เพราะค่า IOC
ที่ดีควรมีค่า 0.50 ขึ้นไป

ภาคผนวก ง

- แผนการสอนเฉพาะบุคคล

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

ชื่อผู้เรียน	เด็กหญิงนภาพร	เกิดสติ
กลุ่มสาระการเรียนรู้/ทักษะ	ภาษาไทย	ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน	1 คาบ	คาบละ 60 นาที
ครั้งที่ 1	วันเริ่มต้น	วันสิ้นสุด

1.เนื้อหา

การพูดคำที่ประสมด้วยสระอา และการพูดเป็นประโยค

2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถพูดคำที่ประสมสระอา ได้มากขึ้น
- 2.นักเรียนสามารถนำคำที่ประสมสระอา มาพูดให้เป็นประโยค ได้ถูกต้อง

3.กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.ครูนำสมุดภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู ครูให้นักเรียนเปิดสมุดภาพแล้วอ่านพยัญชนะไทยตัวที่อ่านได้ให้ครูฟัง เป็นการทบทวนจากการเรียนในชั้นอนุบาล 2

ขั้นสอน

2.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟัง พยัญชนะตัวไหนที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ครูพูดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตามครู

3. นักเรียนพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระอา จากการดูบัตรภาพพยัญชนะไทยตามครูเสร็จแล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟังหลังจากที่ครูชูพยัญชนะและบัตรสระ

4. ครูนำแบบฝึกทักษะภาษาไทย มาให้นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระอาให้ครูฟัง ครูคอยแนะนำแก้ไขถ้านักเรียนพูดออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ครูทำกิจกรรมนี้ซ้ำหลายๆครั้ง

5.หลังการพูดคำที่ประสมด้วยสระอาแล้ว ให้นักเรียนนำคำที่ประสมสระอา มาพูดให้เป็นประโยค โดยการนำแบบฝึกทักษะภาษาไทยมาให้นักเรียนดู แล้วพูดออกเสียงให้ครูฟัง

ขั้นสรุป

6.นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระอา อีกหนึ่งครั้งเป็นการทบทวน แล้วให้นักเรียนพูดให้เป็นประโยค ครูตรวจดูความถูกต้อง ถ้านักเรียนพูดผิด ครูคอยแนะนำแก้ไขให้ถูกต้อง

4.สื่อการจัดการเรียนรู้

- บัตรภาพพยัญชนะไทย
- บัตรสระ อา
- แบบฝึกทักษะภาษาไทยคำที่ประสมด้วยสระอา

5.การวัดผลประเมินผล

5.1วิธีวัดและประเมินผล

- การสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียน
- การฝึกปฏิบัติจริง

5.2เครื่องมือวัดและประเมินผล

- แบบสังเกต

5.3เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- นักเรียนพูดคำและประโยคที่ประสมด้วย สระอา ได้ถูกต้อง

6.ข้อเสนอแนะ

ผู้ปกครองควรให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระอา โดยนำสิ่งของ เครื่องใช้
ในบ้านที่ประสมด้วยสระอามาให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนฝึกออกเสียง

ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางวิเศษ พุดตรง)

วันที่ / /

7.ความเห็น / ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา / ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

(นายปริญญา ธานีสินธุ์กุล)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านปิ้งจ้าว

วันที่ / /

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

ชื่อผู้เรียน	เด็กหญิงนภาพร เกิดสติ	
กลุ่มสาระการเรียนรู้/ทักษะ ภาษาไทย		ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน	1 คาบ	คาบละ 60 นาที
ครั้งที่ 2	วันเริ่มต้น	วันสิ้นสุด

1.เนื้อหา

การพูดคำที่ประสมด้วยสระอะ และการพูดเป็นประโยค

2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถพูดคำที่ประสมสระอะ ได้มากขึ้น
- 2.นักเรียนสามารถนำคำที่ประสมสระอะมาพูดให้เป็นประโยค ได้ถูกต้อง

3.กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.ครูให้นักเรียนเล่นเกมทายปัญหาอะไรเอ่ย โดยครูให้เพื่อนนักเรียนทำท่าทางสัตว์ต่างๆ ให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนทายว่าท่าทางที่เพื่อนทำให้ดูคือสัตว์อะไรเอ่ย (ไก่ ปลา ช้าง ม้า)

ขั้นสอน

- 2.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนพูดออกเสียงให้ครูฟัง พยัญชนะตัวไหนที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ครูพูดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตามครู
3. นักเรียนพูดออกเสียงสระอะ จากการดูบัตรสระอะ ตามครู เสร็จแล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟังหลังจากที่ครูชูพยัญชนะและบัตรสระ

4. ครูนำแบบฝึกทักษะภาษาไทย มาให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงให้ครูฟัง ครูคอยแนะนำ แก้ไขถ้านักเรียนพูดออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ครูทำกิจกรรมนี้ซ้ำหลายๆครั้ง

5.หลังการพูดคำที่ประสมสระอะ แล้ว ให้นักเรียนนำคำที่ประสมสระอะ มาพูดให้เป็นประโยค โดยการนำแบบฝึกทักษะภาษาไทยมาให้นักเรียนดู แล้วพูดออกเสียงให้ครูฟัง

ขั้นสรุป

6.นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระอะ และพูดเป็นประโยค ตามครูอีกหนึ่งครั้งเป็นการ ทบทวน แล้วให้นักเรียนฝึกพูดเอง

4.สื่อการจัดการเรียนรู้

- บัตรภาพพยัญชนะไทย จ ก ต ช ป ม
- บัตรสระอะ , เกมทายปัญหาอะไรเอ่ย
- แบบฝึกทักษะภาษาไทยประสมคำด้วยสระอะ

5.การวัดผลประเมินผล

5.1วิธีวัดและประเมินผล

- การสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียน
- การฝึกปฏิบัติจริง

5.2เครื่องมือวัดและประเมินผล

- แบบสังเกต

5.3เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- นักเรียนอ่านออกเสียงและพูดคำประสมด้วยสระอะ ได้ถูกต้อง

6.ข้อเสนอแนะ

ผู้ปกครองควรให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงและฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอะ ที่บ้านด้วย

ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางวิเศษ พุดตรง)

วันที่ / /

7.ความเห็น / ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา / ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

(นายปริญญา ธนาบดินทร์กุล)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านปิ้งจ้าว

วันที่ / /

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

ชื่อผู้เรียน	เด็กหญิงนภาพร เกิดสติ	
กลุ่มสาระการเรียนรู้/ทักษะ ภาษาไทย		ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน 1 คาบ		คาบละ 60 นาที
ครั้งที่ 3	วันเริ่มต้น / /	วันสิ้นสุด / /

1.เนื้อหา

การพูดคำที่ประสมด้วยสระอี และการพูดเป็นประโยค

2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถพูดคำที่ประสมสระอี ได้มากขึ้น
- 2.นักเรียนสามารถนำคำที่ประสมสระอีมาพูดให้เป็นประโยค ได้ถูกต้อง

3.กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยและนำบัตรสระที่เรียนมาแล้วให้นักเรียนดู นักเรียนอ่านคำตามที่ครูชูให้ดูเป็นการทบทวน ตัวที่อ่านไม่ได้ให้ครูอ่านให้นักเรียนฟังอีกครั้งหนึ่ง

ขั้นสอน

2.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนอ่านให้ครูฟัง พยัญชนะตัวไหนที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ครูอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนอ่านตามครู

3. นักเรียนร้องเพลงสระอี ตามครู แล้วให้นักเรียนพูดออกเสียงสระอี จากการดูบัตรสระอี ตามครู เสร็จแล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟังหลังจากที่ครูชูพยัญชนะและบัตรสระ

4. ครูนำภาพในแบบฝึกทักษะภาษาไทย มาให้นักเรียนฝึกพูดคำประสมด้วยสระอี ให้ครูฟัง ครูคอยแนะนำแก้ไขถ้านักเรียนพูดประสมคำไม่ถูกต้อง ครูทำกิจกรรมนี้ซ้ำหลายๆครั้ง

5.หลังการพูดคำที่ประสมสระอี แล้ว ให้นักเรียนนำคำที่ประสมสระอี มาพูดให้เป็นประโยค โดยการนำแบบฝึกทักษะภาษาไทยมาให้นักเรียนดู แล้วพูดออกเสียงให้ครูฟัง

ขั้นสรุป

6.นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระอี อีกหนึ่งครั้งเป็นการทบทวน แล้วให้นักเรียนร่วมร้องเพลงสระอีพร้อมกับครู

4.สื่อการจัดการเรียนรู้

- บัตรภาพพยัญชนะไทย น บ ต ช ป ม
- บัตรสระอี , เพลงสระอี
- แบบฝึกทักษะภาษาไทยประสมคำด้วยสระอี

เพลงสระอี (สุนทรี เหลืองโพยมนิมิต)

ตอ อี ตี คอ อี ตี เรารู้จักสระอี มอ อี มี รอ อี รี ทอ อี ที เอ
สระอีเขียนไว้ข้างบน ทุกคนควรจำให้ดี สระอี มี ตี ตี ซี

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 วิธีวัดและประเมินผล

- การสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียน
- การฝึกปฏิบัติจริง

5.2 เครื่องมือวัดและประเมินผล

- แบบสังเกต

5.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- นักเรียนอ่านออกเสียงและพูดคำประสมด้วย สระ อี ได้ถูกต้อง

6. ข้อเสนอแนะ

ผู้ปกครองควรให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงและฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระต่างๆที่เรียนมาแล้วที่บ้านด้วยเพื่อเป็นการทบทวน

ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางวิเศษ พุดตรง)

วันที่ / /

7. ความเห็น / ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา / ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

(นายปริญญา ชนาคินทร์กุล)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านป็นจ้าว

วันที่ / /

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

ชื่อผู้เรียน	เด็กหญิงนภาพร เกิดสติ	
กลุ่มสาระการเรียนรู้/ทักษะ ภาษาไทย		ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน 1 คาบ		คาบละ 60 นาที
ครั้งที่ 4	วันเริ่มต้น / /	วันสิ้นสุด / /

1.เนื้อหา

การพูดคำที่ประสมด้วยสระอึ และการพูดเป็นประโยค

2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถพูดคำที่ประสมสระอึ ได้มากขึ้น
- 2.นักเรียนสามารถนำคำที่ประสมสระอึมาพูดให้เป็นประโยค ได้ถูกต้อง

3.กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.ครูให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่ โดยครูนำบัตรพยัญชนะ และบัตรสระที่เรียนมาแล้วมาให้ นักเรียนจับคู่คำตามที่ครูพูดให้นักเรียนฟัง โดยครูอาจพูดคำที่ต้องการให้นักเรียนจับคู่ 2 – 3 ครั้ง ขั้นสอน

2.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟัง พยัญชนะตัว ไหนที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ครูพูดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตามครู

3. นักเรียนพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระอึ จากการดูบัตรภาพพยัญชนะไทยตามครู เสร็จแล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟังหลังจากที่ครูชูพยัญชนะและบัตรสระ

4. ครูนำแบบฝึกทักษะภาษาไทย มาให้นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระอึให้ครูฟัง ครูคอยแนะนำแก้ไขถ้านักเรียนพูดออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ครูทำกิจกรรมนี้ซ้ำหลายๆครั้ง

5.หลังการพูดคำที่ประสมด้วยสระอึแล้ว ให้นักเรียนนำคำที่ประสมสระอึ มาพูดให้เป็น ประโยค โดยการนำแบบฝึกทักษะภาษาไทยมาให้นักเรียนดู แล้วพูดออกเสียงให้ครูฟัง

ขั้นสรุป

6.นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระอึ อีกหนึ่งครั้งเป็นการทบทวน แล้วให้นักเรียนพูด คำคล้องจองสระอึ ตามครู นักเรียนเขียนคำคล้องจองสระอึ ลงในสมุด

4.สื่อการจัดการเรียนรู้

- บัตรภาพพยัญชนะไทย ร ผ ด ม ป ต
- บัตรสระอึ
- แบบฝึกทักษะภาษาไทยการประสมคำด้วยสระอึ
- คำคล้องจองสระอึ

คำคล้องจองสระอิ

น้องนิต คิดใจ ดิจริง ลิงชอบ กะปิ ผลิดอก

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 วิธีวัดและประเมินผล

- การสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียน
- การฝึกปฏิบัติจริง

5.2 เครื่องมือวัดและประเมินผล

- แบบสังเกต

5.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- นักเรียนอ่านออกเสียงและพูดคำประสมด้วย สระอิ ได้ถูกต้อง

6. ข้อเสนอแนะ

ควรให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระต่างๆที่บ้าน โดยให้นักเรียนออกเสียงตามผู้ปกครอง

ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางวิเศษ พุดตรง)

วันที่ / /

7. ความเห็น / ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา / ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

(นายปริญญา ธนาบดีคุณ)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านปิ้งจ้าว

วันที่ / /

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

ชื่อผู้เรียน	เด็กหญิงนภาพร	เกิดสติ
กลุ่มสาระการเรียนรู้/ทักษะ	ภาษาไทย	ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน	1 คาบ	คาบละ 60 นาที
ครั้งที่ 5	วันเริ่มต้น	วันสิ้นสุด

1.เนื้อหา

การพูดคำที่ประสมด้วยสระอือ และการพูดเป็นประโยค

2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถพูดคำที่ประสมสระอือ ได้มากขึ้น
- 2.นักเรียนสามารถนำคำที่ประสมสระอือมาพูดให้เป็นประโยค ได้ถูกต้อง

3.กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.ครูนำคำคล้องจองที่ประสมด้วยสระอือ มาอ่านให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนอ่านตาม
ครุ 2-3 เทียบ โดยให้นักเรียนดูคำคล้องจองบนกระดานประกอบ

ขั้นสอน

2.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟัง พยัญชนะตัว
ไหนที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ครูพูดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตามครู

3. นักเรียนพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระอือ จากการดูบัตรภาพพยัญชนะไทยตามครู
เสร็จแล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟังหลังจากที่ครูชูพยัญชนะและบัตรสระ

4. ครูนำแบบฝึกทักษะภาษาไทย มาให้นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระอือ ให้ครูฟัง
ครูคอยแนะนำแก้ไขถ้านักเรียนพูดออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ครูทำกิจกรรมนี้ซ้ำหลายๆครั้ง

5.หลังการพูดคำที่ประสมด้วยสระอือแล้ว ให้นักเรียนนำคำที่ประสมสระอือ มาพูดให้เป็น
ประโยค โดยการนำแบบฝึกทักษะภาษาไทยมาให้นักเรียนดู แล้วพูดออกเสียงให้ครูฟัง

ขั้นสรุป

6.นักเรียนพูดคำคล้องจองที่ประสมด้วยสระอือ อีกหนึ่งครั้งเป็นการทบทวน แล้วให้
นักเรียนเขียนคำคล้องจองที่ประสมด้วยสระอือ ลงในสมุด ครูตรวจดูความถูกต้อง ถ้านักเรียน
เขียนผิด ครูคอยแนะนำแก้ไขให้ถูกต้อง

4.สื่อการจัดการเรียนรู้

- บัตรภาพพยัญชนะไทย ถ ฮ ส ค ล ม
- บัตรสระอือ , คำคล้องจองที่ประสมด้วยสระอือ
- แบบฝึกทักษะภาษาไทยการประสมคำด้วยสระอือ

คำคัดลอกของ สระอื้อ

มือหนู ถือของ หนังสือ เรือใบ เมืองไทย ลืมไว้

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 วิธีวัดและประเมินผล

- การสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียน
- การฝึกปฏิบัติจริง

5.2 เครื่องมือวัดและประเมินผล

- แบบสังเกต

5.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- นักเรียนอ่านออกเสียงและพูดคำประสมด้วยสระอื้อ ได้ถูกต้อง

6. ข้อเสนอแนะ

ผู้ปกครองควรเน้นให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงคำคัดลอกที่ประสมด้วยสระอื้อ ที่บ้านด้วย

ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางวิเศษ พุดตรง)

วันที่ / /

7. ความเห็น / ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา / ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

(นายปริญญา ธนาบดินทร์กุล)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านป็นง้าว

วันที่..... / /

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

ชื่อผู้เรียน	เด็กหญิงนภาพร เกิดสติ	
กลุ่มสาระการเรียนรู้/ทักษะ ภาษาไทย		ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน	1 คาบ	คาบละ 60 นาที
ครั้งที่ 6	วันเริ่มต้น	วันสิ้นสุด

1.เนื้อหา

การพูดคำที่ประสมด้วยสระอ และ การพูดเป็นประโยค

2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถพูดคำที่ประสมสระอ ได้มากขึ้น
- 2.นักเรียนสามารถนำคำที่ประสมสระอมาพูดให้เป็นประโยค ได้ถูกต้อง

3.กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.ครูนำบัตรคำที่ประสมด้วยสระต่างๆ ที่เรียนมาแล้วให้นักเรียนดู นักเรียนเล่นเกมจำแนกบัตรคำที่ประสมด้วยสระต่างๆ ตามที่ครูพูดไว้เป็นกองๆ แล้วครูสนทนาซักถามแต่ละกองประสมด้วยสระอะไร

ขั้นสอน

2.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟัง พยัญชนะตัวไหนที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ครูพูดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตามครู

3. นักเรียนพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระอ จากการดูบัตรภาพพยัญชนะไทยตามครูเสร็จแล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟังหลังจากที่ครูชูพยัญชนะและบัตรสระ

4. ครูนำแบบฝึกทักษะภาษาไทย มาให้นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระอให้ครูฟัง ครูคอยแนะนำแก้ไขถ้านักเรียนพูดออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ครูทำกิจกรรมนี้ซ้ำหลายๆครั้ง

5.หลังการพูดคำที่ประสมด้วยสระอแล้ว ให้นักเรียนนำคำที่ประสมสระอ มาพูดให้เป็นประโยค โดยการนำแบบฝึกทักษะภาษาไทยมาให้นักเรียนดู แล้วพูดออกเสียงให้ครูฟัง

ขั้นสรุป

6.นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระอตามที่ครูชูให้ดูอีกครั้งเป็นการทบทวน แล้วให้นักเรียนเขียนลงในสมุด ครูตรวจดูและคอยแนะนำแก้ไขให้ถูกต้อง

4.สื่อการจัดการเรียนรู้

- บัตรพยัญชนะไทย ห ร ส ค ล ม
- บัตรสระอ , บัตรคำ
- แบบฝึกทักษะภาษาไทยการประสมคำด้วยสระอ

5.การวัดผลประเมินผล

5.1วิธีวัดและประเมินผล

- การสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียน
- การฝึกปฏิบัติจริง

5.2เครื่องมือวัดและประเมินผล

- แบบสังเกต

5.3เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- นักเรียนอ่านออกเสียงและพูดคำประสมด้วยสระออ ได้ถูกต้อง

6.ข้อเสนอแนะ

ควรให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงและฝึกเขียนคำที่ประสมสระออ ทั้งที่บ้านและโรงเรียน

ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางวิเศษ พุดตรง)

วันที่..... / /

7.ความเห็น / ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา / ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

(นายปริญญา ธนาบดินทร์กุล)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านปิ้งง้าว

วันที่..... / /

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

ชื่อผู้เรียน	เด็กหญิงนภาพร เกิดสติ	
กลุ่มสาระการเรียนรู้/ทักษะ ภาษาไทย		ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน 1 คาบ		คาบละ 60 นาที
ครั้งที่ 7	วันเริ่มต้น	วันสิ้นสุด

1.เนื้อหา

การพูดคำที่ประสมด้วยสระอู และการพูดเป็นประโยค

2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถพูดคำที่ประสมสระอู ได้มากขึ้น
- 2.นักเรียนสามารถนำคำที่ประสมสระอูมาพูดให้เป็นประโยค ได้ถูกต้อง

3.กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.ครูร้องเพลงสระอู ให้นักเรียนฟัง เสร็จแล้วให้นักเรียนร้องตามครู 2 – 3 เที่ยว นักเรียนออกมาชี้คำที่ออกเสียงสระอู จากแผนภูมิเพลงสระอู บนกระดาน

ขั้นสอน

2.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟัง พยัญชนะตัวไหนที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ครูพูดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตามครู

3. นักเรียนพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระอู จากการดูบัตรภาพพยัญชนะไทยตามครู เสร็จแล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟังหลังจากที่ครูชูพยัญชนะและบัตรสระ

4. ครูนำแบบฝึกทักษะภาษาไทย มาให้นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระอูให้ครูฟัง ครูคอยแนะนำแก้ไขถ้านักเรียนพูดออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ครูทำกิจกรรมนี้ซ้ำหลายๆครั้ง

5. หลังการพูดคำที่ประสมด้วยสระอูแล้ว ให้นักเรียนนำคำที่ประสมสระอู มาพูดให้เป็นประโยค โดยการนำแบบฝึกทักษะภาษาไทยมาให้นักเรียนดู แล้วพูดออกเสียงให้ครูฟัง

ขั้นสรุป

6. นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระอู แล้วให้นักเรียนร่วมร้องเพลงสระอูพร้อมกับครู อีก 2 เที่ยวเป็นการทบทวน

4.สื่อการจัดการเรียนรู้

- บัตรพยัญชนะไทย ช ค ป ห ง ถ
- บัตรสระอู , เพลงสระอู
- แบบฝึกการประสมคำด้วยสระอู

เพลงสระอู (สุนทรี เหลืองโพยมนิมิต)

ลองดู ลองดู ลองดู มาเรียนสระอู นะหนูคนเก่ง
 ู ู ู ู ู (ซ้ำ) จำไว้สระอู อยู่ข้างล่างใจ

5.การวัดผลประเมินผล

5.1วิธีวัดและประเมินผล

- การสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียน
- การฝึกปฏิบัติจริง

5.2เครื่องมือวัดและประเมินผล

- แบบสังเกต

5.3เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- นักเรียนอ่านออกเสียงและพูดคำประสมด้วยสระอู ได้ถูกต้อง

6.ข้อเสนอแนะ

ครูและผู้ปกครองควรให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงและฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระอู ทั้งที่บ้านและโรงเรียน

ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางวิเศษ พุดตรง)

วันที่..... / /

7.ความเห็น / ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา / ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

(นายปริญญา ธนาบดีนทร์กุล)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านปิ้งจ้าว

วันที่..... / /

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

ชื่อผู้เรียน เด็กหญิงนภาพร เกิดสติ
 กลุ่มสาระการเรียนรู้ / ทักษะ ภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1
 จำนวน 1 คาบ คาบละ 60 นาที
 ครั้งที่ 8 วันเริ่มต้น..... / / วันสิ้นสุด / /

1.เนื้อหา

การพูดคำที่ประสมด้วยสระอุ และการพูดเป็นประโยค

2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถพูดคำที่ประสมสระอุ ได้มากขึ้น
- 2.นักเรียนสามารถนำคำที่ประสมสระอุมาพูดให้เป็นประโยค ได้ถูกต้อง

3.กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.นักเรียนอ่านคำคล้องจองของสระอุจากแผนภูมิคำคล้องจองบนกระดานตามครุ 2 – 3 เทียว แล้วร่วมสนทนาซักถามเกี่ยวกับสระที่มีอยู่ในคำคล้องจอง มีสระอะไรบ้าง ครูเน้นให้นักเรียนรู้จักสระอุ

ขั้นสอน

- 2.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟัง พยัญชนะตัวไหนที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ครูพูดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตามครุ
3. นักเรียนพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระอุ จากการดูบัตรภาพพยัญชนะไทยตามครุเสร็จแล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟังหลังจากที่ครูชูพยัญชนะและบัตรสระ
4. ครูนำแบบฝึกทักษะภาษาไทย มาให้นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระอุให้ครูฟัง ครูคอยแนะนำแก้ไขถ้านักเรียนพูดออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ครูทำกิจกรรมนี้ซ้ำหลายๆครั้ง
- 5.หลังการพูดคำที่ประสมด้วยสระอุแล้ว ให้นักเรียนนำคำที่ประสมสระอุ มาพูดให้เป็นประโยค โดยการนำแบบฝึกทักษะภาษาไทยมาให้นักเรียนดู แล้วพูดออกเสียงให้ครูฟัง

ขั้นสรุป

6.นักเรียนฝึกพูดคำคล้องจองสระอุ อีกหนึ่งครั้งเป็นการทบทวน แล้วให้นักเรียนเขียนลงในสมุด ครูตรวจดูความถูกต้อง ถ้านักเรียนเขียนผิด ครูคอยแนะนำแก้ไขให้ถูกต้อง

4.สื่อการจัดการเรียนรู้

- บัตรพยัญชนะไทย ค พ ส ผ ล บ
- บัตรสระ อุ , คำคล้องจองสระ อุ
- แบบฝึกทักษะภาษาไทยการประสมคำด้วยสระ อุ

คำคล้องจองสระอุ

กะหู ทะลุ ปะมุ ระบุ ทำดู น้ำพุ ไฟดู ใหญ่

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 วิธีวัดและประเมินผล

- การสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียน
- การฝึกปฏิบัติจริง

5.2 เครื่องมือวัดและประเมินผล

- แบบสังเกต

5.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- นักเรียนอ่านออกเสียงและพูดคำประสมด้วย สระ อุ ได้ถูกต้อง

6. ข้อเสนอแนะ

ผู้ปกครองควรให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงคำคล้องจองสระอุ ที่บ้านด้วยเพื่อเป็นการเสริมทักษะการพูดให้กับนักเรียน

ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางวิเกษ พุดตรง)

วันที่..... / /

7. ความเห็น / ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา / ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

(นายปริญญา ธนาบดีรินทร์กุล)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านปิ่นแก้ว

วันที่..... / /

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

ชื่อผู้เรียน	เด็กหญิงนภาพร เกิดสติ	
กลุ่มสาระการเรียนรู้/ทักษะ ภาษาไทย		ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน 1 คาบ		คาบละ 60 นาที
ครั้งที่ 9	วันเริ่มต้น..... / /	วันสิ้นสุด / /

1.เนื้อหา

การพูดคำที่ประสมด้วยสระเอ และการพูดเป็นประโยค

2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถพูดคำที่ประสมสระเอ ได้มากขึ้น
- 2.นักเรียนสามารถนำคำที่ประสมสระเอมาพูดให้เป็นประโยค ได้ถูกต้อง

3.กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.ครูร้องเพลงสระเอ บนกระดานให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยว แล้วให้นักเรียนร้องตามครู 2 เที้ยว ร่วมกันสนทนาเกี่ยวกับคำที่ประสมด้วยสระเอ ที่อยู่ในเนื้อเพลง

ขั้นสอน

2.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟัง พยัญชนะตัวไหนที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ครูพูดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตามครู

3. นักเรียนพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระเอ จากการดูบัตรภาพพยัญชนะไทยตามครูเสร็จแล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟังหลังจากที่ครูชูพยัญชนะและบัตรสระ

4. ครูนำแบบฝึกทักษะภาษาไทย มาให้นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระเอให้ครูฟัง ครูคอยแนะนำแก้ไขถ้านักเรียนพูดออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ครูทำกิจกรรมนี้ซ้ำหลายๆครั้ง

5.หลังการพูดคำที่ประสมด้วยสระเอแล้ว ให้นักเรียนนำคำที่ประสมสระเอ มาพูดให้เป็นประโยค โดยการนำแบบฝึกทักษะภาษาไทยมาให้นักเรียนดู แล้วพูดออกเสียงให้ครูฟัง

ขั้นสรุป

6.นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระเอ แล้วร้องเพลงสระเอ อีกหนึ่งครั้งเป็นการทบทวน ให้นักเรียนเขียนคำที่ประสมด้วยสระเอ ลงในสมุด ครูตรวจดูความถูกต้อง ถ้านักเรียนพูดหรือเขียนผิด ครูคอยแนะนำแก้ไขให้ถูกต้อง

4.สื่อการจัดการเรียนรู้

- บัตรพยัญชนะไทย ก ข ป ฅ ท ฮ
- บัตรสระเอ , เพลงสระเอ
- แบบฝึกทักษะภาษาไทยการประสมคำด้วยสระเอ

เพลงสระเอ (สุนทรี เหลืองไพยมณี)

เก เร เจ เอ (ซ้ำ) สระเอ สระเอ เราเรียกมันว่าไม้หน้า (ซ้ำ)
 เซ เหล่ เท เซ เห่ เม เจ จอ เอ เจ เก กอ เอ เก เว วอ เอ เว เอ้ เอ้ เอ้

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 วิธีวัดและประเมินผล

- การสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียน
- การฝึกปฏิบัติจริง

5.2 เครื่องมือวัดและประเมินผล

- แบบสังเกต

5.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- นักเรียนอ่านออกเสียงและพูดคำประสมด้วยสระเอ ได้ถูกต้อง

6. ข้อเสนอแนะ

ครูและผู้ปกครองควรให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงและฝึกเขียนคำที่ประสมด้วยสระเอ ทั้งที่บ้านและโรงเรียน

ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางวิเศษ พุดตรง)

วันที่..... / /

7. ความเห็น / ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา / ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

(นายปริญญา ธนาบดีรินทร์กุล)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการโรงเรียนบ้านป็นจ้าว

วันที่..... / /

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

ชื่อผู้เรียน เด็กหญิงนภาพร เกิดสติ
 กลุ่มสาระการเรียนรู้/ทักษะ ภาษาไทย ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1
 จำนวน 1 คาบ คาบละ 60 นาที
 ครั้งที่ 10 วันเริ่มต้น / / วันสิ้นสุด..... / /

1.เนื้อหา

การพูดคำที่ประสมด้วยสระแอ และการพูดเป็นประโยค

2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถพูดคำที่ประสมสระแอ ได้มากขึ้น
- 2.นักเรียนสามารถนำคำที่ประสมสระแอมารพูดให้เป็นประโยค ได้ถูกต้อง

3.กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.ครูให้นักเรียนเล่นเกมจับคู่ โดยครูนำบัตรคำที่ประสมด้วยสระแอมารให้นักเรียนสังเกต แล้วจับคู่คำที่เหมือนกัน

ขั้นสอน

2.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟัง พยัญชนะตัวไหนที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ครูพูดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตามครู

3. นักเรียนพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระแอ จากการดูบัตรภาพพยัญชนะไทยตามครูเสร็จแล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟังหลังจากที่ครูชูพยัญชนะและบัตรสระ

4. ครูนำแบบฝึกทักษะภาษาไทย มาให้นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระแอให้ครูฟัง ครูคอยแนะนำแก้ไขแก่นักเรียนพูดออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ครูทำกิจกรรมนี้ซ้ำหลายๆครั้ง

5.หลังการพูดคำที่ประสมด้วยสระแอแล้ว ให้นักเรียนนำคำที่ประสมสระแอมารพูดให้เป็นประโยค โดยการนำแบบฝึกทักษะภาษาไทยมาให้นักเรียนดู แล้วพูดออกเสียงให้ครูฟัง

ขั้นสรุป

6.นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระแอ อีกหนึ่งครั้งเป็นการทบทวน แล้วให้นักเรียนเขียนลงในสมุด ครูตรวจดูความถูกต้อง ถ้านักเรียนเขียนผิด ครูคอยแนะนำแก้ไขให้ถูกต้อง

4.สื่อการจัดการเรียนรู้

- บัตรพยัญชนะไทย พ อ ป ห ล ฉ
- บัตรสระแอ , บัตรคำที่ประสมด้วยสระแอ
- แบบฝึกทักษะภาษาไทยการประสมคำด้วยสระแอ

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 วิธีวัดและประเมินผล

- การสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียน
- การฝึกปฏิบัติจริง

5.2 เครื่องมือวัดและประเมินผล

- แบบสังเกต

5.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- นักเรียนอ่านออกเสียงและพูดคำประสมด้วยสระแอ ได้ถูกต้อง

6. ข้อเสนอแนะ

ผู้ปกครองควรให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระต่างๆ ที่บ้านด้วย

ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางวิเศษ พุดตรง)

วันที่..... / /

7. ความเห็น / ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา / ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

(นายปริญญา ธนาบดินทร์กุล)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านป็นง้าว

วันที่..... / /

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

ชื่อผู้เรียน	เด็กหญิงนภาพร	เกิดสติ
กลุ่มสาระการเรียนรู้/ทักษะ	ภาษาไทย	ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน	1 คาบ	คาบละ 60 นาที
ครั้งที่ 11	วันเริ่มต้น..... / /	วันสิ้นสุด / /

1.เนื้อหา

การพูดคำที่ประสมด้วยสระโ และ การพูดเป็นประโยค

2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถพูดคำที่ประสมสระโ ได้มากขึ้น
- 2.นักเรียนสามารถนำคำที่ประสมสระโมาพูดให้เป็นประโยค ได้ถูกต้อง

3.กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.ครูนำแผนภูมิคำคล้องจองสระโ มาติดบนกระดาน นักเรียนอ่านตามครูทีละวรรค แล้วร่วมสนทนาเกี่ยวกับคำที่ประสมด้วยสระโ

ขั้นสอน

2.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟัง พยัญชนะตัวไหนที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ครูพูดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตามครู

3. นักเรียนพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระโ จากการดูบัตรภาพพยัญชนะไทยตามครูเสร็จแล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟังหลังจากที่ครูชูพยัญชนะและบัตรสระ

4. ครูนำแบบฝึกทักษะภาษาไทย มาให้นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระโให้ครูฟัง ครูคอยแนะนำแก้ไขถ้านักเรียนพูดออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ครูทำกิจกรรมนี้ซ้ำหลายครั้ง

5. หลังการพูดคำที่ประสมด้วยสระโแล้ว ให้นักเรียนนำคำที่ประสมสระโ มาพูดให้เป็นประโยค โดยการนำแบบฝึกทักษะภาษาไทยมาให้นักเรียนดู แล้วพูดออกเสียงให้ครูฟัง

ขั้นสรุป

6.นักเรียนอ่านแผนภูมิคำคล้องจองสระโ แล้วพูดตามครูอีกครั้งเป็นการทบทวน แล้วให้นักเรียนเขียนลงในสมุด ครูตรวจดูความถูกต้อง ถ้านักเรียนเขียนผิด ครูคอยแนะนำแก้ไขให้ถูกต้อง

4.สื่อการจัดการเรียนรู้

- บัตรพยัญชนะไทย จ น บ ย ส ค
- บัตรสระโ , คำคล้องจองสระโ
- แบบฝึกทักษะภาษาไทยการประสมคำด้วยสระโ

คำคล้องจองสระไอ

ผู้ใหญ่มหาผ้าไหม ให้สะใภ้ใช้คล้องคอ

ไผ่ใจเอาใส่ห่อ มีหลงไหลใครขอดู

จะใคร่ลงเรือใบ ให้นำไผ่และปลาไป

สิ่งใดอยู่ในตู้ มีโซ่อยู่ได้ตั้งเตียง

บ้ำไบ้ถือไขบัว หูตามัวมาใกล้เคียง

เล่าท่องอย่าละเลียง ยี่สิบม้วนจำจงดี

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 วิธีวัดและประเมินผล

- การสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียน
- การฝึกปฏิบัติจริง

5.2 เครื่องมือวัดและประเมินผล

- แบบสังเกต

5.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- นักเรียนอ่านออกเสียงและพูดคำประสมด้วยสระไอ ได้ถูกต้อง

6. ข้อเสนอแนะ

ครูและผู้ปกครองควรให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงคำคล้องจองสระไอ ทั้งที่บ้านและโรงเรียน

ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางวิเศษ พุดตรง)

วันที่..... / /

7. ความเห็น / ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา / ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

(นายปริญญา ชนาบดีสินธุ์กุล)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านปิ้งจ้าว

วันที่..... / /

แผนการสอนเฉพาะบุคคล

(Individual Implementation Plan : IIP)

ชื่อผู้เรียน	เด็กหญิงนภาพร	เกิดสติ
กลุ่มสาระการเรียนรู้/ทักษะ	ภาษาไทย	ชั้น ประถมศึกษาปีที่ 1
จำนวน	1 คาบ	คาบละ 60 นาที
ครั้งที่	12	วันเริ่มต้น..... / / วันสิ้นสุด / /

1.เนื้อหา

การพูดคำที่ประสมด้วยสระโอ และการพูดเป็นประโยค

2.จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

- 1.นักเรียนสามารถพูดคำที่ประสมสระโอ ได้มากขึ้น
- 2.นักเรียนสามารถนำคำที่ประสมสระโอมาพูดให้เป็นประโยค ได้ถูกต้อง

3.กระบวนการจัดการเรียนรู้

ขั้นนำเข้าสู่บทเรียน

1.ครูนำแผนภูมิเพลงสระโอ มาติดบนกระดานแล้วร้องให้นักเรียนฟัง 1 เที้ยว นักเรียนร้องตามครู แล้วร่วมกันสนทนาคำที่ประสมด้วยสระโอ ที่อยู่ในเนื้อเพลง

ขั้นสอน

2.ครูนำบัตรภาพพยัญชนะไทยให้นักเรียนดู แล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟัง พยัญชนะตัวไหนที่นักเรียนออกเสียงไม่ชัดเจน ครูพูดให้นักเรียนฟัง แล้วให้นักเรียนพูดตามครู

3. นักเรียนพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระโอ จากการดูบัตรภาพพยัญชนะไทยตามครูเสร็จแล้วให้นักเรียนพูดให้ครูฟังหลังจากที่ครูชูพยัญชนะและบัตรสระ

4. ครูนำแบบฝึกทักษะภาษาไทย มาให้นักเรียนฝึกพูดคำที่ประสมด้วยสระโอให้ครูฟัง ครูคอยแนะนำแก้ไขถ้านักเรียนพูดออกเสียงคำไม่ถูกต้อง ครูทำกิจกรรมนี้ซ้ำหลายๆครั้ง

5.หลังการพูดคำที่ประสมด้วยสระโอแล้ว ให้นักเรียนนำคำที่ประสมสระโอ มาพูดให้เป็นประโยค โดยการนำแบบฝึกทักษะภาษาไทยมาให้นักเรียนดู แล้วพูดออกเสียงให้ครูฟัง

ขั้นสรุป

6.นักเรียนและครูร่วมร้องเพลงสระโอ อีกหนึ่งครั้งเป็นการทบทวน แล้วให้นักเรียนพูดคำที่ประสมสระโอ แล้วคัดเนื้อเพลงลงในสมุด ครูตรวจดูความถูกต้อง ถ้านักเรียนเขียนผิด ครูคอยแนะนำแก้ไขให้ถูกต้อง

4.สื่อการจัดการเรียนรู้

- บัตรพยัญชนะไทย ข อ ป ห ส ถ
- บัตรสระโอ , เพลงสระโอ
- แบบฝึกทักษะภาษาไทยการประสมคำด้วยสระโอ

เพลงสระโอ (สุนทรี เหลืองโพยมนิมิต)

โอ โอ ไร่ ไร่ ไร่	ทำคุยโวว่ารู้จักเธอ
สระโอจำไว้ระเออ (ซ้ำ)	ฉันอยากเสนอให้เธออ่านที่
โตะ ตอ โตะ โตะ โง่ โง่ โง่	โม มอ โตะ โตะ โห หอ โตะ โห
รู้จักสระโอกันแล้วหรือยัง	

5. การวัดผลประเมินผล

5.1 วิธีวัดและประเมินผล

- การสังเกตความตั้งใจเรียนของนักเรียน
- การฝึกปฏิบัติจริง

5.2 เครื่องมือวัดและประเมินผล

- แบบสังเกต

5.3 เกณฑ์การวัดและประเมินผล

- นักเรียนอ่านออกเสียงและพูดคำประสมด้วย สระ โอ ได้ถูกต้อง

6. ข้อเสนอแนะ

ผู้ปกครองควรเน้นให้นักเรียนฝึกพูดออกเสียงคำที่ประสมด้วยสระโอ และคำที่ประสมด้วยสระต่างๆ ที่บ้านด้วย เพื่อเป็นการเสริมทักษะทางการพูดให้กับนักเรียน

ลงชื่อ..... ครูผู้สอน

(นางวิเศษ พุดตรง)

วันที่..... / /

7. ความเห็น / ข้อเสนอแนะของหัวหน้าสถานศึกษา / ผู้ได้รับมอบหมาย

.....

ลงชื่อ.....

(นายปริญญา ธนาบดีพันธุ์กุล)

ตำแหน่ง ผู้อำนวยการ โรงเรียนบ้านป็นจ้าว

วันที่..... / /

ภาคผนวก จ

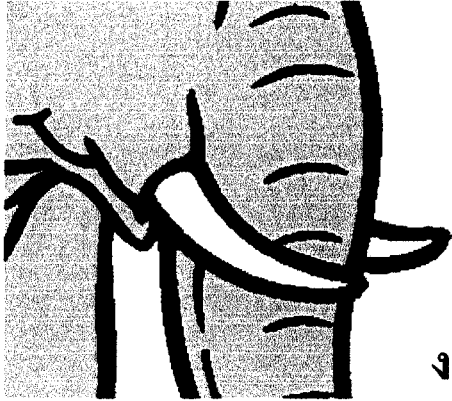

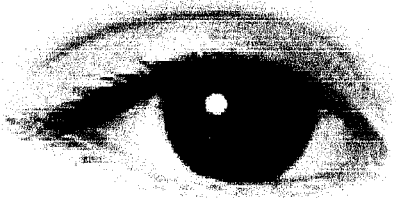
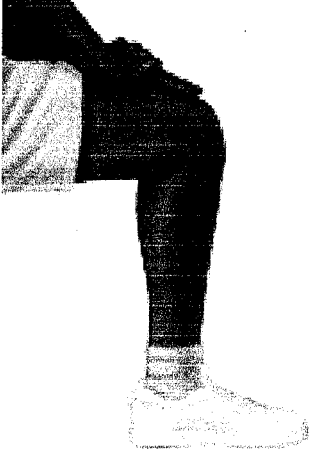
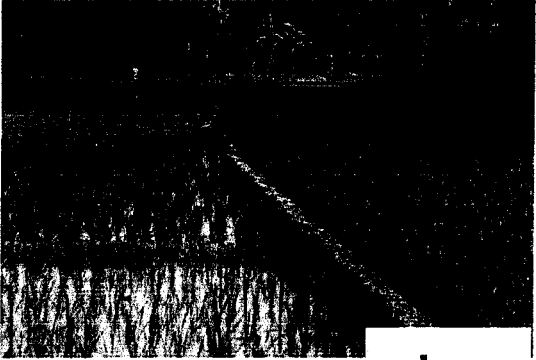

- **แบบฝึกทักษะภาษาไทยเด็กพิเศษเรียนร่วม**

แบบฝึกทักษะภาษาไทย

เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านปิ่นแก้ว

ชุดที่ 1 (1.1)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพและฝึกพูดคำต่อไปนี้

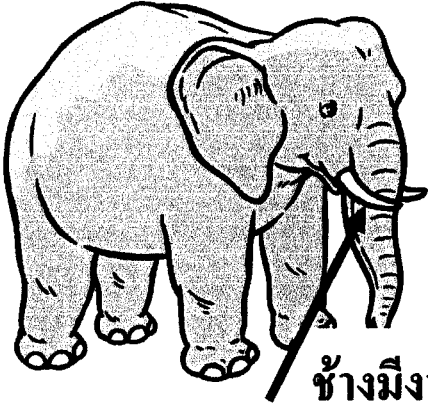
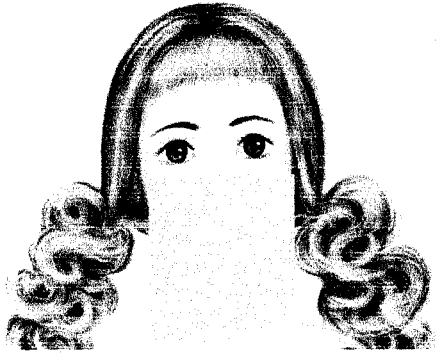
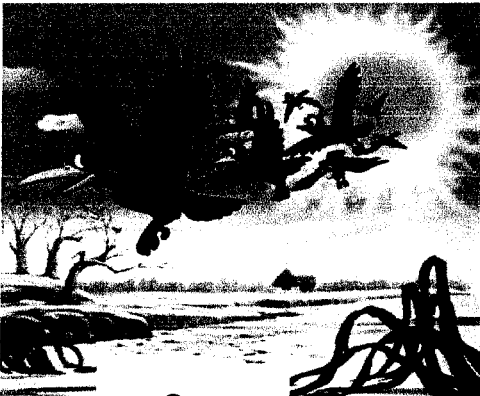



<p>1</p>  <p>งา</p>	<p>2</p>  <p>กา</p>
<p>3</p>  <p>ตา</p>	<p>4</p>  <p>ขา</p>
<p>5</p>  <p>ทุ่งนา</p>	<p>6</p>  <p>ยา</p>

แบบฝึกทักษะภาษาไทย

เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำจาว

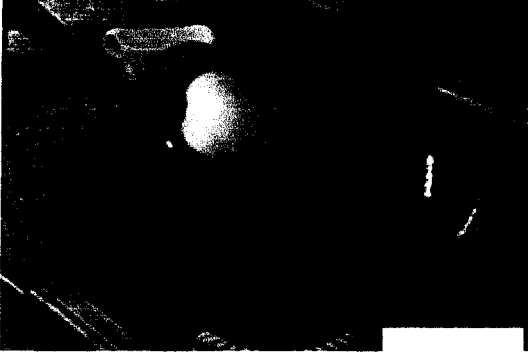

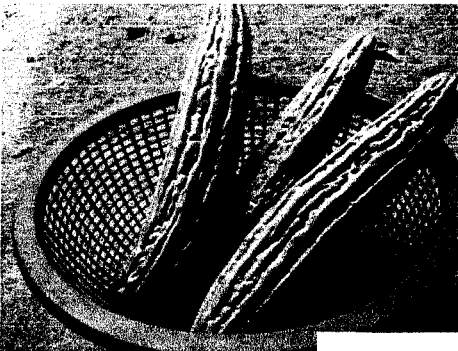



ชุดที่ 1 (1.2)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้ แล้วพูดให้เป็นประโยค

<p>1</p>  <p>ช้างมิงา</p>	<p>2</p> <p>ฉันทมีตา</p> 
<p>3</p>  <p>กาบินมา</p>	<p>4</p> <p>ฉันทกินยา</p> 
<p>5</p>  <p>ฉันทมีขา</p>	<p>6</p>  <p>แม่ดำนา</p>

แบบฝึกทักษะภาษาไทย
 เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำจาว
 ชุดที่ 2 (2.1)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพและฝึกพูดคำต่อไปนี้

<p>1</p>  <p>กะทาะ</p>	<p>2</p>  <p>กระต่าย</p>
<p>3</p>  <p>มะระ</p>	<p>4</p>  <p>ตะปู้</p>
<p>5</p>  <p>มะละกอ</p>	<p>6</p>  <p>กะละมัง</p>

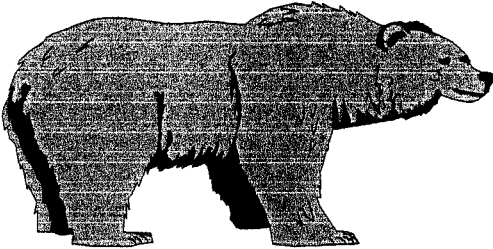

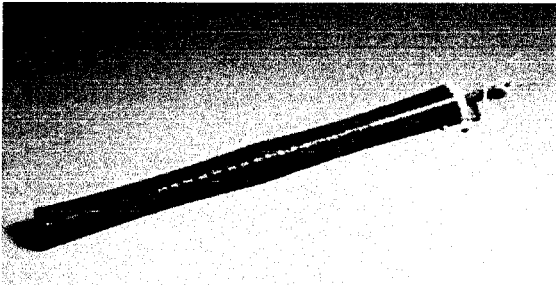
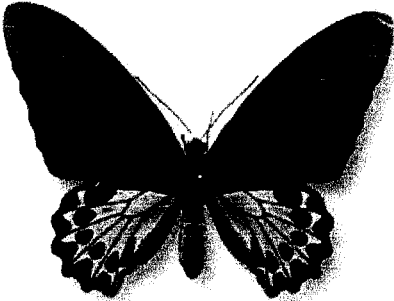
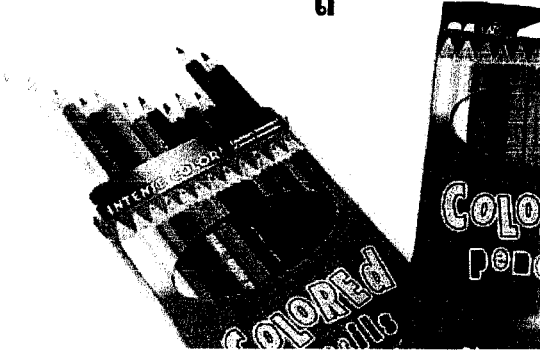

แบบฝึกทักษะภาษาไทย
 เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป้าน้ำจ้าว
 ชุดที่ 2 (2.2)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้ แล้วพูดให้เป็นประโยค

<p>1</p>  <p>แม่ต้มมะละ</p>	<p>2</p>  <p>ไข้อยู่ในกระทะ</p>
<p>3</p>  <p>พ่อตอกตะปู</p>	<p>4</p>  <p>แม่ซักผ้าในกะละมัง</p>
<p>5</p>  <p>แม่ปลุกมะละกอ</p>	<p>6</p>  <p>กระต่ายกินอาหาร</p>




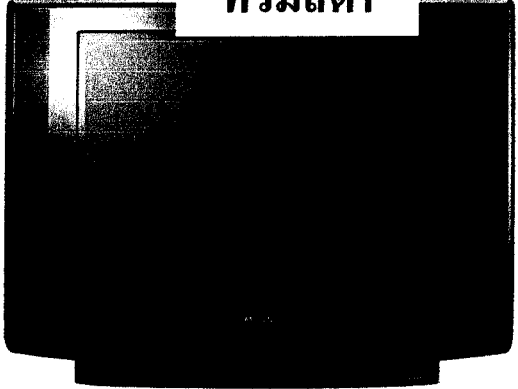
แบบฝึกทักษะภาษาไทย
 เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำจาว
 ชุดที่ 3 (3.1)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพและฝึกพูดคำต่อไปนี้

<p>1</p>  <p>หมี</p>	<p>2</p> <p>มีด</p> 
<p>3</p>  <p>-pencil</p>	<p>4</p>  <p>ผีเสื้อ</p>
<p>5</p> <p>ปาก</p> 	<p>6</p>  <p>ทีวี</p>


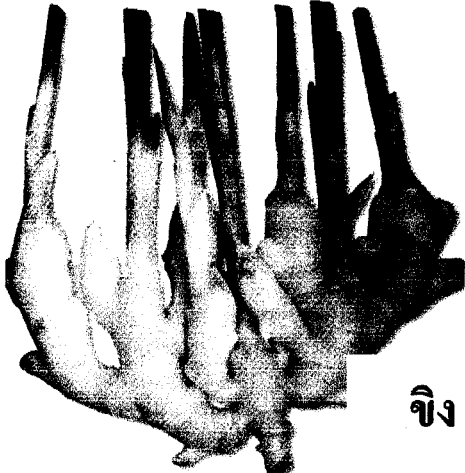

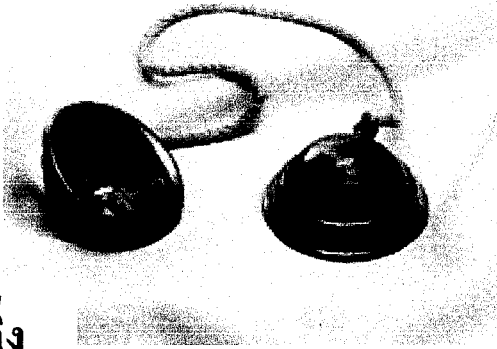
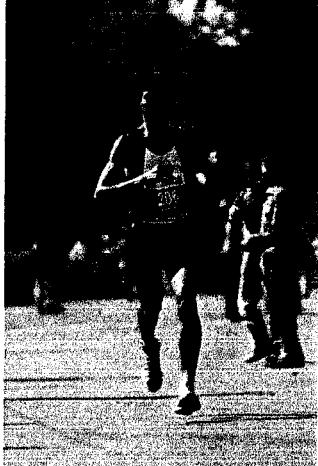

แบบฝึกทักษะภาษาไทย
 เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำจาว
 ชุดที่ 3 (3.2)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้ แล้วพูดให้เป็นประโยค

<p>1</p>  <p>หมีมี 2 ตัว</p>	<p>2</p>  <p>แม่มีมีด</p>
<p>3</p>  <p>ฉันระบายสี</p>	<p>4</p>  <p>ฉันเป่าปี่</p>
<p>5</p>  <p>ผีเสื้ออดมดอกไม้</p>	<p>6</p>  <p>ทีวีมีสีดำ</p>

แบบฝึกทักษะภาษาไทย
 เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำจาว
 ชุดที่ 4 (4.1)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพและฝึกพูดคำต่อไปนี้

<p>1</p>  <p>ชิงช้า</p>	<p>2</p>  <p>ชิง</p>
<p>3</p>  <p>วิทยุ</p>	<p>4</p>  <p>ฉิ่ง</p>
<p>5</p>  <p>วิ่ง</p>	<p>6</p>  <p>ลิง</p>

แบบฝึกทักษะภาษาไทย

เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านปิ้งข้าว

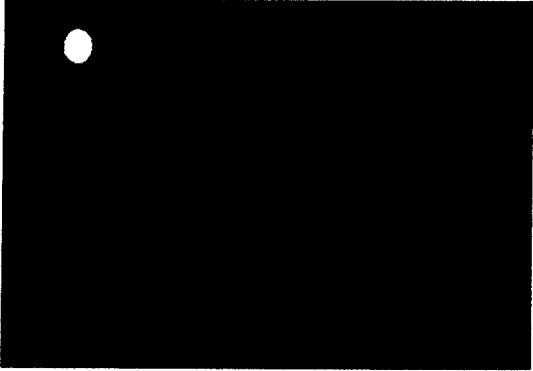

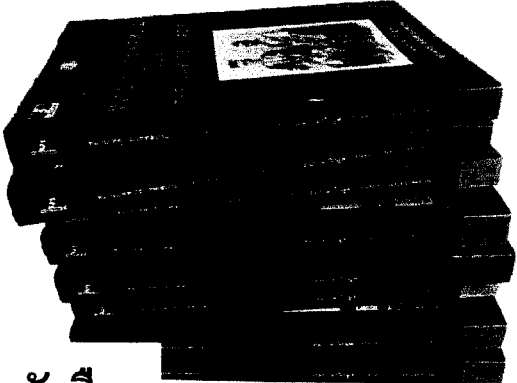
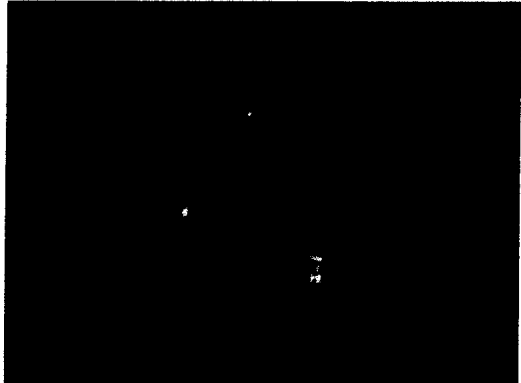
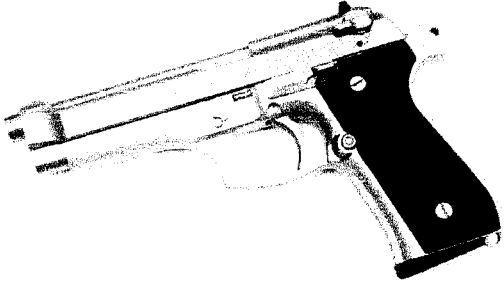
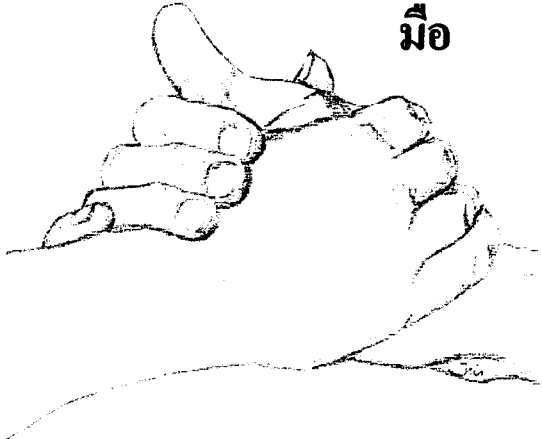
ชุดที่ 4 (4.2)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้ แล้วพูดให้เป็นประโยค

<p>1</p>  <p>ถึงชอบ กินกล้วย</p>	<p>2</p>  <p>ฉันเล่นชิงช้า</p>
<p>3</p>  <p>แม่ปลูกขิง</p>	<p>4</p> <p>แม่ฟังวิทยุ</p> 
<p>5</p>  <p>พี่กำลังวิ่ง</p>	<p>6</p>  <p>ฉันตี่นึ่ง</p>

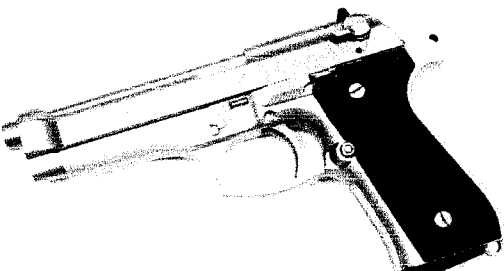

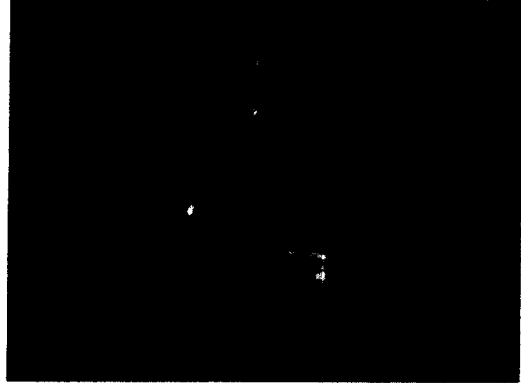
แบบฝึกทักษะภาษาไทย
 เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำ
 ชุดที่ 5 (5.1)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพและฝึกพูดคำต่อไปนี้

<p>1</p>  <p>กลางคืน</p>	<p>2</p>  <p>โทรศัพท์มือถือ</p>
<p>3</p>  <p>หนังสือ</p>	<p>4</p>  <p>เดือนมืด</p>
<p>5</p>  <p>ปืน</p>	<p>6</p>  <p>มือ</p>

แบบฝึกทักษะภาษาไทย
 เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่า
 ชุดที่ 5 (5.2)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้ แล้วพูดให้เป็นประโยค

<p>1</p>  <p>พ้อมีปืน</p>	<p>2</p>  <p>กลางคืนมีดวงจันทร์</p>
<p>3</p>  <p>แม่มีโทรศัพท์มือถือ</p>	<p>4</p>  <p>พี่ปรบมือ</p>
<p>5</p>  <p>เดือนมืดจนมองไม่เห็น</p>	<p>6</p>  <p>หนังสือมีหลายเล่ม</p>

แบบฝึกทักษะภาษาไทย

เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำจ้าว

ชุดที่ 6 (6.1)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพและฝึกพูดคำต่อไปนี้

1



ลูกยอ

2

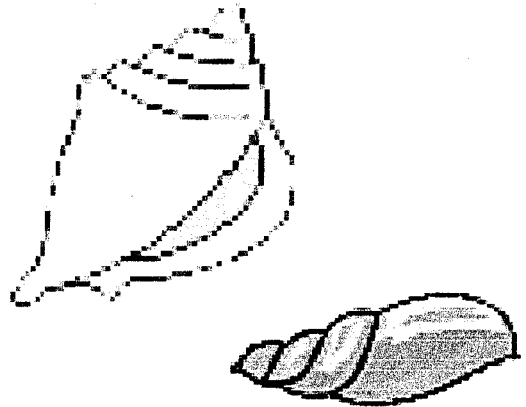


3



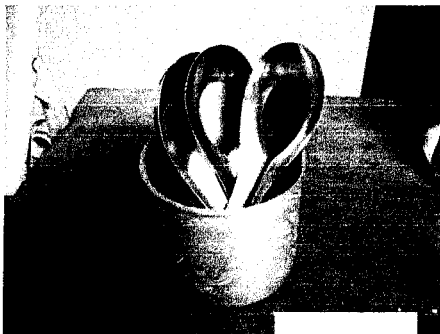
สร้อยคอ

4



หอย

5



ช้อน

6



อ้อย

แบบฝึกทักษะภาษาไทย
 เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำจาว
 ชุดที่ 6 (6.2)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้ แล้วพูดให้เป็นประโยค

1



พ่อใช้จอบขุดดิน

2



ป่ากินลูกยอ

3



อ้อยมี

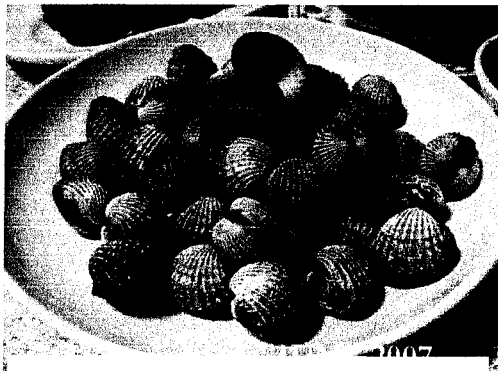
รสหวาน

4



พี่ใส่สร้อยคอ

5



ฉันชอบกินหอยแครงลวก


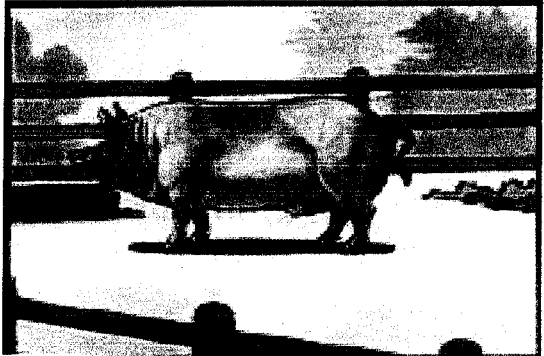
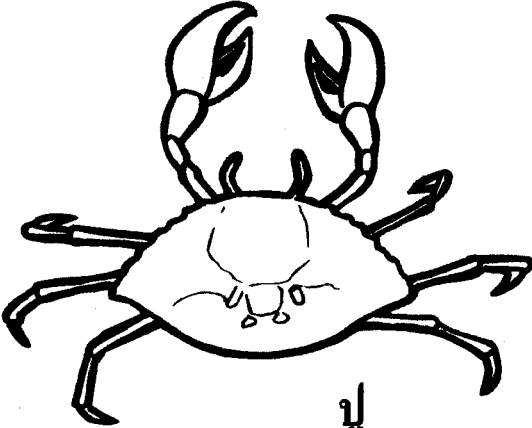
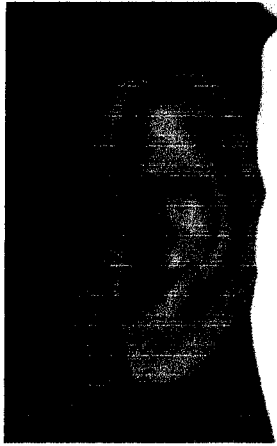

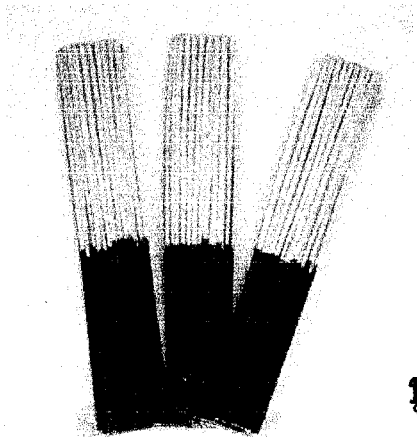
6



ฉันใช้ช้อนตักข้าวกิน

แบบฝึกทักษะภาษาไทย
เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านปิ่นแก้ว
ชุดที่ 7 (7.1)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพและฝึกพูดให้เป็นประโยค

<p>1</p>  <p>หนู</p>	<p>2</p>  <p>หมู</p>
<p>3</p>  <p>ปู</p>	<p>4</p>  <p>งู</p>
<p>5</p>  <p>๕</p>	<p>6</p>  <p>ธูป</p>

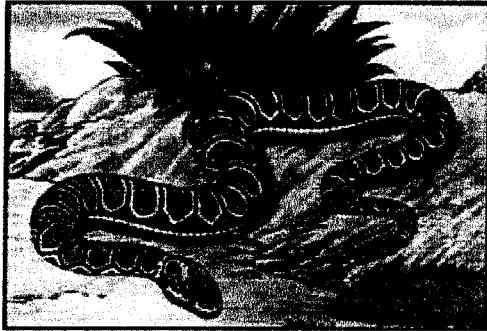
แบบฝึกทักษะภาษาไทย

เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำจาว

ชุดที่ 7 (7.2)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้ แล้วพูดให้เป็นประโยค

1



งูอยู่ในรู

2



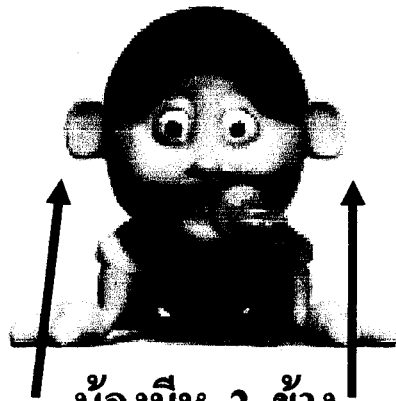
ปูตัวนี้สี่ขา

3



หมูกินอาหาร

4



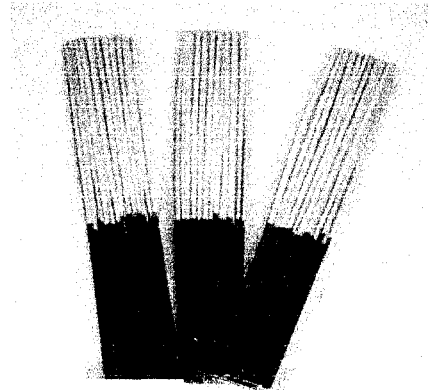
น้องมีหู 2 ข้าง

5



หมูอยู่ในเล้า

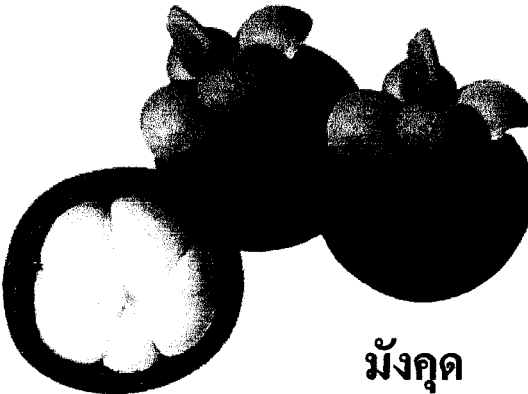




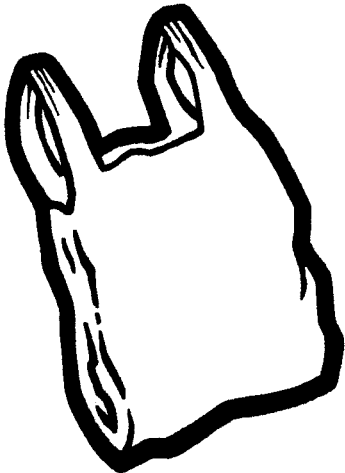
6



แม่มีรูป 3 ห่อ

แบบฝึกทักษะภาษาไทย
เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำจาว
ชุดที่ 8 (8.1)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพและฝึกพูดคำต่อไปนี้

<p>1</p>  <p>มังคุด</p>	<p>2</p>  <p>มะนาว</p>
<p>3</p>  <p>ขนุน</p>	<p>4</p>  <p>ทุเรียน</p>
<p>5</p>  <p>ไม้ซุง</p>	<p>6</p>  <p>มือ</p>

แบบฝึกทักษะภาษาไทย

เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำจาว

ชุดที่ 8 (8.2)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้ แล้วพูดให้เป็นประโยค

1



แม่ปลูกต้นขนุน

2



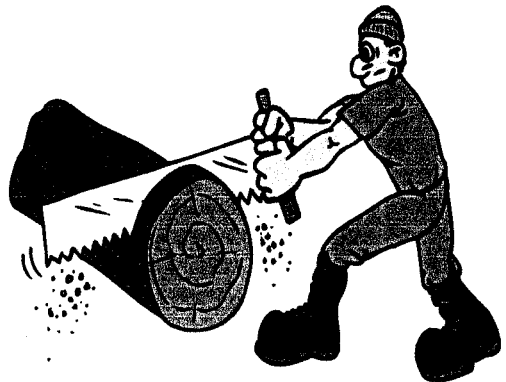
มังคุดมีสีม่วง

3



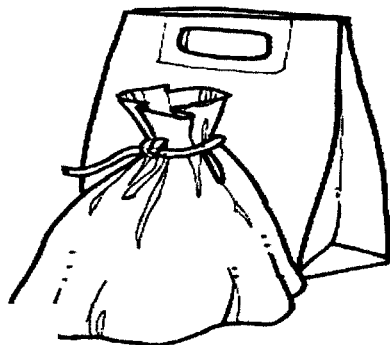
แม่ซื้อพุทรา

4



พ่อเลื่อยไม้ซุง

5



ถุงใส่ขนมน

6







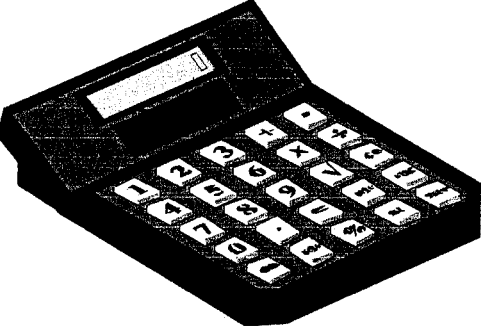

น้ันกินละมุด

แบบฝึกทักษะภาษาไทย

เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านปิ่นแก้ว

ชุดที่ 9 (9.1)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพและฝึกพูดคำต่อไปนี้

<p>1</p>  <p>ทะเล</p>	<p>2</p>  <p>ร้องเพลง</p>
<p>3</p>  <p>เมฆ</p>	<p>4</p> <p>เทน้ำ</p> 
<p>5</p>  <p>เครื่องคิดเลข</p>	<p>6</p>  <p>เปล</p>

แบบฝึกทักษะภาษาไทย
 เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านปิ่นแก้ว
 ชุดที่ 9 (9.2)

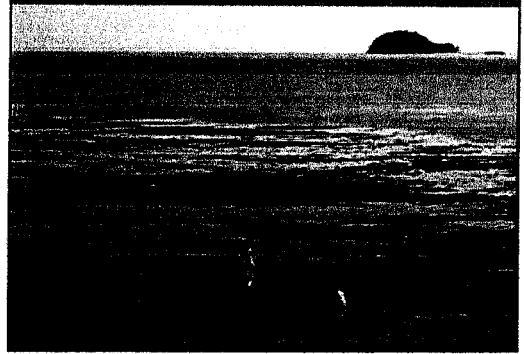
คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้ แล้วพูดให้เป็นประโยค

1



ครูร้องเพลง

2



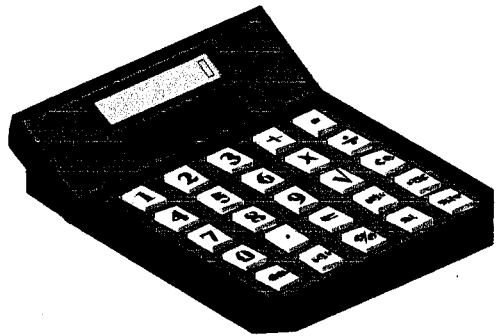
ฉันเล่นน้ำทะเล

3



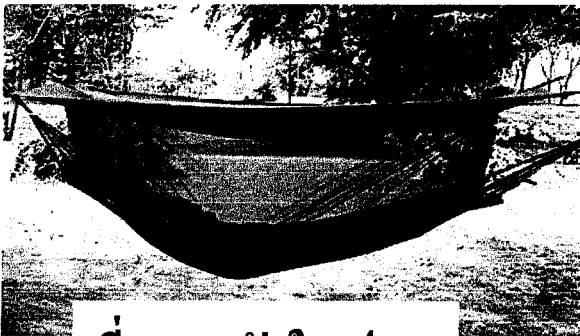
ฝันตกจากก้อนเมฆ

4



แม่ซื้อเครื่องคิดเลข

5



พืนอนหลับในเปล

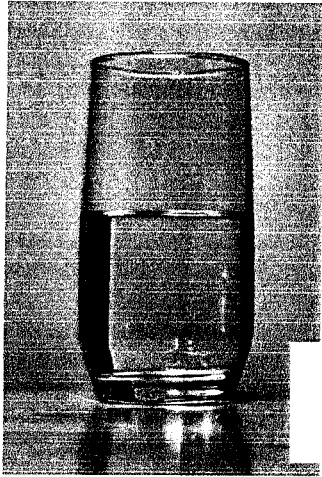
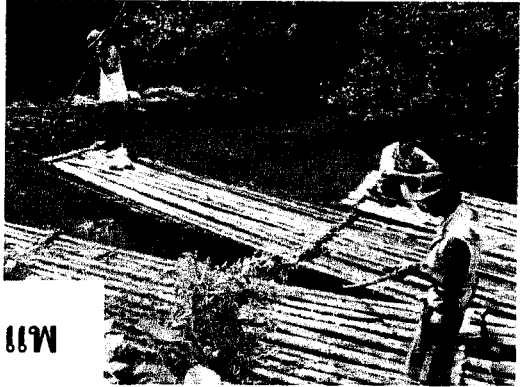

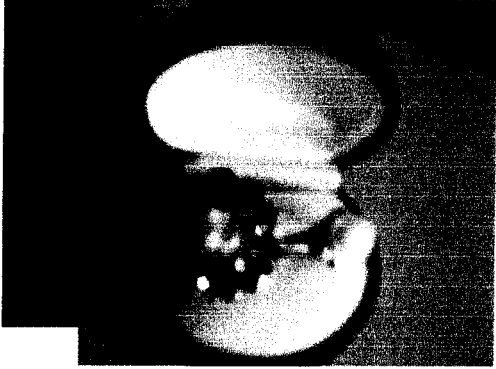
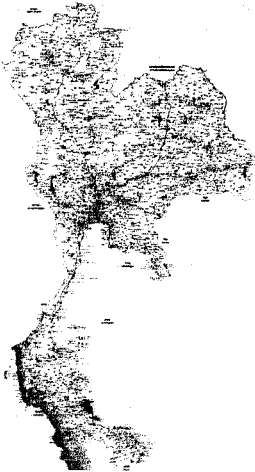

6

ฉันเทน้ำโค้ก
ใส่แก้ว



แบบฝึกทักษะภาษาไทย
เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านปิ่นแก้ว
ชุดที่ 10 (10.1)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพและฝึกพูดคำต่อไปนี้

<p>1</p>  <p>แก้วน้ำ</p>	<p>2</p>  <p>แพ</p>
<p>3</p>  <p>แมว</p>	<p>4</p>  <p>แฮม</p>
<p>5</p>  <p>แผนที่</p>	<p>6</p>  <p>แม่</p>

แบบฝึกทักษะภาษาไทย

เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านปิ่นแก้ว

ชุดที่ 10 (10.2)

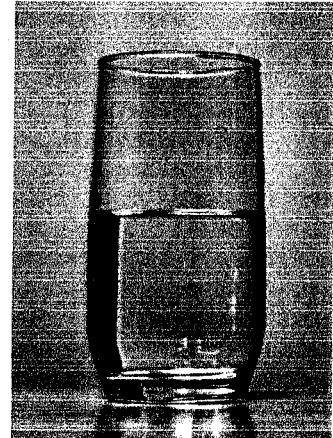
คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้ แล้วพูดให้เป็นประโยค

1



คนขี่แพ

2



น้ำดื่ม
ในแก้ว

3



แม่เลี้ยงน้อง

4



บ้านฉัน
เลี้ยงแมว

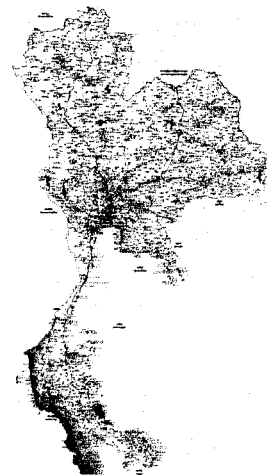
5



ครูสวมแหวน

6

โรงเรียน
มีแผนที่

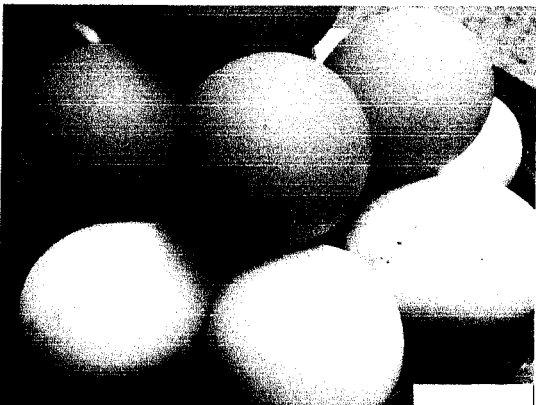



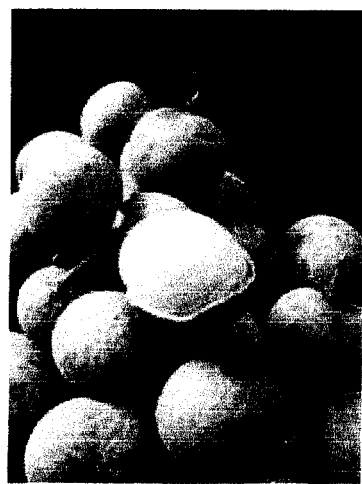



แบบฝึกทักษะภาษาไทย

เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป็นง้าว

ชุดที่ 11 (11.1)

คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพและฝึกพูดคำต่อไปนี้

<p>1</p>  <p>ผลไม้</p>	<p>2</p>  <p>ไก่</p>
<p>3</p>  <p>ไฟ</p>	<p>4</p>  <p>หมู</p>
<p>5</p>  <p>ลำไย</p>	<p>6</p>  <p>ดอกไม้</p>

แบบฝึกทักษะภาษาไทย

เด็กพิเศษเรียนร่วม โรงเรียนบ้านป่าน้ำว

ชุดที่ 11 (11.2)

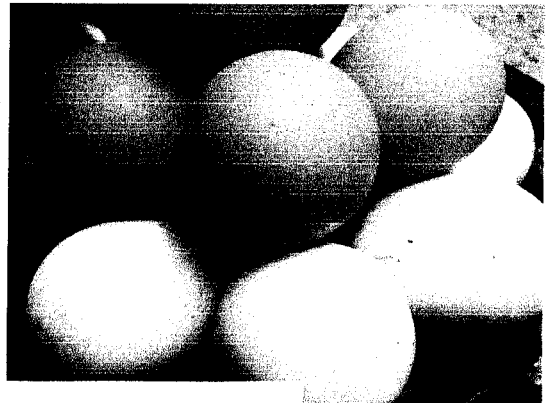
คำชี้แจง ให้นักเรียนดูภาพต่อไปนี้ แล้วพูดให้เป็นประโยค

1



บ้านฉันปลูกดอกไม้

2



ฉันชอบกินไข่ต้ม

3



แม่ปลูก
ต้นตำไย

4



ไหนดอง
มะม่วง

5



น้องไล่จับไก่

6



พ่อก่อ
กองไฟ

ประวัติผู้ศึกษา

ชื่อ	นางวิเกษ พุดตรง
วัน เดือน ปีเกิด	19 พฤศจิกายน พ.ศ.2501
สถานที่เกิด	อำเภอห้วยฉัตร จังหวัดลำปาง
ประวัติการศึกษา	ค.บ. วิทยาลัยครูลำปาง พ.ศ. 2528
สถานที่ทำงาน	โรงเรียนบ้านปิ่นง้าว อำเภอห้วยฉัตร สังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษาลำปาง เขต 1
ตำแหน่ง	ครู ค.ศ. 2